

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 1254/2012 AL COMISIEI

din 11 decembrie 2012

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1126/2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Standardul Internațional de Raportare Financiară 10, Standardul Internațional de Raportare Financiară 11, Standardul Internațional de Raportare Financiară 12, Standardul Internațional de Contabilitate 27 (2001) și Standardul Internațional de Contabilitate 28 (2011)

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate ⁽¹⁾, în special articolul 3 alineatul (1),

întrucât:

- (1) Prin Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 ⁽²⁾ al Comisiei au fost adoptate anumite standarde internaționale și interpretări existente la 15 octombrie 2008.
- (2) La 12 mai 2011, Comitetul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate (IASB) a publicat Standardul internațional de raportare financiară (IFRS) 10 *Situații financiare consolidate*, IFRS 11 *Acorduri comune*, IFRS 12 *Prezentarea informațiilor privind interesele în alte entități*, precum și Standardul internațional de contabilitate (IAS) 27 modificat *Situații financiare individuale* și IAS 28 modificat *Investiții în entitățile asociate și asocierile în participație*. Obiectivul IFRS 10 este de a oferi un model de consolidare unic, care identifică controlul ca bază de consolidare pentru toate tipurile de entități. IFRS 10 înlocuiește IAS 27 *Situații financiare consolidate și individuale* și Interpretarea 12 a Comitetului permanent pentru interpretări (SIC) *Consolidare - Entități cu scop special* (SIC-12). IFRS 11 stabilește principiile pentru raportarea financiară de către părțile la un acord comun și înlocuiește IAS 31 *Interese în asocierile în participație* și SIC-13 *Entități controlate în comun - contribuții nemonetare ale asociaților*. IFRS 12 combină, consolidează și înlocuiește dispozițiile în materie de prezentare de informații aplicabile filialelor,

acordurilor comune, entităților asociate și entităților structurate neconsolidate. Ca urmare a acestor noi IFRS-uri, IASB a publicat de asemenea IAS 27 modificat și IAS 28 modificat.

- (3) Prin prezentul regulament, se adoptă IFRS 10, IFRS 11, IFRS 12, IAS 27 modificat și IAS 28 modificat, precum și amendamentele la alte standarde și interpretări care decurg din acestea. Respectivul standarde și amendamente la standarde și interpretări existente conțin unele trimiteri la IFRS 9 care în prezent nu pot fi aplicate, deoarece IFRS 9 nu a fost încă adoptat de Uniune. Prin urmare, orice trimitere la IFRS 9, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament, trebuie să fie interpretată ca o trimitere la IAS 39 *Instrumente financiare: Recunoaștere și evaluare*. În plus, niciun amendament la IFRS 9 care rezultă din anexa la prezentul regulament nu poate fi aplicat.
- (4) Consultarea cu grupul de experți tehnici (TEG) al Grupului consultativ european pentru raportarea financiară (EFRAG) confirmă faptul că IFRS 10, IFRS 11, IFRS 12 și IAS 27 modificat și IAS 28 modificat îndeplinesc criteriile tehnice pentru adoptare stabilite la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002.
- (5) Prin urmare, este necesară modificarea în consecință a Regulamentului (CE) nr. 1126/2008.
- (6) Măsurile prevăzute de prezentul regulament sunt conforme cu avizul Comitetului de reglementare contabilă,

⁽¹⁾ JO L 243, 11.09.2002, p. 1.

⁽²⁾ JO L 320, 29.11.2008, p. 1.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

1. Anexa la Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 se modifică după cum urmează:

- (a) Se inserează Standardul internațional de raportare financiară (IFRS) 10 *Situații financiare consolidate*, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;
- (b) Se modifică IFRS 1, IFRS 2, IFRS 3, IFRS 7, Standardul internațional de contabilitate (IAS) 1, IAS 7, IAS 21, IAS 24, IAS 27, IAS 32, IAS 33, IAS 36, IAS 38, IAS 39 și Interpretarea 5 a Comitetului pentru Interpretarea Standardelor Internaționale de Raportare Financiară (IFRIC 5) și se înlocuiește Interpretarea 12 a Comitetului permanent pentru interpretări (SIC-12) în conformitate cu IFRS 10, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;
- (c) Se inserează IFRS 11 *Acorduri comune*, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;
- (d) Se modifică IFRS 1, IFRS 2, IFRS 5, IFRS 7, IAS 7, IAS 12, IAS 18, IAS 21, IAS 24, IAS 32, IAS 33, IAS 36, IAS 38, IAS 39, IFRIC 5, IFRIC 9 și IFRIC 16 și se înlocuiesc IAS 31 și SIC-13 în conformitate cu IFRS 11, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;
- (e) Se inserează IFRS 12 *Prezentarea informațiilor privind interesele în alte entități*, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;

(f) Se modifică IAS 1 și IAS 24 în conformitate cu IFRS 12, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;

(g) Se inserează IAS 27 modificat *Situații financiare individuale*, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament;

(h) Se inserează IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și asocierile în participație*, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament.

2. Orice trimitere la IFRS 9, astfel cum se prevede în anexa la prezentul regulament, trebuie să fie interpretată ca o trimitere la IAS 39 *Instrumente financiare: Recunoaștere și evaluare*.

3. Niciun amendament la IFRS 9 care decurge din anexa la prezentul regulament nu se aplică.

Articolul 2

Toate companiile aplică IFRS 10, IFRS 11, IFRS 12, IAS 27 modificat, IAS 28 modificat și modificările care decurg din acestea, menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (d) și (f), cel mai târziu de la data începerii primului lor exercițiu financiar care debutează la 1 ianuarie 2014 sau ulterior.

Articolul 3

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 11 decembrie 2012.

Pentru Comisie
Președintele
José Manuel BARROSO

ANEXĂ

STANDARDE INTERNAȚIONALE DE CONTABILITATE

IFRS 10	IFRS 10 Situații financiare consolidate
IFRS 11	IFRS 11 Acorduri comune
IFRS 12	IFRS 12 Prezentarea informațiilor privind interesele în alte entități
IAS 27	IAS 27 Situații financiare individuale
IAS 28	IAS 28 Investiții în entități asociate și asocierile în participație

STANDARDUL INTERNAȚIONAL DE RAPORTARE FINANCIARĂ 10

Situații financiare consolidate

OBIECTIV

- 1 Obiectivul prezentului IFRS este stabilirea principiilor de prezentare și întocmire a situațiilor financiare consolidate atunci când o entitate controlează una sau mai multe alte entități.

Îndeplinirea obiectivului

- 2 Pentru a îndeplini obiectivul de la punctul 1, prezentul IFRS:
 - (a) dispune ca o entitate (*societatea mamă*) care controlează una sau mai multe alte entități (*filiale*) să prezinte situații financiare consolidate;
 - (b) definește principiul de *control* - și stabilește controlul drept bază pentru consolidare;
 - (c) stabilește modul de aplicare a principiului controlului pentru a identifica dacă un investitor controlează o entitate în care s-a investit și, prin urmare, trebuie să consolideze entitatea în care s-a investit; și
 - (d) stabilește dispozițiile contabile pentru întocmirea situațiilor financiare consolidate.
- 3 Prezentul IFRS nu tratează dispozițiile contabile privind combinările de întreprinderi și efectul acestora asupra consolidării, inclusiv fondurile comerciale realizate rezultate în urma unei combinări de întreprinderi (a se vedea IFRS 3 *Combinări de întreprinderi*).

DOMENIU DE APLICARE

- 4 O entitate care este societate mamă trebuie să prezinte situații financiare consolidate. Prezentul IFRS se aplică tuturor entităților, cu excepția următoarelor situații:
 - (a) o societate mamă nu trebuie să prezinte situații financiare consolidate dacă întrunește în totalitate condițiile următoare:
 - (i) este o filială deținută în totalitate sau este o filială deținută parțial de o altă entitate, iar toți proprietarii, inclusiv cei care, altminteri, nu au drept de vot, au fost înștiințați și nu au avut obiecții ca societatea mamă să nu prezinte situații financiare consolidate;
 - (ii) instrumentele de datorie și de capitaluri proprii ale acesteia nu sunt tranzacționate pe o piață publică (o bursă de valori națională sau străină sau o piață nereglementată (OTC), inclusiv piețe locale și regionale);
 - (iii) nu a depus și nici nu este pe cale să depună situațiile sale financiare la o comisie pentru valori mobiliare sau la alt organism de reglementare în scopul emiterii oricărei clase de instrumente pe o piață publică; și
 - (iv) societatea mamă principală sau oricare dintre cele intermediare întocmește situații financiare consolidate disponibile pentru uzul public și conforme cu IFRS-urile.
 - (b) planurile de beneficii post-angajare sau alte planuri de beneficii ale angajaților pe termen lung, la care se aplică IAS 19 *Beneficiile angajaților*.

Control

- 5 Un investitor, indiferent de natura participării acestuia într-o entitate (entitatea în care s-a investit), trebuie să stabilească dacă este societate mamă, evaluând dacă deține controlul entității în care s-a investit.
- 6 Un investitor controlează o entitate în care a investit atunci când este expus sau are drepturi asupra rentabilității variabile pe baza participării sale în entitatea în care a investit și are capacitatea de a influența acele venituri prin autoritatea sa asupra entității în care s-a investit.
- 7 Prin urmare, un investitor controlează o entitate în care a investit, dacă și numai dacă investitorul deține în totalitate următoarele:
 - (a) autoritate asupra entității în care s-a investit (a se vedea punctele 10-14);
 - (b) expunere sau drepturi asupra rentabilității variabile pe baza participării sale în entitatea în care s-a investit (a se vedea punctele 15 și 16); și

(c) **capacitatea de a-și utiliza autoritatea asupra entității în care s-a investit pentru a influența valoarea rentabilității investitorului (a se vedea punctele 17 și 18).**

- 8 Atunci când evaluează controlul asupra unei entități în care s-a investit, un investitor trebuie să analizeze toate datele și circumstanțele. Investitorul trebuie să-și reevalueze controlul asupra unei entități în care s-a investit, în cazul în care datele și circumstanțele indică faptul că au survenit modificări la una sau mai multe dintre cele trei elemente de control enumerate la punctul 7 (a se vedea punctele B80-B85).
- 9 Doi sau mai mulți investitori controlează în comun o entitate în care s-a investit atunci când trebuie să acționeze în comun pentru a coordona activitățile relevante. În astfel de cazuri, niciun investitor nu controlează individual entitatea în care s-a investit, deoarece niciun investitor nu poate coordona activitățile fără colaborarea celorlalți. Fiecare investitor va contabiliza interesele deținute în entitatea în care s-a investit în conformitate cu IFRS-urile corespunzătoare, precum IFRS 11 *Acorduri comune*, IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocierile în participație* sau IFRS 9 *Instrumente financiare*.

Autoritate

- 10 Un investitor are autoritate asupra unei entități în care s-a investit atunci când investitorul are drepturi existente care îi conferă capacitatea curentă de a coordona *activitățile relevante*, adică activitățile care influențează semnificativ veniturile entității în care s-a investit.
- 11 Autoritatea se bazează pe drepturi. Uneori, evaluarea autorității se face direct, de exemplu, în cazul în care autoritatea asupra unei entități în care s-a investit se obține direct și în mod unic prin drepturile de vot atribuite pe baza instrumentelor de capital propriu, cum ar fi acțiunile, și poate fi evaluată prin analizarea drepturilor de vot obținute în urma acelor participații. În alte cazuri, evaluarea va fi mai complexă și va necesita analizarea mai multor factori, cum ar fi situația în care autoritatea rezultă în urma unuia sau mai multor angajamente contractuale.
- 12 Un investitor cu capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante are autoritate, chiar dacă nu și-a exercitat încă drepturile de coordonare. Pentru a stabili dacă un investitor are autoritate pot fi utile dovezile că investitorul a coordonat activități relevante, dar astfel de dovezi, considerate individual, nu sunt decisive în a stabili dacă un investitor are autoritate asupra unei entități în care s-a investit.
- 13 Dacă doi sau mai mulți investitori au, fiecare, drepturi existente care le oferă capacitatea unilaterală de a coordona activități relevante diferite, investitorul care are capacitatea curentă de a coordona activitățile care influențează cel mai mult veniturile entității în care s-a investit are autoritate asupra entității în care s-a investit.
- 14 Un investitor poate avea autoritate asupra unei entități în care s-a investit, chiar dacă și alte entități au drepturi existente care le oferă capacitatea curentă de a participa la coordonarea de activități relevante, de exemplu, atunci când o altă entitate are o *influență semnificativă*. Cu toate acestea, un investitor care are numai drepturi de protecție nu are autoritate asupra entității în care s-a investit (a se vedea punctele B26-B28), și, prin urmare, nu controlează entitatea în care s-a investit.

Venituri

- 15 Un investitor este expus sau are drepturi la veniturile variabile pe baza participării sale în entitatea în care s-a investit atunci când veniturile investitorului datorate participării sale pot fi variabile ca rezultat al performanței entității în care s-a investit. Veniturile investitorului pot fi numai pozitive, numai negative sau în totalitate pozitive și negative.
- 16 Cu toate că numai un singur investitor poate controla o entitate în care s-a investit, veniturile entității în care s-a investit pot fi împărțite între mai multe părți. De exemplu, deținătorii de interese care nu controlează pot avea dreptul la profitul sau distribuiri unei entități în care s-a investit.

Legătura dintre autoritate și venituri

- 17 Un investitor controlează o entitate în care s-a investit dacă investitorul nu are numai autoritate asupra entității în care s-a investit și expunere sau drepturi la veniturile variabile datorate participării sale în entitatea în care s-a investit, ci are, de asemenea, și capacitatea de a-și utiliza autoritatea pentru a influența veniturile investitorului datorate participării sale în entitatea în care s-a investit.
- 18 Prin urmare, un investitor cu drepturi decizionale trebuie să stabilească dacă este un mandant sau un reprezentant. Un investitor care este un reprezentant, în conformitate cu punctele B58-B72, nu controlează o entitate în care s-a investit atunci când își exercită drepturile decizionale care i-au fost mandatate.

DISPOZIȚII CONTABILE

- 19 **O societate mamă trebuie să întocmească situații financiare consolidate utilizând politici contabile uniforme pentru tranzacții și evenimente asemănătoare în circumstanțe similare.**
- 20 Consolidarea unei entități în care s-a investit trebuie să înceapă la data la care investitorul a obținut controlul și trebuie să înceteze când investitorul pierde controlul entității în care s-a investit.

21 Punctele B86–B93 prezintă îndrumările pentru întocmirea situațiilor financiare consolidate.

Interese care nu controlează

- 22 O societate mamă trebuie să prezinte interesele care nu controlează în situația poziției financiare consolidată, în cadrul capitalurilor proprii, separat de capitalurile proprii ale proprietarilor societății mamă.
- 23 Modificările participațiilor unei societăți mamă în capitalurile proprii ale unei filiale care nu au drept rezultat pierderea controlului de către societatea mamă asupra filialei reprezintă tranzacții de capitaluri proprii (adică, tranzacții cu proprietari, în calitatea lor de proprietari).
- 24 Punctele B94–B96 prezintă îndrumări privind contabilizarea intereselor care nu controlează în situațiile financiare consolidate.

Pierderea controlului

25 Dacă o societate mamă pierde controlul asupra unei filiale, societatea mamă:

- (a) va derecunoaște activele și datoriile fostei filiale din situația poziției financiare consolidate.
- (b) va recunoaște orice investiție nerepartizată în fosta filială la valoarea justă a acesteia atunci când a pierdut controlul și va contabiliza ulterior aceste investiții și valorile datorate de sau către fosta filială în conformitate cu IFRS-urile relevante. Acea valoarea justă trebuie considerată valoarea justă la momentul recunoașterii inițiale a unui activ financiar în conformitate cu IFRS 9 sau, dacă este cazul, costul la recunoașterea inițială a unei investiții într-o entitate asociată sau într-o asociere în participație.
- (c) recunoaște câștigul sau pierderea asociate cu pierderea controlului, atribuibile fostului interes majoritar.

26 Punctele B97–B99 prezintă îndrumări privind contabilizarea pierderii controlului.

Anexa A

Termeni definiți

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS.

situații financiare consolidate

Situațiile financiare ale unui **grup** în cadrul căruia activele, datoriile, capitalurile proprii, venitul, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale **societății mamă** și ale **filialelor** sale sunt prezentate ca aparținând unei entități economice unice.

controlul unei entități în care s-a investit

Un investitor controlează o entitate în care s-a investit atunci când investitorul este expus sau are drepturi asupra rentabilității variabile pe baza participării sale în entitatea în care s-a investit și are capacitatea de a influența acele venituri prin autoritatea sa asupra entității în care s-a investit.

factor decizional

O entitate cu drepturi decizionale care este fie un mandant, fie un reprezentant al altor părți.

grup

O **societate mamă** și **filialele** sale.

interes minoritar

Capitaluri proprii într-o **filială** care nu se pot atribui, direct sau indirect, unei **societăți mamă**.

societate mamă

O entitate care **controlează** una sau mai multe entități.

autoritate

Drepturi existente care conferă capacitatea curentă de a coordona **activitățile relevante**.

drepturi de protecție

Drepturi concepute pentru a proteja interesele părții care deține drepturile respective, fără a conferi acelei părți autoritate asupra entității în cadrul căreia deține drepturile respective.

activități relevante

În sensul prezentului IFRS, activități relevante reprezintă activitățile entității în care s-a investit, care au o influență semnificativă asupra rentabilității entității în care s-a investit.

drepturi de demitere

Drepturi de a priva factorul decizional de autoritatea sa decizională.

filială

O entitate controlată de altă entitate.

Următorii termeni sunt definiți în IFRS 11, IFRS 12 *Prezentarea informațiilor privind interesele în alte entități*, IAS 28 (așa cum a fost modificat în 2011) sau IAS 24 *Prezentarea informațiilor privind părțile afiliate* și sunt utilizați în prezentul IFRS cu semnificațiile prevăzute în IFRS-urile respective:

- entitate asociată
- interes deținut în altă entitate
- asociere în participație
- personal cheie din conducere
- parte afiliată
- influență semnificativă.

Anexa B

Îndrumări de aplicare

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS. Anexa descrie modul de aplicare a punctelor 1-26 și are aceeași autoritate ca și celelalte secțiuni ale IFRS.

- B1 Exemplele din această anexă descriu situații ipotetice. Deși este posibil ca anumite aspecte din exemple să fie prezente în modele de situații reale, atunci când se aplică IFRS 10 trebuie evaluate toate situațiile și circumstanțele unui anumit model de situație.

EVALUAREA CONTROLULUI

- B2 Pentru a stabili dacă deține controlul unei entități în care s-a investit, un investitor trebuie să evalueze dacă deține în totalitate următoarele:

- (a) autoritate asupra entității în care s-a investit;
- (b) expunere sau drepturi asupra rentabilității variabile în baza participării sale în entitatea în care s-a investit; și
- (c) capacitatea de a-și utiliza autoritatea asupra entității în care s-a investit pentru a influența valoarea rentabilității investitorului.

- B3 În efectuarea acestei analize poate fi util să se analizeze următorii factori:

- (a) scopul și structura entității în care s-a investit (a se vedea punctele B5-B8);
- (b) care sunt activitățile relevante și în ce mod se decide asupra acelor activități (a se vedea punctele B11-B13);
- (c) dacă drepturile investitorului îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante (a se vedea punctele B14-B54);
- (d) dacă investitorul este expus sau are drepturi asupra rentabilității variabile în baza participării sale în entitatea în care s-a investit (a se vedea punctele B55-B57); și
- (e) dacă investitorul are capacitatea de a-și utiliza autoritatea asupra entității în care s-a investit pentru a influența valoarea rentabilității investitorului (a se vedea punctele B58-B72).

- B4 Când se evaluează controlul asupra unei entități în care s-a investit, un investitor trebuie să analizeze natura relațiilor sale cu alte părți (a se vedea punctele B73-B75).

Scopul și structura entității în care s-a investit

- B5 Când se evaluează controlul asupra unei entități în care s-a investit, un investitor trebuie să analizeze scopul și structura entității în care s-a investit, pentru a identifica activitățile relevante, modul în care se decide asupra activităților relevante, cine are capacitatea curentă de a coordona activitățile respective și cine obține venituri în urma activităților respective.

- B6 Când se analizează scopul și structura unei entități în care s-a investit, poate fi clar faptul că o entitate în care s-a investit este controlată prin instrumente de capital propriu care conferă deținătorului drepturi de vot proporționale, cum ar fi deținerea de acțiuni ordinare în entitatea în care s-a investit. În acest caz, în lipsa oricăror angajamente suplimentare care să modifice procesul decizional, evaluarea controlului se va axa pe stabilirea părții, dacă există, capabile să își exercite drepturile de vot în mod suficient pentru a stabili politicile de operare și de finanțare ale entității în care s-a investit (a se vedea punctele B34-B50). În cazul cel mai clar, investitorul care deține majoritatea drepturilor de vot, în lipsa altor factori, controlează entitatea în care s-a investit.

- B7 În cazuri mai complexe, pentru a stabili dacă un investitor controlează o entitate în care s-a investit, poate fi necesar să se analizeze anumiți sau toți ceilalți factori de la punctul B3.
- B8 O entitate în care s-a investit poate fi structurată astfel încât drepturile de vot să nu reprezinte factorul dominant în a decide cine controlează entitatea în care s-a investit, cum ar fi cazul în care orice drepturi de vot sunt aferente numai sarcinilor administrative, iar activitățile relevante sunt coordonate prin angajamente contractuale. În astfel de cazuri, pe lângă scopul și structura entității în care s-a investit, un investitor trebuie, de asemenea, să analizeze riscurile la care entitatea a fost structurată să fie expusă, riscurile pe care a fost structurată să le transfere către părțile participante în entitate și dacă investitorul este expus la o parte din sau la toate riscurile respective. Riscurile analizate nu le vor include doar pe cele de evoluție negativă, ci și potențialul de evoluție pozitivă.

Autoritate

- B9 Pentru a avea autoritate asupra unei entități în care s-a investit, un investitor trebuie să dețină drepturi existente care îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante. În scopul evaluării autorității, trebuie să se analizeze numai drepturile reale, care nu sunt de protecție (a se vedea punctele B22-B28).
- B10 Stabilirea autorității sau absenței autorității unui investitor depinde de activitățile relevante, de modul în care se decide asupra activităților relevante și de drepturile investitorului și ale altor părți aferente entității în care s-a investit.

Activități relevante și coordonarea activităților relevante

- B11 În cazul multor entități în care s-a investit, veniturile sunt influențate în mod semnificativ de o sferă largă de activități operaționale și de finanțare. Exemple de activități care, în funcție de circumstanțe, pot fi activități relevante cuprind, fără a se limita la:
- (a) vânzarea și achiziționarea de bunuri sau servicii;
 - (b) gestionarea activelor financiare pe durata de viață a acestora (inclusiv și în caz de neplată);
 - (c) selectarea, achiziționarea sau cedarea de active;
 - (d) cercetarea și dezvoltarea de produse și procese noi; și
 - (e) stabilirea unei structuri de finanțare sau obținerea de finanțări.
- B12 Exemple de decizii privind activitățile relevante cuprind, fără a se limita la:
- (a) instituirea de măsuri cu privire la activitatea și la capitalul entității în care s-a investit, inclusiv bugete; și
 - (b) desemnarea și remunerarea personalului cheie din conducere sau a furnizorilor de servicii ai entității în care s-a investit și rezilierea contractelor de furnizare de servicii sau de muncă.

- B13 În unele situații, activități relevante pot fi și celea atât anterioare, cât și ulterioare apariției unor circumstanțe sau evenimente. Atunci când doi sau mai mulți investitori dețin capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante, iar acele activități au loc la momente diferite, investitorii trebuie să decidă care investitor are capacitatea de a coordona activitățile care influențează cel mai mult acele venituri în conformitate cu drepturile decizionale corespundente (a se vedea punctul 13). Investitorii trebuie să reia această evaluare în timp, dacă se modifică situații sau circumstanțe relevante.

Exemple de aplicare

Exemplul 1

Doi investitori înființează o entitate în care s-a investit pentru a dezvolta și a comercializa un produs medical. Un investitor este responsabil pentru dezvoltare și obținerea avizelor legale pentru produsul medical - responsabilitate care include și capacitatea unilaterală de a lua toate deciziile în legătură cu dezvoltarea produsului și cu obținerea avizelor legale. După ce organismul legal a avizat produsul, celălalt investitor îl va produce și îl va comercializa - acest investitor are capacitatea unilaterală de a lua toate deciziile cu privire la producția și comercializarea proiectului. Dacă toate activitățile - dezvoltarea și obținerea avizelor legale, precum și producerea și comercializarea produsului medical - sunt activități relevante, fiecare investitor trebuie să decidă dacă este capabil să coordoneze activitățile care influențează cel mai semnificativ veniturile entității în care s-a investit. În consecință, fiecare investitor trebuie să stabilească dacă dezvoltarea și obținerea avizelor legale sau producerea și comercializarea produsului medical este activitatea care influențează cel mai semnificativ veniturile entității în care s-a investit și dacă are capacitatea de a coordona activitatea respectivă. Pentru a stabili care dintre investitori are autoritate, aceștia vor analiza:

- (a) scopul și structura entității în care s-a investit;

- (b) factorii care determină marja de profit, venitul și valoarea entității în care s-a investit, precum și valoarea produsului medical;
- (c) influența asupra rentabilității entității în care s-a investit rezultată din autoritatea decizională a fiecărui investitor, ținând cont de factorii de la punctul (b); și
- (d) expunerea investitorilor la variabilitatea rentabilității.

În acest exemplu particular, investitorii vor analiza, de asemenea:

- (e) incertitudinea și eforturile necesare pentru obținerea avizelor legale (ținând cont de istoricul investitorului în dezvoltarea și obținerea cu succes de avize legale pentru produse medicale); și
- (f) care investitor deține controlul asupra produsului medical după încheierea cu succes a etapei de dezvoltare.

Exemplul 2

Se creează un vehicul de investiții (entitatea în care s-a investit) și acesta este finanțat printr-un instrument de datorie deținut de un investitor (investitorul în datorii) și prin instrumente de capital propriu deținute de un număr de alți investitori. Tranșa de capital propriu are ca scop absorbirea primelor pierderi și obținerea oricărui venit rezidual din entitatea în care s-a investit. Unul dintre investitorii în capitalurile proprii, care deține 30 % din capital, este și administratorul activelor. Entitatea în care s-a investit își utilizează încasările pentru a achiziționa un portofoliu de active financiare, expunând astfel entitatea în care s-a investit la riscul de credit asociat unei posibile neonorări a plăților de principal sau de dobândă ale activelor. Tranzacția este prezentată investitorului în datorii drept o investiție cu expunere minimă la riscul de credit asociat posibilei neonorări a activelor din portofoliu, datorită naturii acestor active și pentru că tranșa de capital propriu are ca scop absorbirea primelor pierderi ale entității în care s-a investit. Veniturile entității în care s-a investit sunt afectate semnificativ de modul de administrare al portofoliului de active al entității în care s-a investit, care include decizii privind selecția, achiziția și cedarea activelor în cadrul liniilor directe ale portofoliului și gestionarea activelor din portofoliu în caz de neplată. Toate activitățile respective sunt coordonate de administratorul activelor până în momentul în care evenimentele de neplată ating un prag specificat al valorii portofoliului (adică, atunci când valoarea portofoliului atinge un prag la care tranșa de capital propriu al entității în care s-a investit a fost consumată). Din acel moment, un terț administrator de active va gestiona activele în conformitate cu instrucțiunile investitorului în datorii. Gestionarea portofoliului de active al entității în care s-a investit este activitatea relevantă a entității în care s-a investit. Administratorul de active are capacitatea de a coordona activitățile relevante până în momentul în care activele neonorate ating pragul specificat al valorii portofoliului; investitorul în datorii are capacitatea de a coordona activitățile relevante în cazul în care valoarea activelor neonorate depășește pragul specificat al valorii portofoliului. Atât administratorul de active, cât și investitorul în datorii trebuie să stabilească dacă au capacitatea de a coordona activitățile care influențează cel mai semnificativ veniturile entității în care s-a investit, inclusiv analizarea scopului și structurii entității în care s-a investit, precum și expunerea fiecărei părți la variabilitatea rentabilității.

Drepturi care conferă unui investitor autoritate asupra unei entități în care s-a investit

- B14 Autoritatea se bazează pe drepturi. Pentru a avea autoritate asupra unei entități în care s-a investit, un investitor trebuie să dețină drepturi existente care îi conferă investitorului capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante. Drepturile care conferă autoritate unui investitor pot fi diferite în funcție de entitățile în care s-a investit.
- B15 Exemple de drepturi care, fie individual, fie prin combinare, conferă autoritate investitorului includ, fără a se limita la:
- (a) drepturi sub formă de drepturi de vot (sau drepturi de vot potențiale) în entitatea în care s-a investit (a se vedea punctele B34-B50);
 - (b) drepturi de a numi, de a redenumi sau de a demite membrii personalului cheie din conducerea unei entități în care s-a investit, membri care au capacitatea de a coordona activitățile relevante;
 - (c) drepturi de a numi sau de a demite o altă entitate care coordonează activitățile relevante;
 - (d) drepturi de a coordona entitatea în care s-a investit să încheie tranzacții sau de a se opune oricăror modificări ale acestora în beneficiul investitorului; și
 - (e) alte drepturi (precum drepturile decizionale prevăzute într-un contract de administrare) care conferă deținătorului capacitatea de a coordona activitățile relevante.
- B16 În general, atunci când o entitate în care s-a investit are o sferă de activități de exploatare și de finanțare cu o influență semnificativă asupra rentabilității entității în care s-a investit și este necesară luarea de decizii esențiale în mod continuu cu privire la aceste activități, autoritatea este conferită investitorului prin drepturi de vot sau alte drepturi similare, fie individual, fie în combinație cu alte acorduri.
- B17 Dacă drepturile de vot nu pot avea o influență semnificativă asupra rentabilității unei entități în care s-a investit, precum în cazul în care drepturile de vot au legătură numai cu sarcinile administrative, iar coordonarea activităților relevante se stabilește prin angajamente contractuale, investitorul trebuie să evalueze angajamentele contractuale

respective pentru a stabili dacă deține suficiente drepturi pentru a-i asigura autoritatea asupra entității în care s-a investit. Pentru a stabili dacă un investitor deține suficiente drepturi pentru a-i asigura autoritate, investitorul trebuie să analizeze scopul și structura entității în care s-a investit (a se vedea punctele B5-B8) și dispozițiile de la punctele B51-B54, împreună cu punctele B18-B20.

B18 În unele împrejurări poate fi dificil să se stabilească dacă drepturile unui investitor sunt suficiente pentru a-i asigura autoritatea asupra unei entități în care s-a investit. În astfel de cazuri, pentru a putea estima autoritatea, investitorul trebuie să analizeze dovezi legate de capacitatea practică de a coordona unilateral activitățile relevante. Se vor analiza, fără ca analiza să se limiteze la acestea, următoarele elemente, care, dacă sunt cumulate cu drepturile acestuia și cu indicatorii de la punctele B19 și B20, pot dovedi că drepturile investitorului sunt suficiente pentru a-i asigura autoritatea asupra entității în care s-a investit:

- (a) Fără a avea dreptul în virtutea unui contract, investitorul poate să numească sau să aprobe personalul cheie din conducerea entității în care s-a investit, personal cu capacitatea de a coordona activitățile relevante.
- (b) Fără a avea dreptul în virtutea unui contract, investitorul poate să coordoneze entitatea în care s-a investit pentru a încheia tranzacții semnificative sau poate să se opună oricăror schimbări ale acestora, în beneficiul investitorului.
- (c) Investitorul poate domina fie procesul nominalizărilor în alegerea membrilor din consiliul de conducere al entității în care s-a investit, fie obținerea de procuri de la alți deținători de drepturi de vot.
- (d) Personalul cheie din conducerea entității în care s-a investit reprezintă părți afiliate ale investitorului (de exemplu, directorul executiv al entității în care s-a investit și directorul executiv al investitorului sunt aceeași persoană).
- (e) Majoritatea membrilor structurii de conducere a entității în care s-a investit sunt părți afiliate ale investitorului.

B19 Uneori există indicii că investitorul are o relație specială cu entitatea în care s-a investit, care sugerează că investitorul are mai mult decât un interes pasiv în entitatea în care s-a investit. Existența oricărui factor individual sau a unei anumite combinații de factori, nu înseamnă, în mod necesar, că s-a întrunit criteriul de autoritate. Cu toate acestea, faptul că investitorul are mai mult decât un interes pasiv în entitatea în care s-a investit poate sugera că investitorul are alte drepturi conexe, suficiente pentru a-i asigura dovada existenței autorității asupra entității în care s-a investit. De exemplu, următoarele sugerează că investitorul are mai mult decât un interes pasiv în entitatea în care s-a investit și, prin combinație cu alte drepturi, pot indica autoritatea:

- (a) Persoanele cheie din conducerea entității în care s-a investit, cu capacitate de a coordona direct activitățile relevante, sunt actualii sau foștii angajați ai investitorului.
- (b) Activitățile entității în care s-a investit sunt dependente de investitor, cum ar fi situațiile următoare:
 - (i) Entitatea în care s-a investit depinde de investitor pentru a-și finanța o parte importantă a activităților.
 - (ii) Investitorul garantează pentru o parte importantă a obligațiilor entității în care s-a investit.
 - (iii) Entitatea în care s-a investit depinde de investitor pentru cele mai importante servicii, tehnologie, aprovizionare sau materie primă.
 - (iv) Investitorul controlează active precum licențele sau mărcile care sunt critice în activitățile entității în care s-a investit.
 - (v) Entitatea în care s-a investit depinde de investitor pentru personalul cheie din conducere, cum ar fi cazurile în care personalul investitorului deține cunoștințele de specialitate cu privire la activitățile entității în care s-a investit.
- (c) O parte importantă a activităților entității în care s-a investit fie implică, fie sunt coordonate în numele investitorului.
- (d) Expunerea sau drepturile investitorului asupra rentabilității aferente participării sale în entitatea în care s-a investit sunt cu mult mai mari decât drepturile de vot sau alte drepturi similare. De exemplu, poate fi o situație în care un investitor are dreptul sau este expus la peste jumătate din veniturile entității în care s-a investit, dar deține mai puțin de jumătate din drepturile de vot ale entității în care s-a investit.

B20 Cu cât este mai mare expunerea sau cu cât sunt mai multe drepturile la variabilitatea rentabilității aferente participării într-o entitate în care s-a investit, cu atât este mai stimulat investitorul să obțină drepturi suficiente pentru a-i conferi autoritate. Prin urmare, o expunere mare la variabilitatea rentabilității este un indicator că investitorul poate avea autoritate. Cu toate acestea, amplasarea expunerii investitorului nu stabilește, în sine, dacă un investitor are autoritate asupra unei entități în care s-a investit.

B21 Atunci când se analizează factorii prevăzuți la punctul B18 și indicatorii de la punctul B19 și B20 împreună cu drepturile investitorului, dovezilor de autoritate descrise la punctul B18 li se va conferi o pondere mai mare.

Drepturi reale

B22 În evaluarea autorității, un investitor va analiza doar drepturile reale aferente unei entități în care s-a investit (deținute de investitor sau de alții). Pentru ca un drept să fie real, deținătorul trebuie să dețină capacitatea practică de a-și exercita dreptul respectiv.

B23 Pentru a stabili dacă drepturile sunt reale sunt necesare raționamente și analizarea tuturor situațiilor și circumstanțelor. Printre factorii de analizat pentru a stabili acest fapt se numără, fără a se limita la, următorii:

(a) Dacă există orice obstacole (economice sau de altă natură) care împiedică deținătorul (sau deținătorii) să își exercite drepturile. Exemple de astfel de obstacole cuprind, fără a se limita la:

(i) sancțiuni financiare și stimulente care ar împiedica (sau ar descuraja) deținătorul să își exercite drepturile.

(ii) un preț de exercitare sau de conversie care generează o barieră financiară care ar împiedica (sau ar descuraja) deținătorul să își exercite drepturile.

(iii) termeni și condiții care fac puțin probabilă exercitarea drepturilor, de exemplu, condiții care restrâng plasarea în timp a exercitării drepturilor.

(iv) absența din statutul unei entități în care s-a investit sau din legile sau reglementările aplicabile a unui mecanism explicit și rezonabil care să permită deținătorului să își exercite drepturile.

(v) incapacitatea deținătorului drepturilor de a obține informațiile necesare pentru a-și exercita drepturile.

(vi) obstacole de exploatare sau stimulente care ar împiedica (sau ar descuraja) deținătorul să își exercite drepturile (de exemplu, lipsa altor administratori dispuși sau capabili să furnizeze servicii specializate sau să ofere serviciile și să preia alte interese deținute de administratorul actual).

(vii) dispoziții legale sau de reglementare care împiedică deținătorul să își exercite drepturile (de exemplu, atunci când unui investitor străin i se interzice să își exercite drepturile).

(b) Atunci când exercitarea drepturilor necesită acordul mai multor părți sau când drepturile sunt deținute de mai multe părți, dacă există un mecanism funcțional care oferă acelor părți capacitatea practică de a-și exercita drepturile în mod colectiv, în cazul în care aleg să facă acest lucru. Lipsa unui astfel de mecanism indică posibilitatea ca drepturile să nu fie reale. Cu cât este necesar ca mai multe părți să-și dea acordul pentru a exercita drepturile respective, cu atât este mai puțin probabil ca acele drepturi să fie reale. Cu toate acestea, un Consiliu director cu membri independenți de factorul decizional ar putea servi drept mecanism investitorilor multipli pentru a acționa în mod colectiv în exercitarea drepturilor. Prin urmare, este mai probabil că drepturile de demitere exercitate de un Consiliu director independent să fie reale, decât dacă aceleași drepturi ar fi exercitate în mod individual de un număr mare de investitori.

(c) Dacă partea sau părțile care dețin drepturile pot avea sau nu beneficii în urma exercitării acelor drepturi. De exemplu, deținătorul unor drepturi de vot potențiale într-o entitate în care s-a investit (a se vedea punctele B47-B50) trebuie să analizeze prețul de exercitare sau de conversie al instrumentului. Este foarte probabil ca termenii și condițiile drepturilor de vot să fie reale, atunci când instrumentul este în bani sau investitorul ar avea beneficii din alte motive (de exemplu, prin realizarea de sinergii între investitor și entitatea în care s-a investit) în urma exercitării sau conversiei instrumentului.

B24 Pentru a fi reale, drepturile trebuie să se poată exercita atunci când este necesar să se decidă în privința activităților relevante. În mod normal, pentru a fi reale, drepturile trebuie să se poată exercita în mod curent. Cu toate acestea, uneori drepturile pot fi reale, chiar dacă drepturile nu pot fi exercitate în mod curent.

Exemple de aplicare

Exemplul 3

Acționarii entității în care s-a investit se întrunesc anual pentru a lua decizii în privința activităților relevante. Următoarea întâlnire a acționarilor este programată peste opt luni. Cu toate acestea, acționarii care dețin, individual sau colectiv, peste 5 procente din drepturile de vot pot convoca o întrunire specială pentru a schimba politicile curente cu privire la activitățile relevante, dar o dispoziție de a înștiința și pe ceilalți acționari înseamnă că întrunirea nu se poate organiza decât peste cel puțin 30 de zile. Politicile privind activitățile relevante nu pot fi modificate decât în cadrul întrunirilor speciale sau programate ale acționarilor. Aici sunt cuprinse aprobarea vânzărilor importante de active, dar și efectuarea sau cedarea unor investiții semnificative.

Modelul de situație de mai sus se aplică exemplelor 3A-3D descrise mai jos. Fiecare exemplu este luat în considerare separat.

Exemplul 3A

Un investitor deține majoritatea drepturilor de vot în entitatea în care s-a investit. Drepturile de vot ale investitorului sunt reale, deoarece investitorul poate lua decizii privind coordonarea activităților relevante, atunci când acestea trebuie efectuate. Faptul că este nevoie de 30 de zile pentru ca investitorul să își poată exercita drepturile, nu îl împiedică pe investitor să aibă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante din momentul în care investitorul achiziționează participația.

Exemplul 3B

Un investitor este parte într-un contract forward de achiziționare a majorității acțiunilor unei entități în care s-a investit. Data de decontare a contractului forward este în 25 de zile. Acționarii existenți nu au posibilitatea să modifice politicile actuale privind activitățile relevante deoarece nu se poate convoca o ședință specială mai devreme de 30 de zile, moment la care contractul forward va fi finalizat. Prin urmare, investitorul are drepturi care sunt esențial echivalente cu cele ale acționarului principal din exemplul 3A de mai sus (adică investitorul, parte în contractul forward, poate lua decizii privind activitățile relevante, atunci când acestea trebuie luate). Contractul forward al investitorului este un drept real care îi conferă investitorului capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante, chiar înainte de a deconta contractul forward.

Exemplul 3C

Un investitor deține o opțiune reală de achiziționare a majorității acțiunilor unei entități în care s-a investit, care se poate exercita în 25 de zile și este foarte în bani („deeply in the money”). Se va ajunge la aceeași concluzie ca în exemplul 3B.

Exemplul 3D

Un investitor este parte într-un contract forward de achiziționare a majorității acțiunilor unei entități în care s-a investit, fără alte drepturi conexe în raport cu entitatea. Data de decontare a contractului forward este în șase luni. Spre deosebire de exemplele de mai sus, investitorul nu are capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante. Acționarii actuali au capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante, deoarece aceștia pot modifica politicile actuale privind activitățile relevante înainte de decontarea contractului forward.

- B25 Drepturile reale ce pot fi exercitate de altă părți pot împiedica un investitor să controleze entitatea în care s-a investit, asociată acelor drepturi. Nu este necesar ca deținătorii unor astfel de drepturi reale să aibă capacitatea de a iniția decizii. Atâta timp cât drepturile nu sunt doar de protecție (a se vedea punctele B26-B28), drepturile reale deținute de alte părți pot împiedica investitorul să controleze entitatea în care s-a investit, chiar dacă drepturile conferă deținătorilor numai capacitatea curentă de a aproba sau de a bloca decizii asociate activităților relevante.

Drepturi de protecție

- B26 Pentru a evalua dacă drepturile îi conferă autoritate unui investitor, acel investitor trebuie să evalueze dacă drepturile sale sau cele deținute de alții sunt drepturi de protecție. Drepturile de protecție sunt asociate modificărilor fundamentale ale activităților unei entități în care s-a investit sau se aplică în situații excepționale. Cu toate acestea, nu toate drepturile care se aplică în situații excepționale sau depind de evenimente sunt drepturi de protecție (a se vedea punctele B13 și B53).
- B27 Deoarece drepturile de protecție sunt create pentru a proteja interesele deținătorului fără a-i conferi acestuia autoritate asupra entității în care s-a investit, aferentă drepturilor respective, un investitor care deține doar drepturi de protecție nu poate avea autoritate sau nu poate împiedica o altă parte să dețină autoritate asupra unei entități în care s-a investit (a se vedea punctul 14).
- B28 Exemple de drepturi de protecție cuprind, fără a se limita la:
- (a) dreptul creditorului de a împiedica debitorul să întreprindă activități care ar putea schimba semnificativ riscul de credit al debitorului în detrimentul creditorului.
 - (b) dreptul unei părți care deține interese care nu controlează într-o entitate în care s-a investit de a aproba cheltuieli de capital mai mari decât sunt necesare pe parcursul desfășurării normale a activității sau de a aproba emiterea de instrumente de capitaluri proprii sau de datorii.
 - (c) dreptul unui creditor de a sechestra activele unui debitor, în cazul în care debitorul nu reușește să întrunească condițiile prevăzute de rambursare a împrumutului.

Francize

- B29 Un contract de franciză, în cadrul căruia entitatea în care s-a investit este francizatul, oferă de obicei francizorului drepturi menite să protejeze marca francizată. Contractele de franciză atribuie, de obicei, francizorilor anumite drepturi decizionale cu privire la activitățile francizatului.

- B30 În general, drepturile francizorului nu împiedică celelalte părți să ia decizii care influențează semnificativ veniturile francizatului. De asemenea, în contractele de franciză, drepturile francizorului nu îi conferă, în mod necesar, acestuia capacitatea curentă de a coordona activitățile cu o influență semnificativă asupra rentabilității francizatului.
- B31 Trebuie să se facă o distincție între a deține capacitatea curentă de a lua decizii care au o influență semnificativă asupra rentabilității francizatului și a deține capacitatea de a lua decizii care protejează marca francizată. Francizorul nu are autoritate asupra francizatului dacă alte părți dețin drepturi existente care le conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante ale francizatului.
- B32 Prin încheierea unui contract de franciză, francizatul a decis unilateral să își coordoneze activitatea în conformitate cu termenii contractului de franciză, dar în nume propriu.
- B33 Controlul privind astfel de decizii fundamentale, precum forma juridică a francizatului și structura de finanțare a acestuia, poate fi deținut de alte părți decât francizorul și pot influența semnificativ veniturile francizatului. Cu cât sunt mai scăzute nivelul de sprijin financiar furnizat de francizor și expunerea acestuia la variabilitatea rentabilității francizatului, cu atât este mai probabil ca francizorul să dețină numai drepturi de protecție.

Drepturi de vot

- B34 De cele mai multe ori, un investitor are capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante în temeiul drepturilor de vot sau a altora similare. Un investitor va avea în vedere dispozițiile acestei secțiuni (punctele B35-B50) dacă activitățile relevante ale unei entități în care s-a investit sunt coordonate pe baza drepturilor de vot.

Autoritate cu majoritatea drepturilor de vot

- B35 Cu excepția cazurilor în care se aplică punctul B36 sau B37, un investitor care deține peste jumătate din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit are autoritate în următoarele situații:

- (a) activitățile relevante sunt coordonate prin votul deținătorului majorității drepturilor de vot, sau
- (b) majoritatea membrilor organului de conducere care coordonează activitățile relevante sunt desemnați prin votul deținătorului majorității drepturilor de vot.

Deținerea majorității drepturilor de vot, dar nu și a autorității

- B36 Pentru ca un investitor care deține peste jumătate din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit să aibă autoritate asupra unei entități în care s-a investit, drepturile de vot ale investitorului trebuie să fie drepturi reale în conformitate cu punctele B22-B25 și trebuie să îi ofere investitorului capacitatea curentă de a coordona activități relevante, care, de cele mai multe ori, se va realiza prin stabilirea politicilor de funcționare și de finanțare. Dacă o altă entitate deține drepturi existente care îi conferă entității respective dreptul de a coordona activitățile relevante, iar entitatea respectivă nu este un reprezentant al investitorului, investitorul nu are autoritate asupra entității în care s-a investit.

- B37 Chiar dacă un investitor deține majoritatea drepturilor de vot ale unei entități în care s-a investit, acesta nu are autoritate asupra unei entități în care s-a investit dacă drepturile de vot deținute nu sunt drepturi reale. De exemplu, un investitor care deține peste jumătate din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit nu poate avea autoritate dacă activitățile relevante sunt coordonate de un guvern, o instanță, un administrator, un administrator judiciar, un lichidator sau o autoritate de reglementare.

Autoritate fără deținerea majorității drepturilor de vot

- B38 Un investitor poate avea autoritate chiar dacă nu deține majoritatea drepturilor de vot într-o entitate în care s-a investit. Un investitor poate avea autoritate dacă nu deține majoritatea drepturilor de vot într-o entitate în care s-a investit, de exemplu, prin:

- (a) un angajament contractual între investitor și alți deținători de drepturi de vot (a se vedea punctul B39);
- (b) drepturi care decurg din alte angajamente contractuale (a se vedea punctul B40);
- (c) drepturile de vot ale investitorului (a se vedea B41-B45);
- (d) drepturi de vot potențiale (a se vedea punctele B47-B50); sau
- (e) o combinație între punctele (a)-(d).

Angajament contractual cu alți deținători de drepturi de vot

- B39 Un angajament contractual între un investitor și alți deținători de drepturi de vot poate conferi investitorului dreptul de a-și exercita drepturile de vot în mod suficient pentru a-i conferi autoritate investitorului, chiar dacă investitorul nu deține suficiente drepturi de vot pentru a avea autoritate în lipsa angajamentului contractual. Cu toate acestea, un angajament contractual îi poate asigura investitorului posibilitatea de a controla suficient opțiunile de vot ale altor deținători de voturi încât să îi permită să ia decizii cu privire la activitățile relevante.

Drepturi care decurg din alte angajamente contractuale

- B40 Alte drepturi decizionale, în combinație cu drepturile de vot, pot să ofere investitorului capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante. De exemplu, drepturile prevăzute într-un angajament contractual împreună cu drepturile de vot pot fi suficiente pentru a-i oferi investitorului capacitatea curentă de a coordona procesele de producție ale unei entități în care s-a investit sau de a coordona activitățile de funcționare și de finanțare a unei entități în care s-a investit și care influențează semnificativ veniturile entității în care s-a investit. Cu toate acestea, în lipsa oricăror alte drepturi, faptul că o entitate în care s-a investit depinde economic de investitor (precum relațiile dintre un furnizor și clientul său principal), nu înseamnă că un investitor are autoritate asupra entității în care s-a investit.

Drepturile de vot ale investitorului

- B41 Un investitor care nu deține majoritatea drepturilor de vot are drepturi care sunt suficiente pentru a-i conferi autoritate, atunci când investitorul are capacitatea practică de a coordona unilateral activitățile relevante.
- B42 Pentru a evalua dacă un investitor are drepturi de vot suficiente pentru a avea autoritate, un investitor va analiza toate datele și circumstanțele, inclusiv:
- (a) volumul de drepturi de vot deținute de investitor comparativ cu volumul și repartizarea drepturilor de vot ale altor părți, având în vedere că:
 - (i) Cu cât deține mai multe drepturi de vot, cu atât este mai probabil ca investitorul să dețină drepturi existente care îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante;
 - (ii) Cu cât deține mai multe drepturi de vot în comparație cu alte părți care dețin drepturi de vot, cu atât este mai probabil ca investitorul să dețină drepturi existente care îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante;
 - (iii) Cu cât există mai multe părți care ar trebui să acționeze în comun pentru a obține mai multe voturi decât investitorul, cu atât este mai probabil ca investitorul să dețină drepturi existente care îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante;
 - (b) drepturi de vot potențiale deținute de investitor, de alți deținători de drepturi de vot sau alte părți (a se vedea punctele B47-B50);
 - (c) drepturi care decurg din alte angajamente contractuale (a se vedea punctul B40); și
 - (d) oricare date sau circumstanțe suplimentare care indică faptul că investitorul are sau nu capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante în momentul în care trebuie luate decizii, inclusiv repartizarea voturilor la ședințele anterioare ale acționarilor.
- B43 Dacă gestionarea activităților relevante se realizează prin votul majorității, iar un investitor deține mult mai multe drepturi de vot decât oricare dintre părțile care dețin drepturi de vot sau oricare grup organizat de părți care dețin drepturi de vot, iar celelalte participații sunt repartizate mai multor părți și numai după analizarea factorilor indicați la punctul 42(a)-(c), poate fi clar că investitorul are autoritate asupra entității în care s-a investit.

*Exemple de aplicare***Exemplul 4**

Un investitor achiziționează 48 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit. Drepturile de vot rămase sunt deținute de mii de acționari, din care niciunul nu deține individual mai mult de 1 % din drepturile de vot. Niciunul dintre acționari nu are vreun angajament de a se consulta cu oricare dintre celelalte părți sau de a lua decizii comune. Când a evaluat, pe baza volumului relativ al celorlalte participații, ce cotă de drepturi de vot să achiziționeze, investitorul a stabilit că o participație de 48 % ar fi suficientă pentru a-i asigura controlul. În acest caz, pe baza volumului absolut de drepturi deținute și a volumului relativ a celorlalte participații, investitorul concluzionează că deține drepturi de vot suficient de dominante pentru a întruni criteriul de autoritate, fără a mai fi nevoie să analizeze alte dovezi de autoritate.

Exemplul 5

Investitorul A deține 40 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit, iar alți doisprezece investitori dețin fiecare câte 5 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit. Pe baza unui acord între acționari, investitorului A i se acordă dreptul de a desemna, de a demite și de a stabili remunerația personalului de conducere responsabil cu coordonarea activităților relevante. Pentru a modifica acordul este necesară o majoritate de două treimi din voturile acționarilor. În acest caz, investitorul A concluzionează că numai volumul absolut al drepturilor deținute de investitor și volumul relativ al celorlalte participații nu sunt decisive pentru a stabili dacă investitorul are suficiente drepturi pentru a-i conferi autoritate. Cu toate acestea, investitorul A stabilește că dreptul atribuit prin acord de a desemna, de a demite și de a stabili remunerația conducerii este suficient pentru a concluziona că are autoritate asupra entității în care s-a investit. Când se va evalua dacă investitorul A are autoritate, nu trebuie să se ia în considerare faptul că investitorul A s-ar putea să nu își fi exercitat dreptul sau probabilitatea ca investitorul A să își exercite dreptul de a desemna, de a demite și de a stabili remunerația conducerii.

- B44 În alte situații, poate fi suficientă analizarea factorilor enumerați la punctul B42(a)-(c), pentru a fi clar dacă un investitor nu are autoritate.

Exemplu de aplicare**Exemplul 6**

Investitorul A deține 45 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit. Alți doi investitori dețin fiecare câte 26 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit. Drepturile de vot rămase sunt deținute de alți trei acționari, din care fiecare deține câte 1 %. Nu mai există alte angajamente care influențează procesul decizional. În acest caz, volumul de drepturi de vot ale investitorului A și volumul acestora comparativ cu celelalte participații sunt suficiente pentru a concluziona că investitorul A nu are autoritate. Este suficient ca numai doi investitori să coopereze pentru a-l împiedica pe investitorul A să coordoneze activitățile relevante ale entității în care s-a investit.

- B45 Cu toate acestea, este posibil ca doar analizarea factorilor enumerați la punctul B42(a)-(c) să nu fie decisivă. Dacă, după ce a analizat acei factori, nu este clar pentru un investitor dacă are autoritate, acesta trebuie să analizeze date și circumstanțe suplimentare – de exemplu, dacă alți acționari sunt pasivi, după cum o demonstrează repartitia voturilor la ședințele anterioare ale acționarilor. Acest fapt include evaluarea factorilor prevăzuți la punctul B18 și a indicatorilor de la punctele B19 și B20. Cu cât investitorul deține mai puține drepturi de vot și cu cât sunt mai puține părțile care ar trebui să acționeze în comun pentru a obține mai multe voturi decât investitorul, cu atât evaluarea menită să determine dacă drepturile de vot ale investitorului sunt suficiente pentru a-i conferi autoritate se va baza mai mult pe datele și circumstanțele suplimentare. Atunci când se analizează factorii și circumstanțele prevăzute la punctele B18-B20 împreună cu drepturile investitorului, dovezilor privind autoritatea descrise la punctul B18 li se va conferi o pondere mai mare decât indicatorilor de la punctele B19 și B20.

Exemple de aplicare**Exemplul 7**

Un investitor deține 45 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit. Alți unsprezece investitori dețin fiecare câte 5 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit. Niciunul dintre acționari nu are vreun angajament contractual de a se consulta cu oricare dintre celelalte părți sau de a lua decizii comune. În acest caz, doar volumul absolut al drepturilor deținute de investitor și volumul comparat al celorlalte participații nu este decisiv pentru a stabili dacă investitorul are suficiente drepturi pentru a-i conferi autoritate asupra entității în care s-a investit. Trebuie să se analizeze date și circumstanțe suplimentare care ar putea oferi probe pentru a stabili dacă investitorul are sau nu autoritate.

Exemplul 8

Un investitor deține 35 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit. Alți trei acționari dețin fiecare câte 5 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit. Drepturile de vot rămase sunt deținute de numeroși alți acționari, din care niciunul nu deține individual mai mult de 1 % din drepturile de vot. Niciunul dintre acționari nu are angajamente de a se consulta cu oricare dintre celelalte părți sau de a lua decizii comune. Deciziile privind activitățile relevante ale entității în care s-a investit trebuie aprobate cu o majoritate a voturilor exprimate în cadrul ședințelor relevante ale acționarilor - 75 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit au fost exprimate în cadrul recentelor ședințe relevante ale acționarilor. În acest caz, participarea activă a celorlalți acționari în cadrul ședințelor recente ale acționarilor indică faptul că investitorul nu ar avea capacitatea practică de a coordona unilateral activitățile relevante, indiferent dacă investitorul a coordonat activitățile relevante, deoarece un număr suficient de alți acționari au votat la fel ca investitorul.

- B46 Dacă, după ce au fost analizați factorii enumerați la punctul B42 literele (a)-(d), nu este clar dacă investitorul are autoritate, investitorul nu controlează entitatea în care s-a investit.

Drepturi de vot potențiale

- B47 În evaluarea controlului, un investitor va analiza drepturile sale de vot potențiale, precum și drepturile de vot potențiale deținute de alte părți pentru a stabili dacă are autoritate. Drepturile de vot potențiale sunt drepturi de a obține drepturi de vot în cadrul unei entități în care s-a investit, cum ar fi cele care decurg din instrumente convertibile sau opțiuni, inclusiv din contracte forward. Acele drepturi de vot potențiale vor fi luate în considerare doar dacă sunt drepturi reale (a se vedea punctele B22-B25).
- B48 Atunci când se vor analiza drepturile de vot potențiale, un investitor trebuie să analizeze scopul și structura instrumentului, precum și scopul și structura oricărei alte participări a investitorului în entitatea în care s-a investit. Aceasta presupune evaluarea diferiților termeni și condiții ale instrumentului, precum și așteptările, motivele și temeiurile aparente în baza cărora investitorul a acceptat acei termeni și condiții.
- B49 Dacă investitorul are drepturi de vot sau alte drepturi decizionale asociate activităților entității în care s-a investit, investitorul va evalua dacă drepturile respective în combinație cu drepturile de vot potențiale îi acordă autoritate.
- B50 Doar drepturile de vot potențiale reale sau în combinație cu alte drepturi pot să ofere unui investitor capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante. De exemplu, este posibilă o astfel de situație atunci când un investitor deține 40 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit și, în conformitate cu punctul B23, deține drepturi reale care decurg din opțiunile de a achiziționa alte 20 % din drepturile de vot.

*Exemple de aplicare***Exemplul 9**

Investitorul A deține 70 % din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit. Investitorul B deține 30 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit, precum și opțiunea de a achiziționa jumătate din drepturile de vot ale investitorului A. Opțiunea poate fi exercitată în următorii doi ani la un preț fix care este foarte mult în afara banilor („deeply out of the money”) (și se estimează că va rămâne astfel pentru acea perioadă de doi ani). Investitorul A și-a exercitat drepturile de vot și coordonează activ activitățile relevante ale entității în care s-a investit. În acest caz, este probabil că investitorul A va întruni criteriul de autoritate, deoarece se pare că deține capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante. Deși investitorul B deține în prezent opțiuni de a achiziționa drepturi de vot suplimentare, ce pot fi exercitate (care, dacă ar fi exercitate, i-ar atribui majoritatea drepturilor de vot în entitatea în care s-a investit), termenii și condițiile asociate acelor opțiuni sunt de așa natură încât opțiunile nu sunt considerate substanțiale.

Exemplul 10

Investitorul A și alți doi investitori dețin fiecare o treime din drepturile de vot ale unei entități în care s-a investit. Activitatea comercială a entității în care s-a investit are o legătură strânsă cu investitorul A. În plus față de instrumentele de capitaluri proprii, investitorul A deține și instrumente de datorii care pot fi convertite oricând în acțiuni ordinare în entitatea în care s-a investit, la un preț fix care este în afara banilor (out of the money) (dar nu foarte mult în afara banilor – „deeply out of the money”). Dacă investitorul A ar converti datoriile, acesta ar deține 60 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit. Investitorul A ar avea beneficii în urma realizării de sinergie dacă instrumentele de datorii ar fi convertite în acțiuni ordinare. Investitorul A are autoritate asupra entității în care s-a investit, deoarece deține drepturi de vot în cadrul entității în care s-a investit și drepturi de vot potențiale reale care îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante.

Autoritatea în cazul în care drepturile de vot sau alte voturi similare nu influențează semnificativ veniturile entității în care s-a investit

- B51 În evaluarea scopului și structurii unei entități în care s-a investit (a se vedea punctele B5-B8), un investitor trebuie să analizeze participarea și deciziile luate la înființarea entității în care s-a investit, ca parte a structurii acesteia și să evalueze dacă termenii tranzacției și caracteristicile participării îi oferă investitorului drepturi suficiente pentru a-i asigura autoritatea. Simplul fapt că a participat la crearea structurii unei entități în care s-a investit nu este suficient pentru a conferi controlul unui investitor. Cu toate acestea, participarea poate indica faptul că investitorul a avut oportunitatea de a obține drepturi care sunt suficiente pentru a-i conferi autoritate asupra entității în care s-a investit.
- B52 În plus, un investitor trebuie să analizeze angajamentele contractuale stabilite la înființarea entității în care s-a investit, cum ar fi opțiunile de cumpărare, opțiunile de vânzare și drepturile la încasări în urma lichidării. Când aceste angajamente contractuale implică activități care au o legătură strânsă cu entitatea în care s-a investit, atunci aceste activități sunt de fapt parte integrantă a activităților generale ale entității în care s-a investit, chiar dacă acestea se pot desfășura în afara limitelor juridice ale entității în care s-a investit. Prin urmare, pentru a stabili autoritatea asupra entității în care s-a investit, se vor analiza drept activități relevante drepturile decizionale explicite sau implicite cuprinse în angajamentele contractuale, care au o legătură strânsă cu entitatea în care s-a investit.
- B53 În cazul anumitor entități în care s-a investit, activitățile relevante au loc doar în cazul unor circumstanțe sau evenimente speciale. Entitatea în care s-a investit poate fi structurată astfel încât gestionarea activităților și veniturilor sale să fie predeterminată, cu excepția cazului și până în momentul în care apar circumstanțele sau evenimentele speciale respective. În acest caz, numai deciziile privind activitățile entității în care s-a investit efectuate atunci când

apar circumstanțele sau evenimentele respective pot influența semnificativ veniturile sale și pot fi, prin urmare, activități relevante. Nu este necesar ca circumstanțele sau evenimentele acestea să fi avut pentru ca un investitor cu capacitatea de a lua deciziile respective să aibă autoritate. Considerat individual, faptul că dreptul de a lua decizii depinde de apariția circumstanțelor sau a unui eveniment, nu înseamnă că acele drepturi sunt de protecție.

Exemple de aplicare

Exemplul 11

Activitatea unică a unei entități în care s-a investit, așa cum este prevăzută în statutul său, este de a achiziționa creanțe și de a le gestiona în mod curent pentru investitorii săi. Gestionarea datoriei în mod curent include colectarea și transmiterea plăților principalului și a dobânzilor pe măsură ce acestea devin scadente. În cazul unui eveniment de neplată a unei creanțe, entitatea în care s-a investit vinde în mod automat creanța unui investitor, așa cum s-a convenit separat într-un contract de opțiune de vânzare între investitor și entitatea în care s-a investit. Singura activitate relevantă este gestionarea creanțelor în cazul unui eveniment de neplată, deoarece este singura activitate care influențează semnificativ veniturile entității în care s-a investit. Gestionarea creanțelor înainte de evenimentul de neplată nu este o activitate relevantă, deoarece nu necesită luarea de decizii fundamentale, care ar putea influența semnificativ veniturile entității în care s-a investit - activitățile anterioare evenimentului de neplată sunt predeterminate și reprezintă doar colectarea fluxurilor de trezorerie pe măsură ce devin scadente și transferarea acestora către investitori. Prin urmare, în evaluarea activităților generale ale entității în care s-a investit, care influențează semnificativ veniturile entității în care s-a investit, ar trebui să se analizeze doar dreptul investitorului de a gestiona activele în cazul unui eveniment de neplată. În acest exemplu, prin organizarea entității în care s-a investit se asigură faptul că investitorul are autoritate decizională asupra activităților care influențează semnificativ veniturile și singura situație în care o astfel de autoritate decizională este necesară. Termenii contractului de opțiune de vânzare sunt parte integrantă a tranzacției în ansamblu și a înființării entității în care s-a investit. Prin urmare, termenii contractului de opțiune de vânzare, împreună cu statutul entității în care s-a investit conduc la concluzia că investitorul are autoritate asupra entității în care s-a investit, deși investitorul devine proprietarul creanțelor doar în cazul unui eveniment de neplată și gestionează creanțele nerambursate în afara limitelor juridice ale entității în care s-a investit.

Exemplul 12

Singurele active ale unei entități în care s-a investit sunt creanțe. Când se analizează scopul și structura unei entități în care s-a investit se stabilește că singura activitate relevantă este gestionarea creanțelor în cazul unui eveniment de neplată. Partea care are capacitatea de a gestiona creanțele nerambursate are autoritate asupra entității în care s-a investit, indiferent dacă oricare dintre debitori nu au efectuat plata.

- B54 Un investitor poate să aibă un angajament explicit sau implicit de a se asigura că o entitate în care s-a investit va continua să funcționeze așa cum a fost structurată. Un astfel de angajament poate să crească expunerea investitorului la variabilitatea rentabilității și, prin urmare, să crească stimulentele investitorului de a obține suficiente drepturi care să-i confere autoritate. Prin urmare, un angajament de a se asigura că o entitate în care s-a investit va funcționa așa cum a fost structurată poate fi un indicator că investitorul are autoritate, dar, în mod individual, nu conferă autoritate investitorului și nici nu împiedică o altă parte să dețină autoritatea.

Expunere sau drepturi asupra veniturilor variabile în baza participării într-o entitatea în care s-a investit

- B55 Când se evaluează dacă un investitor are controlul asupra unei entități în care s-a investit, investitorul stabilește dacă este expus sau are drepturi asupra rentabilității variabile în baza participării sale în entitatea în care s-a investit.
- B56 Veniturile variabile sunt venituri care nu sunt fixe și pot varia în funcție de performanțele entității în care s-a investit. Veniturile variabile pot fi numai pozitive, numai negative sau pot fi atât pozitive, cât și negative (a se vedea punctul 15). Un investitor evaluează dacă veniturile dintr-o entitate în care s-a investit sunt variabile și cât de variabile sunt veniturile respective pe baza fondului economic al angajamentului și indiferent de forma juridică a rentabilității. De exemplu, un investitor poate să dețină o obligațiune cu plăți fixe de dobândă. În sensul prezentului IFRS, plățile fixe de dobândă sunt venituri variabile, deoarece fac obiectul riscului de neplată și expun investitorul la riscul de credit al emitentului obligațiunii. Valoarea variabilității (altfel spus cât de variabile sunt veniturile respective) depinde de riscul de credit al obligațiunii. În mod similar, comisioanele fixe pe bază de performanță pentru gestionarea activelor unei entități în care s-a investit sunt venituri variabile, deoarece expun investitorul la riscul de performanță al entității în care s-a investit. Valoarea variabilității depinde de capacitatea entității în care s-a investit de a genera venituri suficiente pentru a plăti comisionul.

- B57 Exemplele de venituri cuprind:

- (a) dividende, alte distribuiri de beneficii economice dintr-o entitate în care s-a investit (de exemplu, dobândă din titluri de creanță emise de entitatea în care s-a investit) și modificări ale valorii investiției efectuate de investitor în entitatea în care s-a investit.

- (b) remunerația pentru întreținerea sau gestionarea activelor sau datoriilor unui investitor, comisioanele și expunerea la pierderi în urma furnizării de credit sau de lichidități, participații reziduale la lichidare în activele și datoriile entității în care s-a investit, beneficii fiscale și accesul la lichidități viitoare pe care le deține un investitor în urma participării într-o entitate în care s-a investit.
- (c) venituri la care nu au acces alți deținători de interese. De exemplu, un investitor poate să-și utilizeze activele în combinație cu activele entității în care s-a investit, cum ar fi prin combinarea funcțiilor operative pentru a obține economii de scară, economii de costuri, aprovizionarea cu produse rare, obținerea accesului la informații secrete sau limitarea unor operațiuni sau active pentru a îmbunătăți valoarea altor active ale investitorului.

Legătura dintre autoritate și venituri

Autoritate delegată

B58 În cazul în care un investitor cu drepturi decizionale (un factor decizional) efectuează o evaluare a controlului, acesta trebuie să stabilească dacă este un mandant sau un reprezentant. Un investitor trebuie, de asemenea, să stabilească dacă o altă entitate cu drepturi decizionale acționează ca reprezentant al investitorului. Un reprezentant este angajat în principal pentru a acționa în numele și în beneficiul altei sau altor părți (mandantul sau mandanții) și, prin urmare, când își exercită autoritatea decizională nu controlează entitatea în care s-a investit (a se vedea punctele 17 și 18). Prin urmare, uneori autoritatea unui mandant poate fi deținută și exercitată de un reprezentant, dar în numele mandantului. Un factor decizional nu este un reprezentant doar datorită faptului că alte părți pot avea beneficii în urma deciziilor pe care le efectuează.

B59 Un investitor poate delega unui reprezentant autoritatea sa decizională privind câteva aspecte specifice sau toate activitățile relevante. Când evaluează dacă deține controlul unei entități în care s-a investit, investitorul trebuie să considere drepturile decizionale delegate unui reprezentant al său ca fiind deținute direct de investitor. În situațiile în care există mai mulți mandanți, fiecare mandant trebuie să evalueze dacă deține autoritate în entitatea în care s-a investit, în conformitate cu dispozițiile de la punctele B5-B54. Punctele B60-B72 oferă îndrumări pentru a stabili dacă un factor decizional este un reprezentant sau un mandant.

B60 Pentru a stabili dacă este un reprezentant, un factor decizional trebuie să analizeze relațiile generale dintre el, entitatea în care s-a investit și care este gestionată și alte părți implicate în entitatea în care s-a investit, mai exact toți factorii de mai jos:

- (a) domeniul de aplicare al autorității sale decizionale asupra entității în care s-a investit (punctele B62 și B63).
- (b) drepturile deținute de alte părți (punctele B64-B67).
- (c) remunerația la care este îndreptățit conform acordului(acordurilor) de remunerare (punctele B68-B70).
- (d) expunerea factorului decizional la variabilitatea rentabilității în baza altor interese deținute de acesta în entitatea în care s-a investit (punctele B71 și B72).

Fiecărui factor trebuie să i se atribue ponderi diferite, pe baza datelor și a circumstanțelor specifice.

B61 Pentru a stabili dacă un factor decizional este un reprezentant, trebuie să se evalueze toți factorii enumerați la punctul B60, cu excepția cazului în care o singură parte deține drepturi reale de a demite factorul decizional (drepturi de demitere) și poate demite fără temei factorul decizional (a se vedea punctul B65).

Domeniul de aplicare al autorității decizionale

B62 Domeniul de aplicare al autorității decizionale este evaluat având în vedere:

- (a) activitățile permise în conformitate cu acordul(rile) decizionale și cu prevederile legislative, și
- (b) libertatea de acțiune de care dispune factorul decizional în luarea deciziilor respective privind acele activități.

B63 Un factor decizional trebuie să analizeze scopul și structura entității în care s-a investit, riscurile la care entitatea a fost structurată să fie expusă, riscurile pe care a fost structurată să le transfere către părțile participante și gradul de participare al factorului decizional în structurarea entității în care s-a investit. De exemplu, dacă un factor decizional participă în mod semnificativ la structurarea entității în care s-a investit (inclusiv în stabilirea domeniului de aplicare al autorității decizionale), participarea respectivă poate indica faptul că factorul decizional a avut oportunitatea și stimulentele de a obține drepturi din care ar rezulta capacitatea factorului decizional de a coordona activitățile relevante.

Drepturi deținute de alte părți

- B64 Drepturile reale deținute de alte părți pot influența capacitatea factorului decizional de a coordona activitățile relevante ale unei entități în care s-a investit. Drepturile reale de demitere sau alte drepturi pot indica faptul că factorul decizional este un reprezentant.
- B65 Atunci când o singură parte deține dreptul real de demitere și poate demite în mod neîntemeiat factorul decizional, doar acest fapt este suficient pentru a concluziona că factorul decizional este un reprezentant. Dacă mai multe părți dețin astfel de drepturi (și niciuna dintre părți nu poate demite factorul decizional fără acordul celorlalte părți), drepturile respective, considerate separat, nu sunt decisive în a stabili dacă un factor decizional acționează în principal în numele și în beneficiul altora. În plus, cu cât este mai mare numărul părților care trebuie să acționeze în comun pentru a-și exercita drepturile de demitere a unui factor decizional și cu cât este mai mare amploarea și variabilitatea asociate intereselor economice ale factorului decizional (adică remunerația și alte interese), cu atât acest factor va avea o pondere mai mică.
- B66 Pentru a evalua dacă factorul decizional este un reprezentant, drepturile reale deținute de alte părți, care limitează libertatea de acțiune a factorului decizional, trebuie să fie analizate similar drepturilor de demitere. De exemplu, un factor decizional care, pentru a acționa, trebuie să obțină acordul unui număr mai mic de alte părți este, în general, un reprezentant. (A se vedea punctele B22-B25 pentru îndrumări suplimentare privind drepturile și pentru a stabili dacă acestea sunt reale).
- B67 Pentru a analiza drepturile deținute de alte părți trebuie să se evalueze drepturile ce pot fi exercitate de consiliul director al unei entități în care s-a investit (sau alt organ de conducere) și influența acestora asupra autorității factorului decizional (a se vedea punctul B23(b)).

Remunerația

- B68 Cu cât este mai mare valoarea și variabilitatea asociate remunerației factorului decizional în comparație cu veniturile estimate din activitățile entității în care s-a investit, cu atât este mai probabil ca factorul decizional să fie un mandant.
- B69 Pentru a stabili dacă este un mandant sau un reprezentant, factorul decizional trebuie, de asemenea, să verifice dacă există următoarele condiții:
- (a) Remunerația factorului decizional este proporțională cu serviciile furnizate.
 - (b) Acordul de remunerare cuprinde numai termeni, condiții sau valori prezente de regulă în angajamentele pentru servicii și un nivel de competențe similare, negociate în condiții obiective.
- B70 Un factor decizional nu poate fi un reprezentant, decât dacă există condițiile descrise la punctul B69(a) și (b). Cu toate acestea, pentru a concluziona că un factor decizional este un reprezentant nu este suficient ca aceste condiții să fie întrunite separat.

Expunerea la variabilitatea rentabilității din deținerea de alte interese

- B71 Un factor decizional care deține alte interese într-o entitate în care s-a investit (de exemplu, investiții în entitatea în care s-a investit sau oferă garanții privind performanța entității în care s-a investit), atunci când evaluează dacă este un reprezentant trebuie să analizeze expunerea la variabilitatea rentabilității intereselor respective. Deținerea altor interese într-o entitate în care s-a investit sugerează că factorul decizional poate fi un mandant.
- B72 Pentru a-și evalua expunerea la variabilitatea rentabilității intereselor deținute în entitatea în care s-a investit, un factor decizional trebuie să țină cont de următoarele:
- (a) cu cât este mai mare valoarea și variabilitatea asociate intereselor economice ale acestuia, având în vedere în mod agregat remunerația și alte interese ale acestuia, cu atât este mai probabil ca factorul decizional să fie un mandant.
 - (b) dacă expunerea la variabilitatea rentabilității diferă de cea a altor investitori și, în acest caz, dacă acest fapt îi influențează acțiunile. De exemplu, o astfel de situație este posibilă atunci când un factor decizional deține interese secundare sau furnizează alte forme de ameliorare a condițiilor de credit unei entități în care s-a investit.

Factorul decizional trebuie să își evalueze expunerea în comparație cu variabilitatea rentabilității totale a entității în care s-a investit. Această evaluare se va efectua în principal pe baza veniturilor estimate din activitățile entității în care s-a investit, dar nu trebuie să excludă expunerea maximă a factorului decizional la variabilitatea rentabilității entității în care s-a investit în urma altor interese deținute de factorul decizional.

Exemple de aplicare

Exemplul 13

Un factor decizional (gestionar al fondului) înființează, lansează și gestionează un fond cotelat la bursă, reglementat în funcție de parametrii strict definiți în mandatul investițiilor, așa cum prevăd reglementările și legislația locală. Fondul a fost prezentat investitorilor ca o investiție într-un portofoliu diversificat de acțiuni ale unor entități cotelate la bursă. În cadrul parametrilor definiți, gestionarul fondului are libertate de decizie privind activele în care să investească. Gestionarul fondului a investit în fond în proporție de 10 % și pentru serviciile sale primește un comision în funcție de piață echivalent cu 1 % din valoarea netă a activelor fondului. Comisiunile sunt proporționale cu serviciile furnizate. Gestionarul fondurilor nu are obligația de a finanța pierderile care depășesc 10 % din investiția sa. Fondul nu are obligația de a numi și nu a numit un consiliu director independent. Investitorii nu dețin niciun drept real care să influențeze autoritatea decizională a gestionarului fondului, dar își pot răscumpăra interesele în anumite limite prevăzute de fond.

Deși funcționează în parametrii definiți în mandatul investițiilor și în conformitate cu dispozițiile regulamentare, gestionarul fondului are drepturi decizionale care îi conferă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante ale fondului - investitorii nu dețin drepturi reale care ar putea influența autoritatea decizională a gestionarului fondului. Gestionarul fondului primește un comision în funcție de piață, proporțional cu serviciile furnizate și, de asemenea, a făcut o investiție proporțională în fond. Remunerația și investiția proprie îl expun pe gestionarul fondului la variabilitatea rentabilității activităților fondului, fără a crea o expunere prea semnificativă, care ar indica faptul că gestionarul fondului este un mandant.

În acest exemplu, prin analiza expunerii gestionarului fondului la variabilitatea rentabilității din activitățile fondului împreună cu autoritatea decizională a acestuia, în limitele parametrilor, indică faptul că gestionarul fondului este un reprezentant. Prin urmare, gestionarul fondului concluzionează că nu deține controlul fondului.

Exemplul 14

Un factor decizional înființează, lansează și gestionează un fond care oferă oportunități de investiții unui număr de investitori. Factorul decizional (gestionarul fondului) trebuie să decidă în interesul tuturor investitorilor și conform contractelor de administrare ale fondului. Cu toate acestea, gestionarul fondului are o libertate de decizie extinsă. Pentru serviciile sale, gestionarul fondului primește un comision în funcție de piață echivalent cu 1 % din activele aflate în gestiune și 20 % din profitul total al fondului, în cazul în care se atinge un prag specificat al profitului. Comisiunile sunt proporționale cu serviciile furnizate.

Deși trebuie să decidă în interesul tuturor investitorilor, gestionarul fondului are autoritatea decizională extinsă de a coordona activitățile relevante ale fondului. Gestionarul fondului este remunerat prin comisioane fixe sau în funcție de performanțe, care sunt proporționale cu serviciile furnizate. În plus, remunerația aliniază interesele gestionarului fondului cu cele ale celorlalți investitori de a crește valoarea fondului, fără a crea o expunere la variabilitatea rentabilității din activitățile fondului care să fie atât de semnificativă, încât remunerația, considerată separat, să indice faptul că gestionarul fondului este mandant.

Modelul și analiza de situație de mai sus sunt aplicabile exemplurilor 14A-14C descrise mai jos. Fiecare exemplu este luat în considerare separat.

Exemplul 14A

Gestionarul fondului mai are, de asemenea, o investiție de 2 % în fond, prin care interesele sale se aliniază la interesele celorlalți investitori. Gestionarul fondului nu are obligația de a finanța pierderile care depășesc cele 2 procente din investiția proprie. Investitorii pot să-l demită pe gestionarul fondului prin vot majoritar, dar numai pentru încălcarea contractului.

Investiția de 2 % crește expunerea gestionarului fondului la variabilitatea rentabilității din activitățile fondului, fără a crea o expunere atât de semnificativă încât să indice faptul că gestionarul fondului este un mandant. Drepturile celorlalți investitori de a-l demite pe gestionarul fondului sunt considerate drepturi de protecție, deoarece acestea pot fi exercitate doar în cazul încălcării contractului. În acest exemplu, deși gestionarul fondului are autoritate decizională extinsă și are expunere la variabilitatea rentabilității din interese și remunerație, expunerea gestionarului fondului indică faptul că gestionarul fondului este un reprezentant. Prin urmare, gestionarul fondului concluzionează că nu deține controlul fondului.

Exemplul 14B

Gestionarul fondului a investit proporțional mai mult în fond, dar nu are obligația de a finanța pierderile care depășesc această investiție. Investitorii pot să-l demită pe gestionarul fondului prin vot majoritar, dar numai pentru încălcarea contractului.

În acest exemplu, drepturile celorlalți investitori de a-l demite pe gestionarul fondului sunt considerate drepturi de protecție, deoarece acestea pot fi exercitate doar în cazul încălcării contractului. Cu toate că gestionarul fondului este remunerat prin comisioane fixe și în funcție de performanță, proporționale cu serviciile furnizate, combinația dintre investiția gestionarului fondului și remunerația acestuia ar putea crea o expunere la variabilitatea rentabilității din activitățile fondului, care să fie atât de semnificativă încât să indice faptul că gestionarul fondului este un mandant. Cu cât este mai mare valoarea și variabilitatea asociate intereselor economice ale gestionarului fondului (având în vedere, în mod agregat, remunerația și alte interese), cu atât gestionarul fondului va accentua importanța acelor interese economice în cadrul analizei și cu atât este mai probabil ca gestionarul fondului să fie un mandant.

De exemplu, după ce a analizat remunerația și ceilalți factori, gestionarul fondului poate să considere că o investiție de 20 % este suficientă pentru a concluziona că deține controlul fondului. Cu toate acestea, în circumstanțe diferite (adică, în cazul în care remunerația și ceilalți factori sunt diferiți), controlul poate să apară când nivelul investiției este diferit.

Exemplul 14C

Gestionarul fondului a investit în fond în proporție de 20 %, dar nu are obligația de a finanța pierderile care depășesc investiția sa de 20 %. Fondul are un consiliu de administrație, iar toții membrii consiliului sunt independenți de gestionarul fondului și sunt desemnați de ceilalți investitori. Consiliul de administrație numește anual un gestionar al fondului. În cazul în care consiliul decide să nu mai reînnoiască contractul gestionarului fondului, serviciile efectuate de gestionarul fondului ar putea fi efectuate de alți gestionari din sectorul de activitate.

Cu toate că gestionarul fondului este remunerat prin comisioane fixe și în funcție de performanță, proporționale cu serviciile furnizate, combinația dintre investiția de 20 % a gestionarului fondului și remunerația acestuia creează o expunere la variabilitatea rentabilității din activitățile fondului, care este atât de semnificativă, încât indică faptul că gestionarul fondului este un mandant. Cu toate acestea, investitorii au drepturi reale de a demite gestionarul fondului - consiliul de administrație furnizează un mecanism prin care se asigură că investitorii îl pot demite pe gestionarul fondului, dacă iau o decizie în acest sens.

În acest exemplu, gestionarul fondului va acorda o importanță mai mare drepturilor reale de demitere în cadrul analizei. Prin urmare, deși gestionarul fondului are autoritate decizională extinsă și expunere la variabilitatea rentabilității fondului în urma remunerației și a investiției proprii, drepturile reale deținute de ceilalți investitori indică faptul că gestionarul fondului este un reprezentant. Prin urmare, gestionarul fondului concluzionează că nu deține controlul fondului.

Exemplul 15

Se creează o entitate în care s-a investit pentru a achiziționa titluri cu rată fixă garantate cu active, finanțate prin instrumente de datorie și instrumente de capital propriu. Instrumentele de capital propriu sunt concepute pentru a oferi primul nivel de protecție investitorilor în datorii și pentru a primi orice venituri reziduale ale entității în care s-a investit. Tranzacția a fost prezentată potențialilor investitori în datorii drept o investiție într-un portofoliu de titluri garantate cu active, cu expunere la riscul de credit asociat posibilității de neplată din partea emitenților titlurilor garantate cu active din portofoliu și la riscul ratei dobânzii asociat gestionării portofoliului. În momentul înființării, instrumentele de capital propriu reprezentau 10 % din valoarea activelor achiziționate. Un factor decizional (gestionarul activelor) gestionează portofoliul de active luând decizii de investiții în limitele parametrilor definiți în prospectul entității în care s-a investit. Pentru aceste servicii, gestionarul activelor primește un comision fix în funcție de piață (adică, 1 % din activele gestionate) și comisioane în funcție de performanță (adică 10 % din profit) dacă profitul entității în care s-a investit depășește un nivel specificat. Comisiunile sunt proporționale cu serviciile furnizate. Gestionarul activelor deține 35 % din capitalurile proprii ale entității în care s-a investit.

Cele 65 de procente rămase din capitalurile proprii și toate instrumentele de datorie sunt deținute de diverși investitori terți neafiliați. Gestionarul activelor poate fi demis fără justificări, prin simpla decizie a majorității celorlalți investitori.

Gestionarul activelor este remunerat prin comisioane fixe sau în funcție de performanțe, care sunt proporționale cu serviciile furnizate. Remunerația aliniază interesele gestionarului fondului la interesele celorlalți investitori de a crește valoarea fondului. Gestionarul activelor are expunere la variabilitatea rentabilității din activitățile fondului, deoarece deține 35 % din capitalurile proprii și datorită remunerației primite.

Deși își desfășoară activitatea în limitele parametrilor definiți în prospectul entității în care s-a investit, gestionarul activelor are capacitatea curentă de a lua decizii de investiții care influențează semnificativ veniturile entității în care s-a investit - în cadrul analizei, se acordă o pondere mai mică drepturilor de demitere deținute de ceilalți investitori, deoarece drepturile respective sunt deținute de un număr mare de diverși investitori. În acest exemplu, gestionarul activelor acordă o importanță mai mare expunerii sale la variabilitatea rentabilității fondului în urma participațiilor în capitalurile proprii, care sunt subordonate instrumentelor de datorie. Deoarece deține 35 % din capitalurile proprii, se creează o expunere secundară la pierderi și drepturi la veniturile entității în care s-a investit, care sunt atât de semnificative încât indică faptul că gestionarul activelor este mandant. Prin urmare, gestionarul activelor va concluziona că deține controlul entității în care s-a investit.

Exemplul 16

Un factor decizional (sponsorul) sponsorizează un vehicul de investiții cu mai mulți parteneri care emite instrumente de datorie pe termen scurt unor investitori terți neafiliați. Tranzacția a fost prezentată investitorilor potențiali drept o investiție într-un portofoliu de active pe termen mediu cu rating mare și cu expunere minimă la riscul de credit asociat posibilității de neplată din partea emitenților activelor din portofoliu. Diferite entități care transferă servicii vând vehiculului de investiții portofoliu de active de calitate pe termen mediu. Fiecare entitate care transferă gestionează portofoliul de active pe care îl vinde vehiculului de investiții, precum și creanțele neplătite în schimbul unui comision de servicii în funcție de piață. Fiecare entitate care transferă oferă, de asemenea, primul nivel de protecție la pierderile de credit din portofoliul de active prin supragarantarea activelor transferate vehiculului de investiții. Sponsorul stabilește termenii vehiculului de investiții și gestionează operațiunile vehiculului de investiții în schimbul unui comision în funcție de piață. Comisionul este proporțional cu serviciile furnizate. Sponsorul aprobă ca vânzătorii autorizați să vândă vehiculului de investiții, aprobă activele ce urmează să fie achiziționate de vehiculul de investiții și decide în privința finanțării vehiculului de investiții. Sponsorul trebuie să acționeze în interesul tuturor investitorilor.

Sponsorul are dreptul la orice venituri reziduale ale vehiculului de investiții și asigură, de asemenea, ameliorarea condițiilor de credit și facilități de lichiditate ale vehiculului de investiții. Prin ameliorarea condițiilor de credit, oferită de sponsor, sunt absorbite pierderi în proporție de 5 % din toate activele vehiculului de investiții, după ce pierderile sunt absorbite de către entitatea care transferă. Nu există facilități de lichiditate pentru activele neplătite. Investitorii nu dețin drepturi reale care ar putea avea o influență semnificativă asupra autorității decizionale a sponsorului.

Cu toate că serviciile sponsorului sunt remunerate cu un comision în funcție de piață, proporțional cu serviciile furnizate, sponsorul are expunere la variabilitatea rentabilității din activitățile vehiculului de investiții, deoarece are dreptul la veniturile reziduale ale vehiculului de investiții și pentru că oferă ameliorarea condițiilor de credit și facilități de lichiditate (adică vehiculul de investiții este expus la riscul de lichiditate, deoarece utilizează instrumente de datorie pe termen scurt pentru a finanța active pe termen mediu). Cu toate că fiecare entitate care transferă are drepturi decizionale care influențează valoarea activelor vehiculului de investiții, sponsorul are autoritate decizională extinsă care îi oferă capacitatea curentă de a coordona activitățile care influențează *cel mai mult* veniturile vehiculului de investiții (adică, sponsorul stabilește termenii vehiculului de investiții, are dreptul de a decide în privința activelor (de a aproba activele achiziționate și entitatea care transferă activele respective) și în privința finanțării vehiculului de investiții (pentru că fiecare investiție nouă trebuie finanțată în mod regulat)). Dreptul la veniturile reziduale ale vehiculului de investiții și oferirea de ameliorări ale condițiilor de credit și facilități de lichiditate expun sponsorul la variabilitatea rentabilității din activitățile vehiculului de investiții, care diferă de cea a altor investitori. În consecință, acea expunere indică faptul că sponsorul este un mandant și, prin urmare, sponsorul concluzionează că deține controlul vehiculului de investiții. Obligația sponsorului de a acționa în interesul tuturor investitorilor nu îl împiedică pe sponsor să fie un mandant.

Relațiile cu alte părți

B73 Când se efectuează evaluarea controlului, un investitor trebuie să analizeze natura relațiilor sale cu alte părți și dacă acele alte părți acționează în numele investitorului (adică dacă sunt „reprezentanți de facto”). Pentru a stabili dacă alte părți acționează drept reprezentanți de facto este nevoie de raționament, analizându-se nu doar natura relației, ci și modul în care acele părți interacționează între ele și cu investitorul.

B74 Nu este necesar ca o astfel de relație să implice un angajament contractual. O parte este un reprezentant de facto dacă investitorul sau persoanele care coordonează activitățile investitorului au capacitatea de a determina partea respectivă să acționeze în numele investitorului. În această situație, atunci când evaluează controlul asupra unei entități în care s-a investit, investitorul trebuie să analizeze drepturile decizionale ale reprezentanților săi de facto și expunerea sa indirectă sau drepturile sale la rentabilitatea variabilă prin reprezentantul de facto, împreună cu cele proprii.

B75 În cele ce urmează sunt prezentate exemple de astfel de alte părți care, prin natura relației stabilite între ele, pot acționa ca reprezentanți de facto ai investitorului:

(a) părțile afiliate investitorului.

- (b) o parte care a primit interesul său în entitatea în care s-a investit drept contribuție sau împrumut din partea investitorului.
- (c) o parte care a acceptat să nu vândă, să nu transfere sau să nu blocheze participațiile deținute în entitatea în care s-a investit fără avizul prealabil al investitorului (cu excepția situațiilor în care investitorul și cealaltă parte au dreptul de aprobare prealabilă, iar drepturile au la bază termeni stabiliți de comun acord de către părți interesate și independente).
- (d) o parte care nu își poate finanța activitățile fără un sprijin financiar secundar din partea investitorului.
- (e) o entitate în care s-a investit și ai cărei membri din organul de conducere sau ai personalului cheie din conducere sunt aceleași persoane ca pentru investitor.
- (f) o parte care are o relație de afaceri strânsă cu investitorul, cum ar fi relația dintre un furnizor de servicii profesionale și unul dintre clienții săi majori.

Controlul activelor specificate

- B76 Un investitor trebuie să analizeze dacă tratează o parte a unei entități în care s-a investit drept o entitate separată presupusă și, în acest caz, dacă deține controlul entității separate presupuse.
- B77 Un investitor trebuie să trateze o parte a unei entități în care s-a investit drept o entitate separată presupusă, dacă și numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

Activele specificate ale entității în care s-a investit (și ameliorările condițiilor de credit aferente, dacă există) reprezintă singura sursă pentru plata datoriilor specificate sau a altor interese specificate ale entității în care s-a investit. Alte părți decât celea cu datoriile specificate nu au drepturi sau obligații legate de activele specificate sau de fluxurile de trezorerie reziduale din activele respective. De fapt, niciun venit din activele specificate nu poate fi utilizat de partea rămasă din entitatea în care s-a investit și niciuna dintre datoriile entității separate presupuse nu poate fi plătită din activele părții rămase din entitatea în care s-a investit. Prin urmare, de fapt toate activele, datoriile și capitalurile proprii ale entității separate presupuse sunt izolate de entitatea în care s-a investit. O astfel de entitate separată presupusă este numită de obicei un „siloz”.

- B78 Atunci când se întrunesc condițiile de la punctul B77, un investitor trebuie să identifice activitățile care influențează semnificativ rentabilitatea entității separate estimate și modul în care sunt coordonate activitățile respective, pentru a evalua dacă are autoritate asupra acelei părți a entității în care s-a investit. Când se efectuează evaluarea controlului asupra entității separate estimate, investitorul trebuie să analizeze, de asemenea, dacă are expunere sau drepturi la veniturile variabile datorită participării în entitatea separată presupusă și dacă are capacitatea de a-și utiliza autoritatea asupra acelei părți a entității în care s-a investit pentru a influența valoarea veniturilor investitorului.
- B79 Dacă investitorul deține controlul entității separate presupuse, investitorul trebuie să consolideze acea parte a entității în care s-a investit. În acest caz, dacă vor efectua evaluarea controlului și la consolidarea entității în care s-a investit, celelalte părți vor exclude acea parte a entității în care s-a investit.

Evaluare continuă

- B80 Un investitor trebuie să-și reevalueze controlul asupra unei entități în care s-a investit dacă datele și circumstanțele indică faptul că există modificări la unul sau mai multe dintre cele trei elemente de control enumerate la punctul 7.
- B81 Dacă există o modificare în modul de exercitare a autorității asupra unei entități în care s-a investit, acea modificare trebuie să se reflecte în modul în care un investitor își evaluează autoritatea asupra unei entități în care s-a investit. De exemplu, modificarea drepturilor decizionale poate însemna că activitățile relevante nu mai sunt coordonate prin drepturi de vot, ci prin alte acorduri, precum contracte prin care se acordă capacitatea curentă de a coordona activitățile relevante altor părți.
- B82 În urma unui eveniment, un investitor poate obține sau poate pierde autoritatea asupra unei entități în care s-a investit, fără ca investitorul să fi fost implicat în acel eveniment. De exemplu, un investitor poate obține autoritatea asupra unei entități în care s-a investit, deoarece au fost consumate drepturile decizionale deținute de altă parte sau alte părți, care au împiedicat anterior investitorul să controleze entitatea în care s-a investit.
- B83 Un investitor va analiza, de asemenea, modificările care îi influențează expunerea sau drepturile la rentabilitatea variabilă în urma participării într-o entitate în care s-a investit. De exemplu, un investitor care are autoritate asupra unei entități în care s-a investit poate pierde controlul unei entități în care s-a investit, dacă investitorul nu mai are dreptul să primească venituri sau să fie expus la obligații, deoarece investitorul nu mai întrunește dispozițiile de la punctul 7(b) (de exemplu, dacă un contract prin care primește comisioane în funcție de performanță ajunge la final).
- B84 Un investitor trebuie să analizeze dacă au intervenit schimbări în evaluarea sa ca reprezentant sau mandant. Modificarea relației generale dintre investitor și alte părți poate însemna că investitorul nu mai acționează ca reprezentant, cu toate că a acționat în trecut ca reprezentant, și viceversa. De exemplu, dacă se modifică drepturile investitorului sau ale altor părți, investitorul trebuie să își reconsidere statutul de mandant sau de reprezentant.

B85 Evaluarea inițială a controlului sau a statutului de mandant sau de reprezentant efectuată de un investitor nu se va schimba doar în urma unei modificări a condițiilor pieței (de exemplu, o modificare a veniturilor entității în care s-a investit generată de condițiile pieței), cu excepția cazului în care schimbarea condițiilor pieței modifică una sau mai multe din cele trei elemente de control enumerate la punctul 7 sau modifică relațiile generale dintre un mandant și un reprezentant.

DISPOZIȚII CONTABILE

Proceduri de consolidare

B86 Situații financiare consolidate:

- (a) se vor combina elementele similare de active, datorii, capitaluri proprii, venituri, cheltuieli și fluxuri de trezorerie ale societății mamă cu cele ale filialelor.
- (b) se vor compensa (elimina) valoarea contabilă a investiției făcute de societatea mamă în fiecare filială și partea societății mamă din capitalul propriu al fiecărei filiale (IFRS 3 oferă explicații privind modul de contabilizare a oricărui fond comercial aferent).
- (c) se vor elimina în totalitate activele și datoriile, capitalurile proprii, veniturile, cheltuielile și fluxurile de trezorerie din interiorul grupului aferente tranzacțiilor între entitățile grupului (profitul sau pierderile rezultate din tranzacțiile în interiorul grupului, care sunt recunoscute în active, precum stocuri și active imobilizate, sunt eliminate în totalitate). Pierderile în interiorul grupului pot indica o depreciere care necesită recunoaștere în situațiile financiare consolidate. IAS 12 *Impozitul pe profit* se aplică diferențelor temporare care rezultă din eliminarea profitului și a pierderilor rezultate din tranzacțiile în interiorul grupului.

Politici contabile uniforme

B87 Dacă un membru al grupului utilizează alte politici contabile decât cele adoptate în situațiile financiare consolidate pentru tranzacții și evenimente asemănătoare în circumstanțe similare, trebuie făcute ajustări adecvate la situațiile financiare atunci când aceste situații sunt folosite la întocmirea situațiilor financiare consolidate.

Evaluare

B88 O entitate va include în situațiile financiare consolidate veniturile și cheltuielile unei filiale începând de la data la care a obținut controlul și până la data la care entitatea încetează să mai controleze filiala. Veniturile și cheltuielile filialei se bazează pe valoarea activelor și a datoriilor recunoscute în situațiile financiare consolidate la data achiziției. De exemplu, cheltuielile cu amortizarea recunoscute în situația consolidată a rezultatului global după data achiziției se bazează pe valorile juste ale activelor amortizabile aferente recunoscute în situațiile financiare consolidate la data achiziției.

Drepturi de vot potențiale

B89 Când există drepturi de vot potențiale sau alte instrumente derivate care conțin drepturi de vot potențiale, partea de profit sau pierdere și modificările capitalurilor proprii alocate societății mamă și intereselor care nu controlează în întocmirea situațiilor financiare consolidate se va stabili numai pe baza participațiilor existente în capitalurile proprii și nu reflectă posibila exercitare sau conversie a drepturilor de vot potențiale și a altor instrumente derivate, cu excepția cazului în care se aplică dispozițiile de la punctul B90.

B90 În unele situații, o entitate deține de fapt participații în capitalurile proprii ca urmare a unei tranzacții care îi oferă actualmente entității accesul la veniturile asociate unei participații în capitalurile proprii. În astfel de situații, partea alocată societății mamă și intereselor care nu controlează în întocmirea situațiilor financiare consolidate se va stabili prin luarea în considerare a unei posibile exercitări a acelor drepturi de vot potențiale și a altor instrumente derivate, care îi oferă actualmente entității accesul la venituri.

B91 IFRS 9 nu se aplică intereselor deținute în filiale care sunt consolidate. Atunci când instrumente care conțin de fapt drepturi de vot potențiale oferă actualmente acces la veniturile asociate unei participații în capitalurile proprii, instrumentele nu fac obiectul dispozițiilor IFRS 9. În toate celelalte cazuri, instrumentele care conțin drepturi de vot potențiale într-o filială sunt contabilizate în conformitate cu IFRS 9.

Data de raportare

B92 Situațiile financiare ale societății mamă și ale filialelor sale utilizate la întocmirea situațiilor financiare consolidate trebuie să aibă aceeași dată de raportare. Când finalul perioadei de raportare pentru societatea mamă diferă de cel al unei filiale, filiala va întocmi, în scopul consolidării, informații financiare suplimentare pentru aceeași dată ca situațiile financiare ale societății mamă, pentru a permite societății mamă să consolideze informațiile financiare ale filialei, cu excepția cazului în care este imposibil să se procedeze astfel.

B93 Dacă este imposibil să se procedeze astfel, societatea mamă trebuie să consolideze informațiile financiare ale filialei utilizând situațiile financiare cele mai recente ale filialei, ajustate pentru efectele celor mai semnificative tranzacții sau evenimente care au loc între data situațiilor financiare respective și data situațiilor financiare consolidate. În orice caz, diferența dintre data situațiilor financiare ale filialei și data situațiilor financiare consolidate nu trebuie să fie mai mare de trei luni, iar durata perioadelor de raportare și orice diferență între datele situațiilor financiare trebuie să fie aceleași de la o perioadă la alta.

Interese care nu controlează

B94 O entitate trebuie să atribuie profitul sau pierderea și fiecare componentă a altor elemente ale rezultatului global proprietarilor societății mamă și intereselor care nu controlează. Entitatea trebuie, de asemenea, să atribuie rezultatul global total proprietarilor societății mamă și intereselor care nu controlează, chiar dacă aceasta are drept urmare un sold deficitar al intereselor care nu controlează.

B95 Dacă o filială are în circulație acțiuni preferențiale cumulative, clasificate drept capitaluri proprii și care sunt deținute de interese care nu controlează, entitatea va calcula partea sa din profit sau pierdere după ce a efectuat ajustarea aferentă dividendelor pentru astfel de acțiuni, indiferent dacă astfel de dividende au fost sau nu declarate.

Modificări ale părților deținute de interese care nu controlează

B96 Când se modifică partea de capital propriu deținută de interesele care nu controlează, o entitate trebuie să ajusteze valorile contabile ale intereselor majoritare și ale celor care nu controlează pentru a reflecta modificarea participațiilor aferente acestora în filială. Entitatea trebuie să recunoască direct în capitalurile proprii orice diferență dintre valoarea pe baza căreia sunt ajustate interesele care nu controlează și valoarea justă a contravalorii plătite sau primite și să o atribuie proprietarilor societății mamă.

Pierderea controlului

B97 O societate mamă poate să piardă controlul unei filiale în două sau mai multe angajamente (tranzacții). Totuși, uneori circumstanțele indică faptul că angajamentele multiple ar trebui contabilizate ca o singură tranzacție. Atunci când se stabilește dacă angajamentele trebuie să fie contabilizate ca o singură tranzacție, o societate mamă trebuie să analizeze toți termenii și condițiile angajamentelor, precum și efectele lor economice. Una sau mai multe dintre elementele următoare indică faptul că societatea mamă ar trebui să contabilizeze angajamentele multiple drept o singură tranzacție:

- (a) S-au încheiat în același timp sau în funcție unul de altul.
- (b) Formează o singură tranzacție destinată realizării unui efect comercial global.
- (c) Existența unui angajament depinde de existența a cel puțin unui alt angajament.
- (d) Un angajament considerat de sine stătător nu este justificat din punct de vedere economic, dar devine justificat din punct de vedere economic atunci când este analizat împreună cu alte angajamente. Un exemplu este cazul în care o cedare de acțiuni este evaluată sub prețul pieței, fiind compensată printr-o cedare ulterioară peste prețul pieței.

B98 Dacă o societate mamă pierde controlul asupra unei filiale, ea trebuie să:

- (a) derecunoască:
 - (i) activele (inclusiv orice fond comercial) și datoriile filialei la valorile lor contabile de la data pierderii controlului; și
 - (ii) valoarea contabilă a oricăror interese care nu controlează deținute în fosta filială la data pierderii controlului (inclusiv orice componente ale altor elemente de rezultat global care li se pot atribui).
- (b) recunoască:
 - (i) valoarea justă a contravalorii primite, dacă există, din tranzacția, evenimentul sau circumstanța care a avut drept rezultat pierderea controlului.
 - (ii) dacă tranzacția, evenimentul sau împrejurarea care a avut drept rezultat pierderea controlului implică o distribuie a acțiunilor filialei către proprietari, în calitatea lor de proprietari, acea distribuie; și

- (iii) orice investiție nerepartizată în fosta filială, la valoarea sa justă, la data pierderii controlului.
- (c) reclasifice la profit sau pierdere sau să transfere direct la rezultate reportate, dacă acest lucru este impus de alte IFRS-uri, valorile recunoscute în alte elemente de rezultat global aferente filialei pe baza dispoziției descrise la punctul B99.
- (d) recunoască orice diferență care rezultă drept câștig sau pierdere în profitul sau pierderea care se poate atribui societății mamă.

B99 Dacă o societate mamă pierde controlul asupra unei filiale, societatea mamă trebuie să contabilizeze toate valorile recunoscute anterior la alte elemente ale rezultatului global aferente filialei, pe aceeași bază care ar fi prevăzută în cazul în care societatea mamă ar fi cedat direct activele sau datoriile aferente. Prin urmare, dacă un câștig sau o pierdere recunoscută anterior la alte elemente ale rezultatului global ar fi reclasificate la profitul sau pierderea rezultate în urma cedării activelor sau datoriilor aferente, societatea mamă trebuie să reclasifice câștigul sau pierderea din capitalurile proprii la profit sau pierdere (drept ajustare din reclasificare) atunci când pierde controlul asupra filialei. Dacă un surplus din reevaluare recunoscut anterior la alte elemente ale rezultatului global ar fi transferat direct la rezultate reportate odată cu cedarea activelor, societatea mamă trebuie să transfere surplusul din reevaluare direct la rezultate reportate atunci când pierde controlul asupra filialei.

Anexa C

Data intrării în vigoare și tranziția

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS și are aceeași autoritate ca și celelalte secțiuni ale IFRS-ului.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

- C1 O entitate trebuie să aplice prezentul IFRS pentru perioade anuale, care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Se permite aplicarea anterior acestei date. Dacă o entitate aplică prezentul IFRS anterior datei specificate, aceasta trebuie să prezinte acest fapt și să aplice simultan IFRS 11, IFRS 12, IAS 27 *Situații financiare individuale* și IAS 28 (așa cum a fost modificat în 2011).

TRANZIȚIA

- C2 O entitate trebuie să aplice prezentul IFRS retroactiv, în conformitate cu IAS 8 *Politici contabile, modificări ale estimărilor contabile și erori*, cu excepția celor prevăzute la punctele C3–C6.
- C3 Când se aplică prezentul IFRS pentru prima dată, o entitate nu trebuie să ajusteze datele contabile privind implicarea acestora în:
- (a) entități consolidate anterior în conformitate cu IAS 27 *Situații financiare consolidate și individuale* și SIC-12 *Consolidare - Entități cu scop special* și care sunt consolidate în continuare, în conformitate cu prezentul IFRS; sau
 - (b) entități neconsolidate anterior în conformitate cu IAS 27 și SIC-12 și care nu sunt în continuare consolidate, în conformitate cu prezentul IFRS.
- C4 Când, în urma aplicării prezentului IFRS pentru prima dată, un investitor consolidează o entitate în care s-a investit și care nu a fost consolidată în conformitate cu IAS 27 și SIC-12, investitorul trebuie să:
- (a) dacă entitatea în care s-a investit este o întreprindere (așa cum este definită în IFRS 3), să evalueze activele, datoriile și interesele care nu controlează ale entității în care s-a investit și care nu a fost consolidată anterior, la data aplicării inițiale, ca și cum acea entitate în care s-a investit a fost consolidată (și, prin urmare, contabilizarea achiziției aplicată în conformitate cu IFRS 3) de la data la care investitorul a obținut controlul asupra acelei entități în care s-a investit, pe baza dispozițiilor prezentului IFRS.
 - (b) dacă entitatea în care s-a investit nu este o întreprindere (așa cum este definită în IFRS 3), să evalueze activele, datoriile și interesele care nu controlează ale entității în care s-a investit și care nu a fost consolidată anterior la data aplicării inițiale, ca și cum acea entitate în care s-a investit a fost consolidată (aplicând metoda achiziției descrisă în IFRS 3, fără a recunoaște niciun fond comercial pentru entitatea în care s-a investit) de la data la care investitorul a obținut controlul asupra entității în care s-a investit, pe baza dispozițiilor prezentului IFRS. Orice diferență între valoarea activelor, a datoriilor și a intereselor care nu controlează recunoscute și valoarea contabilă anterioară a participațiilor investitorului în entitatea în care s-a investit trebuie să fie recunoscută drept ajustare corespunzătoare la soldul inițial al participațiilor în capitalul propriu.
 - (c) dacă activele, datoriile și interesele care nu controlează ale entității în care s-a investit nu pot fi evaluate în conformitate cu punctul (a) sau (b) (așa cum au fost definite în IAS 8), investitorul trebuie să:

- (i) dacă entitatea în care s-a investit este o întreprindere, să aplice dispozițiile standardului IFRS 3. Data presupusă a achiziției trebuie să fie începutul celei mai recente perioade pentru care se poate aplica IFRS 3, care poate fi perioada curentă.
- (ii) dacă entitatea în care s-a investit nu este o întreprindere, să aplice metoda achiziției descrisă în IFRS 3 fără a recunoaște orice fond comercial pentru entitatea în care s-a investit, începând cu data presupusă a achiziției. Data presupusă a achiziției trebuie să fie începutul celei mai recente perioade pentru care se poate aplica acest punct, care poate fi perioada curentă.

Investitorul trebuie să recunoască orice diferență între valoarea activelor, datoriilor și intereselor care nu controlează recunoscute la data presupusă a achiziției și orice valori recunoscute anterior din participarea acestuia drept o ajustare de capital propriu pentru acea perioadă. În plus, investitorul trebuie să furnizeze informații și prezentări comparative în conformitate cu IAS 8.

- C5 Atunci când, în urma aplicării pentru prima dată a prezentului IFRS, un investitor nu mai consolidează o entitate în care a investit, care a fost consolidată în conformitate cu IAS 27 (așa a fost modificat în 2008) și SIC-12, investitorul trebuie să își evalueze interesul păstrat în entitatea în care s-a investit la data aplicării inițiale la valoarea la care ar fi fost evaluat dacă dispozițiile prezentului IFRS ar fi fost în vigoare când investitorul s-a implicat sau a pierdut controlul entității în care s-a investit. Dacă evaluarea interesului păstrat este imposibilă (așa este definită în IAS 8), investitorul trebuie să aplice dispozițiile prezentului IFRS pentru a contabiliza o pierdere a controlului la începutul primei perioade pentru care se poate aplica prezentul IFRS, care poate fi perioada curentă. Investitorul trebuie să recunoască orice diferență dintre valorile activelor, datoriilor și intereselor care nu controlează recunoscute anterior și valoarea contabilă a participării investitorului în cadrul entității în care s-a investit drept o ajustare de capital propriu pentru acea perioadă. În plus, investitorul trebuie să furnizeze informații și prezentări comparative în conformitate cu IAS 8.
- C6 Punctele 23, 25, B94 și B96-B99 reprezintă modificări la IAS 27 efectuate în 2008, care au fost reportate în IFRS 10. Cu excepția cazului în care o entitate aplică punctul C3, entitatea trebuie să aplice dispozițiile punctelor respective, după cum urmează:
- (a) O entitate nu trebuie să retrateze atribuirea oricărui profit sau pierdere pentru perioadele de raportare înainte de a aplica pentru prima dată modificarea de la punctul B94.
 - (b) Dispozițiile de la punctul 23 și B96 privind contabilizarea modificărilor participațiilor în capitalurile proprii ale unei filiale după obținerea controlului nu sunt aplicabile modificărilor care au avut loc înainte ca o entitate să fi aplicat pentru prima dată aceste amendamente.
 - (c) O entitate nu trebuie să retrateze valoarea contabilă a unei investiții într-o fostă filială, dacă a pierdut controlul anterior aplicării pentru prima dată a amendamentelor de la punctele 25 și B97-B99. În plus, o entitate nu trebuie să recalculeze orice câștig sau pierdere rezultate din pierderea controlului asupra unei filiale care a avut loc anterior aplicării pentru prima dată a amendamentelor de la punctele 25 și B97-B99.

Referințe la IFRS 9

- C7 Dacă o entitate aplică prezentul IFRS, dar nu aplică încă IFRS 9, orice referință la IFRS 9 din prezentul IFRS va fi interpretată ca referință la IAS 39 *Instrumente financiare: Recunoaștere și evaluare*.

RETRAGEREA ALTOR IFRS-URI

- C8 Prezentul IFRS înlocuiește dispozițiile privind situațiile financiare consolidate din IAS 27 (așa cum a fost modificat în 2008).
- C9 Prezentul IFRS înlocuiește, de asemenea, SIC-12 *Consolidare - Entități cu scop special*.

Anexa D

Amendamente la alte IFRS-uri

Prezenta anexă cuprinde amendamentele la alte IFRS-uri, care reprezintă o consecință a publicării de către Consiliu a prezentului IFRS. O entitate trebuie să aplice amendamentele pentru perioade anuale, care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Dacă o entitate a aplicat prezentul IFRS pentru o perioadă mai recentă, aceasta trebuie să aplice aceste amendamente pentru acea perioadă mai recentă. La punctele amendate, textul nou este subliniat iar textul eliminat este tăiat.

IFRS 1 Adoptarea pentru prima dată a Standardelor Internaționale de Raportare Financiară

D1 Se adaugă punctul 39I, după cum urmează:

- 39I IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, modifică punctele 31, B7, C1, D1, D14 și D15 și adaugă punctul D31. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D2 În Anexa B, se modifică punctul B7, după cum urmează:

- B7 O entitate care adoptă pentru prima dată IFRS-urile trebuie să aplice în mod prospectiv dispozițiile următoare ale IFRS 10, de la data tranziției la IFRS-uri.

(a) dispoziția de la punctul B94 privind faptul că rezultatul global total este atribuit proprietarilor societății mamă și intereselor care nu controlează, chiar dacă aceasta are drept urmare un sold deficitar al intereselor care nu controlează;

(b) dispozițiile de la punctele 23 și B93 privind contabilizarea modificărilor participațiilor în capitalurile proprii ale societății mamă într-o filială, care nu au ca rezultat pierderea controlului; și

(c) dispozițiile de la punctele B97-B99 privind contabilizarea unei pierderi a controlului asupra unei filiale și dispozițiile aferente de la punctul 8A din IFRS 5 *Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte*.

Cu toate acestea, dacă o entitate care adoptă pentru prima dată IFRS-urile alege să aplice retrospectiv IFRS 3 pentru combinații anterioare de întreprinderi, aceasta trebuie să aplice, de asemenea, IFRS 10 în conformitate cu punctul C1 din prezentul IFRS.

D3 În Anexa C, se modifică punctul C1, după cum urmează:

- C1 O entitate care adoptă pentru prima dată IFRS-urile poate alege să nu aplice retrospectiv IFRS 3 pentru combinații anterioare de întreprinderi (combinații de întreprinderi care au avut loc anterior datei de tranziție la IFRS-uri). Cu toate acestea, dacă o entitate care adoptă pentru prima dată IFRS-urile retratează orice combinație de întreprinderi pentru a se conforma la IFRS 3, aceasta trebuie să retrateze toate combinațiile de întreprinderi anterioare și trebuie, de asemenea, să aplice IFRS 10 de la aceeași dată. De exemplu, dacă o entitate care adoptă pentru prima dată IFRS-urile alege să retrateze o combinație de întreprinderi care a avut loc la 30 iunie 20x6, aceasta trebuie să retrateze toate combinațiile de întreprinderi care au avut loc la 30 iunie 20x6 și la data tranziției la IFRS-uri și, de la 30 iunie 20x6, trebuie, de asemenea, să aplice și IFRS 10.

IFRS 2 Plata pe bază de acțiuni

D4 Se adaugă punctul 63A, după cum urmează:

- 63A IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11, publicate în mai 2011, modifică punctul 5 și Anexa A. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

În Anexa A se modifică nota de subsol de la definiția „angajamentului de plată pe bază de acțiuni”, după cum urmează:

- * Un „grup” este definit în Anexa A din IFRS 10 *Situații financiare consolidate* drept „o societate mamă și filialele sale” din perspectiva societății mamă principale a entității raportoare.

IFRS 3 Combinații de întreprinderi

D5 Se modifică punctul 7 și se adaugă punctul 64E, după cum urmează:

- 7 Pentru a identifica dobânditorul - entitatea care obține controlul unei alte entități, adică entitatea dobândită, trebuie să se utilizeze liniile directe din IFRS 10 *Situații financiare consolidate*. Dacă a avut loc o combinație de întreprinderi, dar în urma aplicării îndrumărilor din IFRS 10 nu rezultă clar care dintre entitățile combinate este dobânditorul, pentru a stabili acest fapt trebuie să se ia în considerare factorii de la punctele B14-B18.

- 64E IFRS 10 publicat în mai 2011 a adus modificări la punctele 7, B13, B63 litera (e) și Anexa A. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10.
- D6 [Nu se aplică dispozițiilor]
- D7 În Anexa A se șterge definiția „controlului”.
- D2 În Anexa B, se modifică punctele B13 și B63(e), după cum urmează:
- B13 Pentru a identifica dobânditorul, entitatea care obține controlul entității dobândite trebuie să utilizeze îndrumările din IFRS 10 *Situații financiare consolidate*. Dacă a avut loc o combinare de întreprinderi, dar în urma aplicării îndrumărilor din IFRS 10 nu rezultă clar care dintre entitățile combinate este dobânditorul, pentru a stabili acest fapt trebuie să se ia în considerare factorii de la punctele B14-B18.
- B63 Exemple de alte IFRS-uri care oferă îndrumări privind contabilizarea și evaluarea ulterioară a activelor achiziționate și a datoriilor asumate sau suportate în cadrul unei combinări de întreprinderi:
- (a) ...
- (e) IFRS 10 oferă îndrumări privind contabilizarea modificărilor participațiilor în capitalurile proprii ale unei societăți mamă într-o filială, după obținerea controlului.

IFRS 7 Instrumente financiare: informații de furnizat

- D9 Se modifică punctul 3(a) și se adaugă punctul 44O, după cum urmează:
- 3 Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:
- (a) acelor interese deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocieri în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permit unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asociere în participație utilizând IAS 39; în acele cazuri, ...
- 44O IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, aduc modificări la punctul 3. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IFRS 9 Instrumente financiare (așa cum a fost publicat în noiembrie 2009)

- D10 Se adaugă punctul 8.1.2, după cum urmează:
- 8.1.2 IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctul C8 și au eliminat titlurile de deasupra punctului C18 și punctelor C18-C23. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.
- D11 În Anexa C, se șterg punctele C18 și C19 și titlurile anterioare punctelor C18 și C19, iar punctul C8 se modifică, după cum urmează:
- C83 Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:
- (a) acelor interese deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocieri în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permit unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asociere în participație utilizând IAS 39 și IFRS 9; în acele cazuri, ...

IFRS 9 Instrumente financiare (așa cum a fost publicat în octombrie 2010)

- D12 Se modifică punctul 3.2.1 și se adaugă punctul 7.1.2, după cum urmează:
- 3.2.1 În situațiile financiare consolidate, se aplică punctele 3.2.2–3.2.9, B3.1.1, B3.1.2 și B3.2.1–B3.2.17 la nivel consolidat. Prin urmare, o entitate consolidează mai întâi toate filialele în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și apoi aplică punctele respective la grupul care rezultă.

- 7.1.2 IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 3.2.1, B3.2.1–B3.2.3, B4.3.12(c), B5.7.15, C11 și C30 și au eliminat punctele C23–C28 și titlurile aferente. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D13 În Anexa B, se modifică punctele B3.2.1–B3.2.3 și B5.7.15, după cum urmează:

La punctul B3.2.1, se șterge „(inclusiv orice SPE)” din prima casetă a diagramei.

B3.2.2 Situația descrisă la punctul 3.2.4(b) (atunci când o entitate păstrează drepturile contractuale de a primi fluxurile de trezorerie din activul financiar, dar își asumă o obligație contractuală de a plăti fluxurile de trezorerie uneia sau mai multor entități) are loc dacă, de exemplu, o entitate este un trust și emite investitorilor săi interese generatoare de beneficii în activele financiare de bază pe care le deține și oferă servicii pentru activele financiare respective. În acest caz, dacă se întrunesc condițiile de la punctele 3.2.5 și 3.2.6, activele financiare îndeplinesc condițiile pentru derecunoaștere.

B3.2.3 La aplicarea punctului 3.2.5, entitatea poate fi, de exemplu, inițiatorul activelor financiare sau poate fi un grup care include o filială care a achiziționat activul financiar și care transferă fluxurile de trezorerie unor investitori terți neimplicați.

B5.7.15 Următoarele sunt exemple de risc de performanță specific activelor:

(a) ...

(b) o datorie emisă de o entitate structurată cu următoarele caracteristici. Entitatea este separată în mod legal, astfel încât entitatea este izolată numai pentru beneficiul investitorilor săi, chiar și în cazul falimentului. Entitatea nu mai realizează nicio tranzacție, iar activele entității nu pot fi ipotecate. Valorile sunt datorate numai investitorilor în entitate și numai dacă activele izolate generează fluxuri de trezorerie. Prin urmare, ...

D14 În Anexa C, se șterg punctele C23 și C24 și titlul anterior punctului C23 și se modifică punctele C11 și C30, după cum urmează:

C11 3 Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:

(a) acelor interese deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocieri în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permit unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asocieri în participație utilizând IFRS 9; în acele cazuri, ...

C30 4 **Prezentul standard trebuie aplicat de toate entitățile, pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:**

(a) **acelor interese deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocieri în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permit unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asocieri în participație utilizând IFRS 9; în acele cazuri, ...**

IAS 1 *Prezentarea situațiilor financiare*

D15 Se modifică punctele 4 și 123 și se adaugă punctul 139H, după cum urmează:

4 Prezentul standard nu se aplică structurii și conținutului situațiilor financiare interimare simplificate întocmite în conformitate cu IAS 34 *Raportarea financiară interimară*. Cu toate acestea, punctele 15-35 se aplică unor astfel de situații financiare. Prezentul standard se aplică în egală măsură tuturor entităților, inclusiv acelor care prezintă situații financiare consolidate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și acelor care prezintă situații financiare individuale în conformitate cu IAS 27 *Situații financiare individuale*.

123 În procesul de aplicare a politicilor contabile ale entității, conducerea face raționamente, în afara celor care implică estimări, care pot influența semnificativ valorile recunoscute de aceasta în situațiile financiare. De exemplu, conducerea face raționamente pentru a stabili:

- (a) ...
- (b) momentul în care toate riscurile și recompensele semnificative aferente proprietății activelor financiare și activelor de leasing sunt transferate altor entități; și
- (c) dacă anumite vânzări de bunuri sunt, în realitate, acorduri de finanțare și, prin urmare, nu generează venituri.
- (d) ~~sters~~

139H IFRS 10 și IFRS 12, publicate în mai 2011, aduc modificări la punctele 4, 119, 123 și 124. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 12.

IAS 7 Situațiile fluxurilor de trezorerie

D16 Se modifică punctul 42B și se adaugă punctul 57, după cum urmează:

- 42B Modificările participațiilor în capitalurile proprii ale unei filiale, care nu au drept rezultat pierderea controlului, cum ar fi cumpărarea sau vânzarea ulterioară de către societatea mamă a instrumentelor de capitaluri proprii ale unei filiale, sunt contabilizate drept tranzacții cu capitaluri proprii (a se vedea IFRS 10 *Situații financiare consolidate*). În consecință, ...
- 57 IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 37, 38 și 42B și au eliminat punctul 50 litera (b). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 21 Efectele variației cursului de schimb valutar

D17 [Nu se aplică dispozițiilor]

D18 Se modifică punctele 19, 45 și 46 și se adaugă punctul 60F, după cum urmează:

- 19 Prezentul standard permite, de asemenea, unei entități de sine stătătoare care întocmește situațiile financiare sau unei entități care întocmește situații financiare individuale în conformitate cu IAS 27 *Situații financiare individuale* să își prezinte situațiile financiare în orice monedă (sau monede). Dacă ...
- 45 Incorporarea rezultatelor și a poziției financiare ale unei operațiuni din străinătate în cele ale entității raportoare urmează procedurile normale de consolidare, precum eliminarea soldurilor din interiorul grupului și a tranzacțiilor din interiorul grupului ale unei filiale (a se vedea IFRS 10 *Situații financiare consolidate*). Cu toate acestea, ...
- 46 Atunci când situațiile financiare ale unei operațiuni din străinătate sunt la o dată diferită de cele ale entității raportoare, deseori operațiunea din străinătate întocmește situații suplimentare la aceeași dată la care sunt întocmite situațiile financiare ale entității raportoare. Când nu se face acest lucru, IFRS 10 permite utilizarea unei date diferite, cu condiția ca diferența să nu fie mai mare de trei luni și să se facă ajustările pentru efectele oricăror tranzacții sau evenimente semnificative care au loc în perioada dintre datele diferite. Într-un astfel de caz, activele și datoriile operațiunii din străinătate sunt convertite la cursul de schimb de la data finalizării perioadei de raportare pentru operațiunea din străinătate. Se vor efectua ajustări pentru modificările semnificative ale cursurilor de schimb până la finalul perioadei de raportare a entității raportoare, în conformitate cu IFRS 10. Aceeași ...
- 60F IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune* publicate în mai 2011, au modificat punctele 3 litera (b), 8, 11, 18, 19, 33, 44-46 și 48A. O entitate trebuie să aplice amendamentele respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 24 Prezentarea informațiilor privind părțile afiliate

D19 Se modifică punctul 3, după cum urmează:

- 3 Prezentul standard dispune prezentarea de informații privind tranzacțiile între părțile afiliate, tranzacțiile și soldurile scadente, inclusiv angajamentele, în situațiile financiare consolidate și individuale ale societății mamă a unui investitor cu control comun sau cu influență semnificativă asupra unei entități în care s-a investit prezentate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate* sau IAS 27 *Situații financiare individuale*. Prezentul standard se aplică, de asemenea, situațiilor financiare individuale.

La punctul 9 se șterg definițiile termenilor „control”, „control comun” și „influență semnificativă” și se adaugă o propoziție, după cum urmează:

Termenii „control”, „control comun” și „influență semnificativă” sunt definiți în IFRS 10, IFRS 11 *Angajamente comune* și IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocieri în participație* și sunt utilizate în prezentul standard cu sensul prevăzut în acele IFRS-uri.

Se adaugă punctul 28A, după cum urmează:

28A IFRS 10, IFRS 11 *Angajamente comune* și IFRS 12, publicate în mai 2011, au modificat punctele 3, 9, 11 litera (b), 15, 19 litera (b) și (e) și 25. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10, IFRS 11 și IFRS 12.

IAS 27 *Situații financiare consolidate și individuale*

D20 În IAS 27 *Situații financiare consolidate și individuale* dispozițiile privind situațiile financiare consolidate sunt eliminate și sunt mutate în IFRS 10, acolo unde este cazul. Dispozițiile privind contabilizarea și prezentarea de informații pentru situațiile financiare individuale rămân în IAS 27; titlul se schimbă în *Situații financiare individuale*, punctele rămase sunt renumerotate în consecință, se ajustează domeniul de aplicare și se fac alte modificări editoriale. Dispozițiile privind contabilitatea și prezentarea de informații care au rămas în IAS 27 (așa cum a fost modificat în 2011) sunt, de asemenea, modificate pentru a reflecta îndrumările din IFRS 10, IFRS 11, IFRS 12 și IAS 28 (așa cum au fost modificate în 2011). Detalii privind destinația punctelor în IAS 27 (așa cum a fost modificat în 2008) sunt incluse în tabelul de concordanță anexat în IAS 27 (așa cum a fost modificat în 2011).

IAS 32 *Instrumente financiare: Prezentare*

D21 Se modifică punctul 4 litera (a) și se adaugă punctul 97I, după cum urmează:

4 Prezentul standard trebuie să fie aplicat de toate entitățile, pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:

(a) acelor interese deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale*, sau IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocieri în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permit unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asocieri în participație utilizând IAS 39 ...

97I IFRS 10 și IFRS 11, publicate în mai 2011, au modificat punctele 4 litera (a) și AG29. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D22 În Anexă, se modifică punctul AG29, după cum urmează:

AG29 În situațiile financiare consolidate, o entitate prezintă interese care nu controlează - adică interesele deținute de alte părți în capitalurile proprii și venitul filialelor sale - în conformitate cu IAS 1 și IFRS 10. Atunci când ...

IAS 33 *Rezultatul pe acțiune*

D23 Se modifică punctul 4 și se adaugă punctul 74B, după cum urmează:

4 Atunci când o entitate prezintă atât situațiile financiare consolidate, cât și situațiile financiare individuale, în conformitate cu IFRS 10 *Situațiile financiare consolidate* și, respectiv IAS 27 *Situațiile financiare individuale*, prezentarea de informații prevăzute de prezentul standard trebuie să se bazeze doar pe informațiile consolidate. O ...

74B IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 4, 40 și A11. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 36 *Deprecierea activelor*

D24 Se modifică punctul 4 litera (a) și se adaugă punctul 140H, după cum urmează:

4 Prezentul standard se aplică pentru activele financiare clasificate drept:

(a) filiale, așa cum sunt definite în IFRS 10 *Situații financiare consolidate*;

(b) ...

- 140H IFRS 10 și IFRS 11, publicate în mai 2011, au modificat punctul 4, titlul dinaintea punctului 12 litera (h) și punctul 12 litera (h). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D25 [Nu se aplică dispozițiilor]

IAS 38 *Imobilizări necorporale*

D26 Se modifică punctul 3(e) și se adaugă punctul 130F, după cum urmează:

- 3 Dacă un alt standard dispune contabilizarea unui anumit tip de imobilizare necorporală, o entitate va aplica standardul respectiv în locul prezentului standard. De exemplu, prezentul standard nu se aplică la:

(a) ...

(e) active financiare, așa cum sunt definite în IAS 32. Recunoașterea și evaluarea anumitor active financiare sunt tratate în IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* și IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocieri în participație*.

(f) ...

- 130F IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctul 3 litera (e). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 39 *Instrumente financiare: Recunoaștere și evaluare (modificat în octombrie 2009)*

D27 Se modifică punctele 2(a) și 15 și se adaugă punctul 103P, după cum urmează:

- 2 **Prezentul standard trebuie aplicat de toate entitățile, pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:**

(a) **acelor interese deținute în filiale, entități asociate și asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocieri în participație*. Cu toate acestea, entitățile trebuie să aplice prezentul standard pentru un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asocierie în participație care, în conformitate cu IAS 27 IAS 28 sau IAS 31 este contabilizată pe baza acestui standard. ...**

- 15 În situațiile financiare consolidate, se aplică punctele 16-23 și Anexa A, punctele AG34-AG52 la un nivel consolidat. Prin urmare, o entitate consolidează mai întâi toate filialele în conformitate cu IFRS 10 și apoi aplică punctele 16-23 și Anexa A, punctele AG34-AG52 pentru grupul rezultat.

- 103P IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 2 litera (a), 15, AG3, AG36-AG38 și AG41 litera (a). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D28 În Anexa A, se modifică punctele AG36-AG38, după cum urmează:

La punctul AG36, se șterge „(inclusiv orice SPE)” din prima casetă a diagramei.

AG37 Situația descrisă la punctul 18 litera (b) (atunci când o entitate păstrează drepturile contractuale de a primi fluxurile de trezorerie din activul financiar, dar își asumă o obligație contractuală de a plăti fluxurile de trezorerie uneia sau mai multor entități) are loc dacă, de exemplu, o entitate este un trust și emite investitorilor săi interese generatoare de beneficii în activele financiare de bază pe care le deține și gestionează activele financiare respective. În acest caz, dacă se întrunesc condițiile de la punctele 19 și 20, activele financiare îndeplinesc condițiile pentru derecunoaștere.

AG38 La aplicarea punctului 19, entitatea poate fi, de exemplu, inițiatorul activelor financiare sau poate fi un grup care include o filială care a achiziționat activul financiar și care transferă fluxurile de trezorerie unor investitori terți neimplicați.

IFRIC 5 Drepturi la interese din fonduri de dezafectare, de restaurare și de reabilitare a mediului

D29 În „referințe”, se șterg intrările pentru IAS 27 și IAS 31, se modifică intrarea pentru IAS 28 în „IAS 28 Investiții în entități asociate și în asocieri în participație” și se adaugă intrările pentru IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11 *Angajamente comune*.

Se modifică punctul 8 și se adaugă punctul 14B, după cum urmează:

8 Contribuabilul trebuie să stabilească dacă deține controlul sau controlul în comun sau o influență semnificativă asupra fondului ținând cont de IFRS 10, IFRS 11 și IAS 28. În caz afirmativ, contribuabilul trebuie să își contabilizeze interesele deținute în fond în conformitate cu aceste standarde.

14B IFRS 10 și IFRS 11, publicate în mai 2011, au modificat punctele 8 și 9. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IFRIC 17 Distribuiri de active nemonetare către proprietari

D30 În „referințe”, se adaugă o entitate pentru „IFRS 10 *Situații financiare consolidate*”.

Se modifică punctul 7 și se adaugă punctul 19, după cum urmează:

7 În conformitate cu punctul 5, această interpretare nu se aplică atunci când o entitate distribuie o parte a participațiilor sale în capitalul propriu al unei filiale, dar păstrează controlul filialei. Entitatea care efectuează o distribuie care are drept rezultat recunoașterea de către entitate a unui interes minoritar în filiala sa va contabiliza distribuirea în conformitate cu IFRS 10.

19 IFRS 10 publicat în mai 2011, a modificat punctul 7. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 10.

STANDARDUL INTERNAȚIONAL DE RAPORTARE FINANCIARĂ 11

Angajamente comune

OBIECTIV

- 1 **Obiectivul prezentului IFRS este de a stabili principiile de raportare financiară pentru entitățile care dețin interese în angajamente care sunt controlate în comun (altfel spus *angajamente comune*).**

Îndeplinirea obiectivului

- 2 Pentru a îndeplini obiectivul de la punctul 1, prezentul IFRS definește *controlul comun* și prevede ca o entitate care este parte într-un *angajament comun* să stabilească tipul de angajament comun în care este implicată prin evaluarea drepturilor și obligațiilor sale și să contabilizeze drepturile și obligațiile respective în conformitate cu acel tip de angajament comun.

DOMENIU DE APLICARE

- 3 **Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile care sunt părți într-un angajament comun.**

ANGAJAMENTE COMUNE

- 4 **Un *angajament comun* este un angajament în cadrul căruia două sau mai multe părți dețin controlul în comun.**
- 5 **Un angajament comun are următoarele caracteristici:**
- (a) **Angajamentul contractual este obligatoriu pentru părți (a se vedea punctele B2-B4).**
 - (b) **Prin angajamentul contractual, două sau mai multor părți le este acordat controlul în comun al angajamentului (a se vedea punctele 7-13).**
- 6 **Un angajament comun este fie o *exploatare în participație*, fie o *asociere în participație*.**

Control comun

- 7 **Controlul comun reprezintă controlul partajat al unui angajament, convenit prin contract, care există numai atunci când deciziile legate de activitățile relevante necesită consimțământul unanim al părților care dețin controlul comun.**
- 8 O entitate care este parte într-un angajament trebuie să evalueze dacă angajamentul contractual conferă controlul angajamentului în mod colectiv tuturor părților sau unui grup al părților. Toate părțile, sau un grup al părților, controlează în mod colectiv un angajament atunci când acestea trebuie să acționeze în comun pentru a coordona activitățile care influențează semnificativ rezultatele angajamentului (adică activitățile relevante).
- 9 După ce s-a stabilit faptul că toate părțile, sau un grup al părților, controlează un angajament în mod colectiv, controlul comun există numai atunci când este necesar consimțământul unanim al părților care controlează angajamentul în mod colectiv pentru a decide cu privire la activitățile relevante.
- 10 Într-un angajament comun, niciuna dintre părți nu controlează angajamentul în nume propriu. O parte care deține controlul în comun al unui angajament poate împiedica oricare dintre celelalte părți, sau grup al părților, să controleze angajamentul.
- 11 Un angajament poate fi un angajament comun, chiar dacă nu toate părțile dețin controlul în comun al angajamentului. Prezentul IFRS face distincție între părțile care dețin controlul în comun al unui angajament comun (*operatori într-o exploatare în participație sau asociați într-o asocieră în participație*) și părțile care participă, dar nu dețin controlul comun într-un angajament comun.
- 12 O entitate trebuie să aplice raționamente atunci când evaluează dacă toate părțile, sau un grup al părților, dețin(e) controlul comun al unui angajament. O entitate trebuie să efectueze această evaluare prin analizarea tuturor datelor și circumstanțelor (a se vedea punctele B5-B11).
- 13 Dacă se modifică datele și circumstanțele, o entitate trebuie să reevalueze dacă mai deține controlul în comun al angajamentului.

Tipuri de angajamente comune

- 14 **O entitate trebuie să stabilească tipul de angajament comun în care este implicată. Clasificarea unui angajament comun drept exploatare în participație sau asocieră în participație depinde de drepturile și obligațiile părților angajamentului.**

- 15 O exploatare în participație este un angajament comun în cadrul căruia părțile care dețin controlul comun al angajamentului au drepturi la activele și obligații privind datoriile aferente angajamentului. Părțile respective se numesc operatori într-o exploatare în participație.**
- 16 O asociere în participație este un angajament comun în cadrul căruia părțile care dețin controlul comun al angajamentului au drepturi la activele nete ale angajamentului. Părțile respective se numesc asociați într-o asociere în participație.**
- 17 O entitate aplică raționament atunci când evaluează dacă un angajament comun este o exploatare în participație sau o asociere în participație. O entitate trebuie să stabilească tipul de angajament comun în care este implicată analizând drepturile și obligațiile sale care decurg din angajament. O entitate își evaluează drepturile și obligațiile prin analizarea structurii și a formei juridice a angajamentului, a termenilor conveniți între părțile angajamentului contractual și, dacă sunt relevante, a altor date și circumstanțe (a se vedea punctele B12-B33).
- 18 Uneori, părțile au obligații în baza unui cadru general al angajamentului în care se stabilesc termenii contractuali generali pentru a desfășura una sau mai multe activități. Cadru general al angajamentului poate să prevadă ca părțile să încheie diferite angajamente comune pentru a trata activități specifice care fac parte din contract. Chiar dacă angajamentele comune respective sunt asociate aceluiași cadru general al angajamentului, tipul acestora poate fi diferit dacă părțile au drepturi și obligații distincte atunci când desfășoară diferitele activități prevăzute în cadrul general al angajamentului. În consecință, exploatarea în participație și asocierile în participație pot să coexiste atunci când părțile desfășoară activități diferite care fac parte din același cadru general al angajamentului.
- 19 Dacă se modifică datele și circumstanțele, o entitate trebuie să reevalueze dacă s-a schimbat tipul de angajament comun în care este implicată.

SITUAȚIILE FINANCIARE ALE UNEI PĂRȚI ÎNTR-UN ANGAJAMENT COMUN

Exploatări în participație

- 20 În raport cu interesul său într-o exploatare în participație, un operator într-o exploatare în participație trebuie să recunoască:**
- (a) **activele sale, inclusiv partea sa din orice active deținute în comun;**
 - (b) **datoriile sale, inclusiv partea sa din orice datorii suportate în comun;**
 - (c) **veniturile sale din vânzarea părții din producție care îi revine în urma exploatării în participație;**
 - (d) **partea sa din veniturile care rezultă în urma vânzării producției de către exploatarea în participație; și**
 - (e) **cheltuielile sale, inclusiv partea sa din orice cheltuieli suportate în comun.**
- 21 Un operator într-o exploatare în participație trebuie să contabilizeze activele, datoriile, veniturile și cheltuielile aferente intereselor sale într-o exploatare în participație în conformitate cu IFRS-urile aplicabile activelor, datoriilor, veniturilor și cheltuielilor specifice.
- 22 Contabilizarea tranzacțiilor precum vânzarea, contribuția la sau cumpărarea de active între o entitate și o exploatare în participație în care aceasta este un operator într-o exploatare în participație este prevăzută la punctele B34-B37.

- 23 O parte care participă, dar nu deține controlul în comun al unei exploatări în participație trebuie, de asemenea, să contabilizeze participația sa în angajament în conformitate cu punctele 20-22, dacă partea respectivă are drepturi la activele și are obligații privind datoriile exploatării în participație. Dacă o parte care participă, dar nu deține controlul în comun al unei exploatări în participație, nu are drepturi la activele și nu are obligații privind datoriile exploatării în participație, aceasta trebuie să contabilizeze participația sa în exploatarea în participație în conformitate cu IFRS-urile aplicabile participației respective.

Asocieri în participație

- 24 Un asociat într-o asociere în participație trebuie să își recunoască interesul într-o asociere în participație drept investiție și trebuie să contabilizeze investiția respectivă prin metoda punerii în echivalență, în conformitate cu IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație* cu excepția cazului în care entitatea este scutită de la aplicarea metodei punerii în echivalență, astfel cum se prevede în standardul respectiv.**
- 25 O parte care participă, dar nu deține controlul în comun al unei asocieri în participație trebuie să contabilizeze participația sa în angajament în conformitate cu IFRS 9 *Instrumente financiare*, exceptând situația în care aceasta are o influență semnificativă asupra asocierii în participație, caz în care aceasta trebuie să contabilizeze participația sa în conformitate cu IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011).

SITUAȚII FINANCIARE INDIVIDUALE

26 În situațiile financiare individuale un operator într-o exploatare în participație sau un asociat într-o asociere în participație trebuie să își contabilizeze participația într-o:

- (a) **exploatare în participație în conformitate cu punctele 20-22;**
- (b) **asociere în participație în conformitate cu punctul 10 din IAS 27 *Situații financiare individuale*.**

27. În situațiile financiare individuale, o parte care participă, dar nu deține controlul în comun într-un angajament comun, trebuie să își contabilizeze participația într-o:

- (a) **exploatare în participație în conformitate cu punctul 23;**
- (b) **asociere în participație în conformitate cu IFRS 9, exceptând situația în care entitatea are o influență semnificativă asupra asocierii în participație, caz în care aceasta trebuie să aplice punctul 10 din IAS 27 (astfel cum a fost modificat în 2011).**

Anexa A

Termeni definiți

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS.

angajament comun	Un angajament în care două sau mai multe părți dețin controlul comun .
control comun	Împărțirea controlului, convenită prin contract, asupra unui angajament, care există numai atunci când este necesar consimțământul unanim al părților care împart controlul pentru a decide cu privire la activitățile relevante.
exploatare în participație	Un angajament comun în cadrul căruia părțile care dețin controlul comun al angajamentului au drepturi la activele și au obligații privind datoriile aferente angajamentului.
operator într-o exploatare în participație	O parte într-o exploatare în participație care deține controlul în comun al exploatării în participație.
asociere în participație	Un angajament comun în cadrul căruia părțile care dețin controlul comun al angajamentului au drepturi la activele nete ale angajamentului.
asociat într-o asociere în participație	O parte într-o asociere în participație care deține controlul în comun al asocierii în participație.
parte într-un angajament comun	O entitate care participă într-un angajament comun , indiferent dacă partea respectivă deține controlul comun al angajamentului.
vehicul distinct	O structură financiară ce poate fi identificată individual, inclusiv entități distincte cu personalitate juridică sau entități recunoscute pe baza statutului, indiferent dacă entitățile respective au personalitate juridică.

Următorii termeni sunt definiți în IAS 27 (astfel cum a fost modificat în 2011), IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011) sau IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și sunt utilizați în prezentul IFRS cu semnificațiile prevăzute în IFRS-urile respective:

- controlul asupra unei entități în care s-a investit
- metoda punerii în echivalență
- autoritate
- drepturi de protecție
- activități relevante
- situații financiare individuale
- influență semnificativă.

Anexa B

Îndrumări de aplicare

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS. Anexa descrie modul de aplicare a punctelor 1-27 și are aceeași putere de impunere ca și celelalte secțiuni ale IFRS-ului.

- B1 Exemplele din această anexă descriu situații ipotetice. Deși este posibil ca anumite aspecte din exemple să fie prezente în modele de situații reale, atunci când se aplică IFRS 11 trebuie evaluate toate datele și circumstanțele relevante ale unui model de situație dat.

ANGAJAMENTE COMUNE

Angajament contractual (punctul 5)

- B2 Angajamentele contractuale pot fi demonstrate în mai multe moduri. Un angajament contractual aplicabil este de obicei, dar nu întotdeauna, în scris, în mod normal sub formă de contract sau discuții documentate între părți. Mecanismele statutare pot, de asemenea, crea angajamente aplicabile, fie de sine stătătoare, fie coroborate cu angajamente între părți.
- B3 Atunci când angajamentele comune sunt structurate printr-un *vehicul distinct* (a se vedea punctele B19–B33), în unele cazuri, angajamentul contractual sau anumite aspecte ale angajamentului contractual vor fi încorporate în articolele, în contractul de încorporare sau în statutul vehiculului distinct.
- B4 Angajamentul contractual definește termenii pe baza cărora părțile participă la activitatea care face obiectul angajamentului. În general, angajamentul contractual tratează aspecte precum:
- (a) scopul, activitatea și durata angajamentului comun.
 - (b) modul în care sunt desemnați membrii consiliului de administrație sau ai organului de conducere echivalent.
 - (c) procesul decizional: problemele pentru care sunt necesare deciziile părților, drepturile de vot ale părților și nivelul de sprijin necesar pentru problemele respective. Prin procesul decizional reflectat în angajamentul contractual se stabilește controlul comun al angajamentului (a se vedea punctele B5-B11).
 - (d) aportul părților la capital sau alte contribuții necesare.
 - (e) modul în care părțile împart activele, datoriile, veniturile, cheltuielile sau profitul sau pierderea aferente angajamentului comun.

Control comun (punctele 7-13)

- B5 Pentru a evalua dacă o entitate deține controlul în comun într-un angajament, o entitate trebuie să evalueze mai întâi dacă toate părțile, sau un grup al părților, controlează angajamentul. IFRS 10 definește controlul și trebuie utilizat pentru a stabili dacă toate părțile, sau un grup al părților, sunt expuse sau au drepturi la rezultatele variabile datorită participării acestora în angajament și dacă au capacitatea de a influența acele rezultate prin autoritatea pe care o dețin asupra angajamentului. Atunci când toate părțile, sau un grup al părților, analizate în mod colectiv, sunt capabile să coordoneze activitățile care influențează semnificativ rezultatele angajamentului (adică activitățile relevante), părțile controlează în comun angajamentul.
- B6 După ce s-a concluzionat că toate părțile, sau un grup al părților, controlează în comun angajamentul, o entitate trebuie să evalueze dacă deține controlul în comun al angajamentului. Controlul comun există numai atunci când este necesar consimțământul unanim al părților care controlează în mod colectiv angajamentul pentru a decide cu privire la activitățile relevante. Pentru a evalua dacă angajamentul este controlat în comun de toate părțile sau de un grup al părților sau este controlat numai de una dintre părți, poate fi necesară aplicarea de raționament.
- B7 Uneori, procesul decizional convenit de părți în angajamentul contractual conduce în mod implicit la controlul în comun. De exemplu, se presupune că două părți încheie un angajament în cadrul căruia fiecare deține 50 % din drepturile de vot, iar angajamentul contractual între părți prevede că sunt necesare cel puțin 51 % din drepturile de vot pentru decide cu privire la activitățile relevante. În acest caz, părțile au convenit în mod implicit că dețin controlul comun al angajamentului, deoarece nu se pot lua decizii privind activitățile relevante fără consimțământul ambelor părți.

- B8 În alte situații, prin angajamentul contractual se solicită un procentaj minim de drepturi de vot pentru a lua decizii privind activitățile relevante. Atunci când acel procentaj minim de drepturi de vot se poate obține prin mai multe combinații de părți care consimt în mod colectiv, angajamentul nu este un angajament comun, decât dacă angajamentul contractual prevede care dintre părți (sau care combinație de părți) trebuie să fie unanim de acord cu deciziile privind activitățile relevante ale angajamentului.

Exemple de aplicare

Exemplul 1

Se va presupune că trei părți încheie un angajament: În cadrul angajamentului, A deține 50 % din drepturile de vot, B deține 30 % și C deține 20 %. Angajamentul contractual dintre A, B și C prevede că sunt necesare minim 75 % din drepturile de vot pentru a decide cu privire la activitățile relevante ale angajamentului. Deși A poate bloca orice decizie, nu controlează angajamentul, deoarece are nevoie de acordul părții B. Termenii angajamentului contractual prin care sunt necesare minim 75 % din drepturile de vot pentru a decide cu privire la activitățile relevante, implică faptul că A și B dețin controlul comun al angajamentului, deoarece nu se pot lua decizii cu privire la activitățile relevante ale angajamentului fără acordul atât al părții A, cât și al părții B.

Exemplul 2

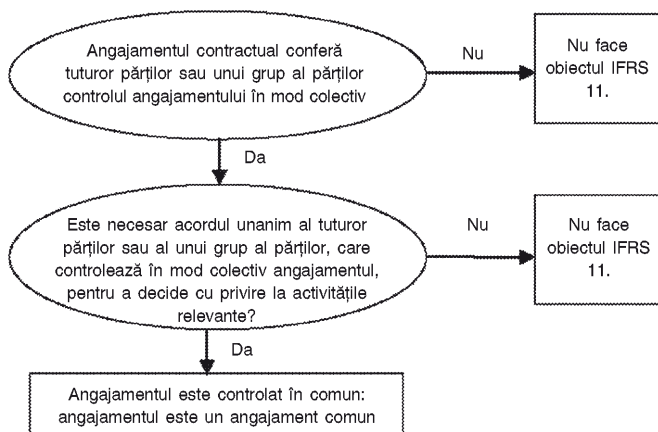
Se va presupune că un angajament are trei părți: În cadrul angajamentului, A deține 50 % din drepturile de vot, iar B și C dețin fiecare câte 25 %. Angajamentul contractual dintre A, B și C prevede că sunt necesare minim 75 % din drepturile de vot pentru a decide cu privire la activitățile relevante ale angajamentului. Deși A poate bloca orice decizie, nu controlează angajamentul, deoarece are nevoie de acordul părții B, fie de acordul părții C. În acest exemplu, A, B și C controlează în mod colectiv angajamentul. Cu toate acestea, există mai multe combinații de părți care pot conveni pentru a obține 75 % din drepturile de vot (adică, fie A și B, fie A și C). În astfel de situații, pentru ca angajamentul contractual între părți să fie un angajament comun, ar trebui să prevadă care combinație de părți trebuie să fie unanim de acord cu deciziile privind activitățile relevante ale angajamentului.

Exemplul 3

Se va presupune un angajament în care A și B dețin fiecare câte 35 % din drepturile de vot ale angajamentului, iar cele 30 % rămase sunt foarte dispersate. Deciziile cu privire la activitățile relevante trebuie să fie aprobate prin majoritatea drepturilor de vot. A și B dețin controlul comun al angajamentului, numai dacă angajamentul contractual prevede că este necesar atât acordul părții A, cât și al părții B pentru a decide cu privire la activitățile relevante ale angajamentului.

- B9 Cerința cu privire la acordul unanim înseamnă că orice parte care deține controlul în comun al angajamentului poate împiedica oricare dintre celelalte părți, sau un grup al părților, să ia decizii unilaterale (cu privire la activitățile relevante) fără consimțământul său. Dacă cerința privind acordul unanim se referă numai la decizii care conferă părții drepturi de protecție și nu la decizii privind activitățile relevante ale unui angajament, partea respectivă nu este o parte cu control comun asupra angajamentului.
- B10 Un angajament contractual poate cuprinde clauze privind soluționarea conflictelor, cum ar fi arbitrajul. Aceste prevederi pot permite luarea deciziilor fără acordul unanim al părților cu control comun. Existența unor astfel de prevederi nu exclude controlul comun al angajamentului și, în consecință, nu îl împiedică să fie un angajament comun.

Evaluarea controlului comun

B11 Atunci când un angajament nu face obiectul IFRS 11, o entitate își va contabiliza participația în angajament în conformitate cu IFRS-urile relevante, cum ar fi IFRS 10, IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011) sau IFRS 9.

TIPURI DE ANGAJAMENTE COMUNE (PUNCTELE 14-19)

B12 Angajamentele comune sunt încheiate pentru scopuri variate (de exemplu, ca modalitate de a împărți costurile și riscurile între părți sau ca mod de a oferi părților acces la tehnologii și piețe noi), și pot fi încheiate utilizând diferite structuri și forme juridice.

B13 Unele angajamente nu impun ca activitatea care face obiectul angajamentului să fie desfășurată printr-un vehicul distinct. Cu toate acestea, alte angajamente implică stabilirea unui vehicul distinct.

B14 Clasificarea angajamentelor comune solicitată prin prezentul IFRS se realizează în funcție de drepturile și obligațiile părților, care decurg din angajament, în cursul normal al activității. Prezentul IFRS clasifică angajamentele comune fie ca exploatare în participație, fie ca asocieri în participație. Atunci când o entitate are drepturi la activele și are obligații privind datoriile aferente unui angajament, angajamentul este o exploatare în participație. Atunci când o entitate are drepturi la activele nete ale unui angajament, angajamentul este o asociere în participație. La punctele B16-B33 se descrie evaluarea unei entități care încearcă să stabilească dacă deține un interes într-o exploatare în participație sau deține un interes într-o asociere în participație.

Clasificarea unui angajament comun

B15 După cum se prevede la punctul B14, pentru a clasifica un angajament comun este necesar ca părțile să își evalueze drepturile și obligațiile care decurg din angajament. Atunci când efectuează această evaluare, o entitate trebuie să analizeze următoarele:

- (a) structura angajamentului comun (a se vedea punctele B16-B21).
- (b) atunci când angajamentul comun este structurat printr-un vehicul distinct:
 - (i) forma juridică a vehiculului distinct (a se vedea punctele B22-B24);
 - (ii) termenii angajamentului contractual (a se vedea punctele B25-B28); și
 - (iii) dacă sunt relevante, alte date și circumstanțe (a se vedea punctele B29-B33).

Structura angajamentului comun

Angajamente comune care nu sunt structurate printr-un vehicul distinct.

B16 Un angajament comun care nu este structurat printr-un vehicul distinct este o exploatare în participație. În astfel de cazuri, prin angajamentul contractual se stabilesc drepturile la active și obligațiile privind datoriile părților aferente angajamentului și drepturile la veniturile corespunzătoare și obligațiile privind cheltuielile corespunzătoare ale părților.

B17 De cele mai multe ori, în angajamentul contractual sunt descrise natura activităților care fac obiectul angajamentului și modul în care părțile intenționează să desfășoare în comun activitățile respective. De exemplu, părțile unui angajament comun pot conveni să fabrice împreună un produs, iar fiecare parte este responsabilă cu o anumită sarcină și fiecare utilizează propriile active și își suportă propriile datorii. Angajamentul contractual ar putea, de asemenea, să prevadă modul în care se vor împărți între părți veniturile și cheltuielile comune. Într-un astfel de caz, fiecare operator într-o exploatare în participație recunoaște în situațiile sale financiare activele și datoriile utilizate pentru sarcina specifică și recunoaște partea sa din venituri și din cheltuieli, în conformitate cu angajamentul contractual.

B18 În alte cazuri, părțile într-un angajament comun pot să convină, de exemplu, să împartă și să exploateze în comun un activ. Într-un astfel de caz, prin angajamentul contractual se stabilesc drepturile părților la activul exploatat în comun și modul în care se împarte între părți producția sau veniturile din activ și costurile de exploatare. Fiecare operator într-o exploatare în participație își contabilizează partea din activul comun și partea convenită din orice datorii și recunoaște partea sa din producție, venituri și cheltuieli, în conformitate cu angajamentul contractual.

Angajamente comune care sunt structurate printr-un vehicul distinct

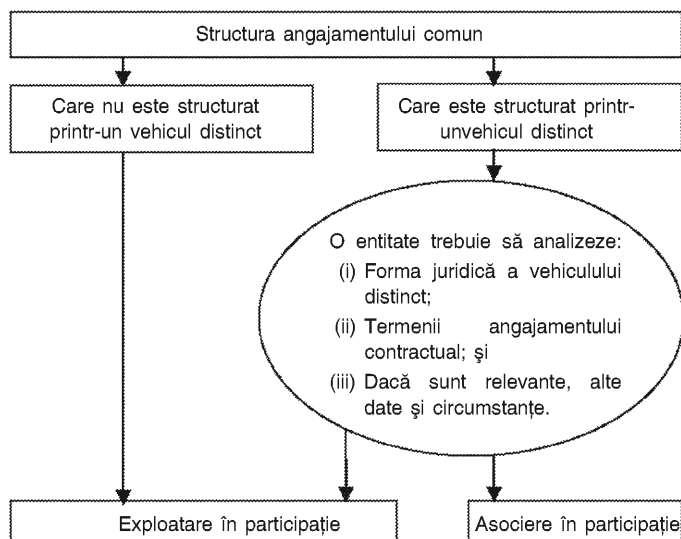
B19 Un angajament comun în cadrul căruia activele și datoriile aferente angajamentului sunt deținute într-un vehicul distinct poate fi o asociere în participație sau o exploatare în participație.

B20 Dacă o parte este un operator într-o exploatare în participație sau un asociat într-o asociere în participație depinde de drepturile părții la activele și de obligațiile acestora privind datoriile aferente angajamentului, deținute în vehiculul distinct.

B21 După cum s-a prevăzut la punctul B15, atunci când părțile au structurat un angajament comun printr-un vehicul distinct, părțile trebuie să evalueze dacă forma juridică a vehiculului distinct, dacă termenii angajamentului contractual și, când este cazul, dacă alte date și circumstanțe le conferă:

- (a) drepturi la activele și obligații privind datoriile aferente angajamentului (adică angajamentul este o exploatare în participație); sau
- (b) drepturi la activele nete ale angajamentului (adică angajamentul este o asociere în participație).

Clasificarea unui angajament comun: evaluarea drepturilor și obligațiilor părților care decurg din angajament

Forma juridică a vehiculului distinct

B22 Forma juridică a vehiculului distinct este relevantă atunci când se evaluează tipul angajamentului comun. Forma juridică este utilă în evaluarea inițială a drepturilor la active și a obligațiilor privind datoriile deținute de părți în vehiculul distinct, cum ar fi dacă părțile au interese în activele deținute în vehiculul distinct și dacă acestea sunt răspunzătoare pentru datoriile deținute în vehiculul distinct.

B23 De exemplu, părțile pot coordona angajamentul comun printr-un vehicul distinct, a cărui formă juridică face ca vehiculul distinct să fie considerat de sine stătător (adică activele și datoriile deținute în vehiculul distinct sunt activele și datoriile vehiculului distinct și nu activele și datoriile părților). Într-un astfel de caz, evaluarea drepturilor și obligațiilor conferite părților prin forma juridică a vehiculului distinct indică faptul că angajamentul este o asociere în participație. Cu toate acestea, termenii conveniți între părți în angajamentul contractual (a se vedea punctele B25-B28) și, dacă este cazul, alte date și circumstanțe (a se vedea punctele B29-B33) pot să nu ia în seamă evaluarea drepturilor și obligațiilor conferite părților prin forma juridică a vehiculului distinct.

B24 Evaluarea drepturilor și obligațiilor conferite părților prin forma juridică a vehiculului distinct este suficientă pentru a decide că angajamentul este o exploatare în participație numai dacă părțile coordonează angajamentul comun printr-un vehicul distinct a cărui formă juridică nu conferă separarea între părți și vehiculul distinct (adică activele și datoriile deținute în vehiculul distinct sunt activele și datoriile părților).

Evaluarea termenilor angajamentului contractual

B25 În multe cazuri, drepturile și obligațiile convenite de părți în angajamentul contractual sunt conforme sau nu intră în conflict cu drepturile și obligațiile conferite părților prin forma juridică a vehiculului distinct prin care a fost structurat angajamentul.

B26 În alte cazuri, părțile utilizează angajamentul contractual pentru a inversa sau pentru a modifica drepturile și obligațiile conferite prin forma juridică a vehiculului distinct prin care a fost structurat angajamentul.

Exemplu de aplicare

Exemplul 4

Se va presupune că două părți structurează un angajament comun într-o entitate corporativă. Fiecare parte deține 50 % din participațiile în capitalurile proprii ale entității corporative. Înregistrarea permite separarea entității de proprietarii săi și, prin urmare, activele și datoriile deținute în entitate sunt activele și datoriile entității corporative. Într-un astfel de caz, evaluarea drepturilor și obligațiilor conferite părților prin forma juridică a vehiculului distinct indică faptul că părțile au drepturi la activele nete ale angajamentului.

Cu toate acestea, prin angajamentul contractual, părțile aduc modificări la caracteristicile corporației, astfel încât fiecare are o participație în activele entității corporative și fiecare este răspunzătoare într-un procentaj specificat pentru datoriile entității corporative. Astfel de modificări contractuale privind caracteristicile unei corporații pot face ca un angajament să fie o exploatare în participație.

B27 Tabelul următor compară termenii comuni din angajamentele contractuale ale părților într-o exploatare în participație și termenii comuni din angajamentele contractuale ale părților într-o asociere în participație. Exemplele de termeni contractuali din tabelul următor nu sunt exhaustive.

Evaluarea termenilor angajamentului contractual

	Exploatare în participație	Asociere în participație
Termenii angajamentului contractual	Angajamentul contractual prevede părțile unui angajament comun cu drepturi la activele și cu obligații privind datoriile aferente angajamentului.	Angajamentul contractual prevede părțile unui angajament comun cu drepturi la activele nete ale angajamentului (adică vehiculul distinct, și nu părțile, are drepturi la activele și are obligații privind datoriile aferente angajamentului).
Drepturi la active	Angajamentul contractual prevede că părțile angajamentului comun împart toate participațiile (de exemplu, drepturi, titlul sau dreptul de proprietate) în activele aferente angajamentului, într-un procentaj specificat (de exemplu, proporțional cu participația părților în capitalurile proprii ale angajamentului sau proporțional cu activitatea desfășurată prin angajament, atribuită direct acestora).	Prin angajamentul contractual se prevede că activele aduse în angajament sau achiziționate ulterior de angajamentul comun sunt activele angajamentului. Părțile nu dețin nicio participație (adică drepturi, titlu sau drept de proprietate) în activele angajamentului.
Obligații privind datoriile	Angajamentul contractual prevede că părțile angajamentului comun împart toate datoriile, obligațiile, costurile și cheltuielile într-un procentaj specificat (de exemplu, proporțional cu participația părților în capitalurile proprii ale angajamentului sau proporțional cu activitatea desfășurată prin angajament, direct atribuită acestora).	Angajamentul contractual prevede că angajamentul comun este răspunzător pentru datoriile și obligațiile angajamentului. Angajamentul contractual prevede că părțile într-un angajament comun sunt răspunzătoare pentru angajament doar proporțional cu participația acestora în angajament sau cu obligațiile acestora de a contribui la orice capital neplătit sau suplimentar al angajamentului, sau ambele.

	Exploatare în participație	Asociere în participație
	Angajamentul contractual prevede că părțile în angajamentul comun sunt răspunzătoare pentru despăgubirile solicitate de terțe părți.	Angajamentul contractual prevede că creditorii angajamentului comun nu au drepturi la o cale de atac împotriva oricărei părți cu privire la datoriile și obligațiile angajamentului.
Venituri, cheltuieli, profit sau pierdere	Angajamentul contractual prevede alocarea veniturilor și a cheltuielilor pe baza performanței corespunzătoare fiecărei părți în angajamentul comun. De exemplu, angajamentul contractual ar putea să prevadă ca veniturile și cheltuielile să fie alocate pe baza capacității utilizate de fiecare parte într-o fabrică exploatată în comun, care ar putea fi diferite de participațiile fiecărei părți în capitalurile proprii ale angajamentului comun. În alte cazuri, este posibil ca părțile să convină să împartă profitul sau pierderea aferente angajamentului pe baza unui procentaj specificat, cum ar fi participațiile părților în capitalurile proprii ale angajamentului. Acest fapt nu ar împiedica angajamentul să fie o exploatare în participație, dacă părțile au drepturi la activele și au obligații privind datoriile aferente angajamentului.	Angajamentul contractual prevede procentul fiecărei părți din profitul sau pierderea aferente activităților angajamentului.
Garanții	Părților în angajamentele comune li se solicită, deseori, să ofere garanții către terțe părți care, de exemplu, primesc servicii de la sau oferă finanțare angajamentului comun. Prevederea unor astfel de garanții sau angajamentul părților de a furniza garanțiile, nu conduc, considerate individual, la concluzia că angajamentul comun este o exploatare în participație. Caracteristica pe baza căreia se stabilește dacă un angajament comun este o exploatare în participație sau o asociere în participație este dacă părțile au obligații privind datoriile aferente angajamentului (pentru unele dintre care este posibil ca părțile să fi oferit sau nu o garanție).	

B28 Atunci când angajamentul contractual prevede că părțile au drepturi la activele și au obligații privind datoriile aferente angajamentului, acestea sunt părți într-o exploatare în participație și nu mai este necesar să analizeze alte date și circumstanțe (punctele B29-B33) în vederea clasificării angajamentului comun.

Evaluarea altor date și circumstanțe

B29 Atunci când termenii angajamentului contractual nu prevăd că părțile au drepturi la activele și au obligații privind datoriile aferente unui angajament, pentru a evalua dacă angajamentul este o exploatare în participație sau o asociere în participație, părțile trebuie să analizeze alte date și circumstanțe.

B30 Un angajament comun poate fi structurat printr-un vehicul distinct, a cărui formă juridică poate să confere separarea între părți și vehiculul distinct. Este posibil ca termenii contractuali conveniți între părți să nu prevadă faptul că părțile au drepturi la active și au obligații privind datoriile, dar, cu toate acestea, analizarea altor date și circumstanțe poate conduce la clasificarea unui astfel de angajament drept exploatare în participație. Acest fapt este valabil atunci când alte date și circumstanțe conferă părților drepturi la activele și obligații privind datoriile aferente angajamentului.

B31 Atunci când activitățile unui angajament sunt structurate în principal pentru a furniza rezultate părților, acest fapt sugerează că părțile au drepturi la toate beneficiile economice ale activelor angajamentului. Adesea, părțile unui astfel de angajament își asigură accesul la rezultatele furnizate de angajament prin împiedicarea angajamentului să vândă rezultatul unor terțe părți.

B32 Efectul unui angajament cu o astfel de structură și scop este că datoriile suportate de angajament sunt, de fapt, onorate prin fluxul de trezorerie primit în urma achiziționării rezultatului de către părți. Atunci când părțile reprezintă de fapt singura sursă de flux de trezorerie care contribuie la continuarea activităților angajamentului, acest fapt sugerează că părțile au o obligație privind datoriile aferente angajamentului.

Exemplu de aplicare

Exemplul 5

Se va presupune că două părți formează un angajament comun într-o entitate corporativă (entitatea C) în cadrul căreia fiecare parte deține 50 % din participațiile în capitalurile proprii. Scopul angajamentului este fabricarea de materiale necesare părților în propriile procese individuale de producție. Prin angajament se asigură că părțile exploatează întreprinderea care produce materialele, conform specificațiilor de cantitate și de calitate ale părților.

Forma juridică a entității C (o entitate corporativă) prin care se coordonează activitățile indică, inițial, faptul că activele și datoriile deținute în entitatea C sunt activele și datoriile entității C. În angajamentul contractual între părți nu se prevede că părțile au drepturi la activele sau au obligații privind datoriile entității C. În consecință, forma juridică a entității C și termenii angajamentului contractual indică faptul că angajamentul este o asociere în participație.

Cu toate acestea, părțile vor analiza, de asemenea, următoarele aspecte ale angajamentului:

- Părțile au convenit să achiziționeze tot rezultatul entității C în proporție de 50:50. Entitatea C nu poate vinde nicio parte din rezultat unor terțe părți, decât cu acordul celor două părți ale angajamentului. Deoarece scopul angajamentului este de a furniza părților rezultatul pe care îl solicită, se preconizează că astfel de vânzări către terțe părți vor fi rare și nesemnificative.
- Prețul rezultatului vândut părților este stabilit de ambele părți la un nivel prin care se vor acoperi costurile de producție și cheltuielile administrative suportate de entitatea C. Pe baza acestui model de funcționare, se intenționează ca angajamentul să funcționeze la limita rentabilității.

Din modelul de situație de mai sus sunt relevante următoarele date și circumstanțe:

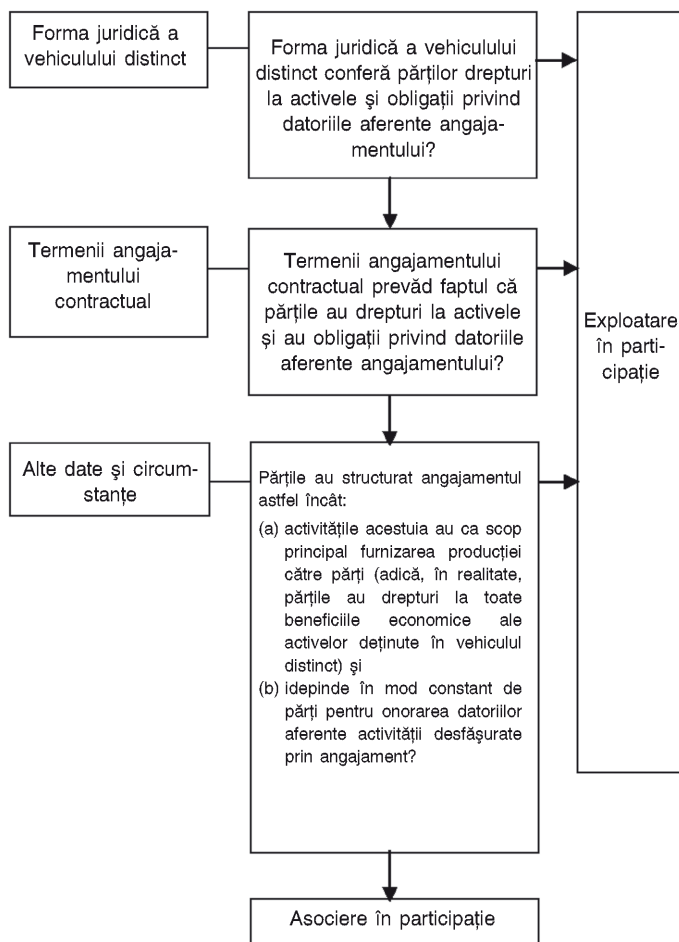
- Obligația părților de a cumpăra tot rezultatul entității C reflectă dependența exclusivă a entității C de părți pentru a genera fluxurile de trezorerie și, prin urmare, părțile au obligația de a finanța decontarea datoriilor entității C.
- Faptul că părțile au drepturi la tot rezultatul entității C înseamnă că părțile consumă și, prin urmare, au drepturi la toate beneficiile economice ale activelor entității C.

Aceste date și circumstanțe indică faptul că angajamentul este o exploatare în participație. Concluzia privind clasificarea angajamentului comun în aceste circumstanțe nu s-ar schimba dacă, în loc ca părțile să utilizeze partea lor de rezultat în scopuri proprii într-un proces de fabricație ulterior, părțile ar vinde partea lor din rezultat către terțe părți.

Dacă părțile ar modifica termenii angajamentului contractual astfel încât angajamentul ar putea să vândă rezultatul către terțe părți, acest fapt ar avea drept consecință asumarea de către entitatea C a cererii, a stocului și a riscului de credit. În acel scenariu, o astfel de modificare a datelor și a circumstanțelor ar necesita o reevaluare a clasificării angajamentului comun. Astfel de date și circumstanțe ar indica faptul că angajamentul este o asociere în participație.

B33 Următoarea diagramă ilustrează procesul de evaluare urmat de o entitate pentru a clasifica un angajament atunci când angajamentul comun este structurat printr-un vehicul distinct:

Clasificarea unui angajament comun structurat printr-un vehicul distinct

SITUAȚIILE FINANCIARE ALE PĂRȚILOR ÎNTR-UN ANGAJAMENT COMUN (PUNCTUL 22)

Contabilizarea vânzărilor de sau a contribuțiilor cu active într-o exploatare în participație

B34 Atunci când o entitate încheie o tranzacție cu o exploatare în participație în cadrul căreia aceasta este un operator în exploatarea în participație, cum ar fi vânzarea de sau contribuția cu active, acesta efectuează tranzacția cu celelalte părți ale exploatării în participație și, astfel, operatorul în exploatarea în participație trebuie să recunoască câștigurile și pierderile rezultate în urma unei astfel de tranzacții doar proporțional cu participațiile celorlalte părți în exploatarea în participație.

B35 Atunci când astfel de tranzacții oferă dovezi privind micșorarea valorii realizabile nete a activelor ce vor fi vândute sau cu care se va contribui în exploatarea în participație sau privind o pierdere din depreciere a acelor active, pierderile respective trebuie să fie recunoscute în totalitate de operatorul în exploatarea în participație.

Contabilizarea achiziționării de active de la o exploatare în participație

B36 Atunci când o entitate încheie o tranzacție cu o exploatare în participație în cadrul căreia aceasta este un operator în exploatarea în participație, cum ar fi achiziționarea de active, aceasta nu trebuie să recunoască partea sa din câștiguri și pierderi până în momentul în care va revinde acele active unor terțe părți.

B37 Atunci când astfel de tranzacții oferă dovezi privind micșorarea valorii realizabile nete a activelor ce vor fi cumpărate sau privind o pierdere din depreciere a acelor active, un operator într-o exploatare în participație trebuie să recunoască partea sa din pierderile respective.

Anexa C

Data intrării în vigoare, tranziția și retragerea altor IFRS-uri

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS și are aceeași autoritate ca și celelalte secțiuni ale IFRS.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE

- C1 O entitate trebuie să aplice prezentul IFRS pentru perioade anuale care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Se permite aplicarea anterior acestei date. Dacă o entitate aplică prezentul IFRS anterior datei specificate, aceasta trebuie să prezinte acest fapt și să aplice simultan IFRS 10, IFRS 12 *Prezentarea intereselor deținute în alte entități*, IAS 27 (astfel cum a fost modificat în 2011) și IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011).

TRANZIȚIA**Asocierile în participație - tranziția de la consolidarea proporțională la metoda punerii în echivalență**

- C2 Atunci când schimbă abordarea de la consolidare proporțională la metoda punerii în echivalență, o entitate trebuie să-și recunoască investiția în asocierea în participație, începând cu prima perioadă prezentată. Acea investiție inițială trebuie să fie evaluată ca valoare contabilă agregată a activelor și datoriilor pe care entitatea le-a consolidat proporțional anterior, inclusiv orice fond comercial generat prin achiziție. Dacă fondul comercial a aparținut anterior unei unități mai mari generatoare de numerar sau unui grup de unități generatoare de numerar, entitatea trebuie să aloce fondul comercial asocierii în participație pe baza valorilor contabile comparate ale asocierii în participație și ale unității generatoare de numerar sau ale grupului de unități generatoare de numerar la care a aparținut.
- C3 Soldul de deschidere al investiției stabilit în conformitate cu punctul C2 este considerat drept costul presupus al investiției la recunoașterea inițială. O entitate trebuie să aplice punctele 40-43 din IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011) la soldul de deschidere al investiției pentru a evalua dacă investiția este depreciată și trebuie să recunoască orice pierdere din depreciere drept o ajustare a rezultatelor reportate la începutul primei perioade prezentate. Excepția de la recunoașterea inițială de la punctele 15 și 24 din IAS 12 *Impozitul pe profit* nu este aplicabilă atunci când entitatea recunoaște o investiție într-o asociere în participație care a rezultat în urma aplicării dispozițiilor privind tranziția pentru asocierile în participație care au fost consolidate proporțional anterior.
- C4 Dacă, prin agregarea tuturor activelor și datoriilor consolidate proporțional anterior rezultă active nete negative, o entitate trebuie să evalueze dacă are obligații legale sau implicite aferente activelor nete negative și, în caz afirmativ, entitatea trebuie să recunoască datoria corespunzătoare. Dacă entitatea concluzionează că nu are obligații legale sau implicite aferente activelor nete negative, aceasta nu trebuie să recunoască datoria corespunzătoare, dar trebuie să ajusteze rezultatele reportate la începutul primei perioade prezentate. Entitatea trebuie să prezinte acest fapt, împreună cu partea sa din pierderile nerecunoscute din asocierile sale în participație de la începutul primei perioade prezentate și până la data la care aplică pentru prima dată prezentul IFRS.
- C5 O entitate trebuie să prezinte o defalcare a activelor și a datoriilor care au fost agregate într-un singur element al soldului investiției, la data primei perioade prezentate. Prezentarea respectivă de informații trebuie să fie întocmită într-o manieră agregată pentru toate asocierile în participație pentru care o entitate aplică dispozițiile de tranziție la care fac referire punctele C2-C6.
- C6 După recunoașterea inițială, o entitate trebuie să-și contabilizeze investiția în asocierea în participație utilizând metoda punerii în echivalență, în conformitate cu IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011).

Exploatări în participație - tranziția de la metoda punerii în echivalență la contabilizarea activelor și a datoriilor

- C7 Atunci când face tranziția de la metoda punerii în echivalență la contabilizarea activelor și datoriilor asociate intereselor sale într-o exploatare în participație, la începutul primei perioade prezentate, o entitate trebuie să derecunoască investiția contabilizată anterior prin metoda punerii în echivalență și orice alt element care a făcut parte din investiția netă a entității în angajament, în conformitate cu punctul 38 din IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011) și să recunoască partea sa din fiecare dintre activele și datoriile asociate participației sale în exploatarea în participație, inclusiv orice fond comercial care ar putea să fi fost parte din valoarea contabilă a investiției.
- C8 O entitate trebuie să-și stabilească participația deținută în activele și datoriile aferente exploatării în participație, pe baza drepturilor și obligațiilor sale, într-un procentaj specificat în conformitate cu angajamentul contractual. O entitate va evalua valorile contabile inițiale ale activelor și datoriilor prin dezagregarea acestora din valoare contabilă a investiției, la începutul primei perioade prezentate, pe baza informațiilor utilizate de entitate în aplicarea metodei punerii în echivalență.

- C9 Orice diferență care apare între investiția contabilizată anterior prin metoda punerii în echivalență, împreună cu orice elemente care au făcut parte din investiția netă a entității în angajament, în conformitate cu punctul 38 din IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011) și valoarea netă recunoscută a activelor și datoriilor, inclusiv orice fond comercial, trebuie să fie:
- (a) compensată prin orice fond comercial aferent investiției cu ajustarea oricărei diferențe rămase conform rezultatelor reportate la începutul primei perioade prezentate, dacă valoarea netă recunoscută a activelor și a datoriilor, inclusiv orice fond comercial, este mai mare decât investiția derecunoscută (și orice alte elemente care au făcut parte din investiția netă a entității).
 - (b) ajustată conform rezultatelor reportate la începutul primei perioade prezentate, dacă valoarea netă recunoscută a activelor și a datoriilor, inclusiv orice fond comercial, este mai mică decât investiția derecunoscută (și orice alte elemente care au făcut parte din investiția netă a entității).
- C10 Orice entitate care face trecerea de la metoda punerii în echivalență la contabilizarea activelor și a datoriilor trebuie să furnizeze o reconciliere între investiția derecunoscută și activele și datoriile recunoscute, împreună cu ajustarea oricărei diferențe rămase conform rezultatelor reportate la începutul primei perioade prezentate.
- C11 Atunci când entitatea recunoaște activele și datoriile aferente investiției sale într-o exploatare în participație nu se aplică excepția de recunoaștere inițială de la punctele 15 și 24 din IAS 12.

Prevederi tranzitorii în situațiile financiare individuale ale unei entități

- C12 O entitate care, conform punctului 10 din IAS 27, obișnuia să contabilizeze în situațiile financiare individuale interesele sale într-o exploatare în participație drept investiții la costuri sau în conformitate cu IFRS 9, trebuie:
- (a) să derecunoască investiția și să recunoască activele și datoriile aferente participației deținute în exploatarea în participație, la valorile stabilite în conformitate cu punctele C7-C9.
 - (b) să furnizeze o reconciliere între investiția derecunoscută și activele și datoriile recunoscute, împreună cu ajustarea oricărei diferențe rămase în rezultatele reportate la începutul primei perioade prezentate.
- C13 Excepția de recunoaștere inițială de la punctele 15 și 24 din IAS 12 nu se aplică atunci când entitatea recunoaște activele și datoriile aferente participației sale într-o exploatare în participație în situațiile financiare individuale rezultate în urma aplicării cerințelor de tranziție pentru exploatare în participație de la punctul C12.

Referințe la IFRS 9

- C14 Dacă o entitate aplică acest IFRS, dar nu aplică încă IFRS 9, orice referință la IFRS 9 trebuie interpretată drept referință la IAS 39 *Instrumente financiare: recunoaștere și evaluare*.

RETRAGEREA ALTOR IFRS-URI

- C15 Prezentul IFRS înlocuiește următoarele IFRS-uri:

- (a) IAS 31 *Interese în asocierile în participație*; și
- (b) SIC-13 *Entități controlate în comun - contribuții nemonetare ale asociaților*.

Anexa D

Modificări la alte IFRS-uri

În prezenta anexă sunt stabilite modificări la alte IFRS-uri, care reprezintă consecințe ale publicării IFRS 11 de către Consiliu. O entitate trebuie să aplice modificările pentru perioade anuale, care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Dacă o entitate aplică IFRS 11 pentru o perioadă mai recentă, aceasta trebuie să aplice modificările pentru acea perioadă mai recentă. La punctele modificate, textul nou este subliniat iar textul eliminat este tăiat.

- D1 Acest tabel indică modul în care au fost modificate următoarele referințe în alte IFRS-uri.

Referință existentă la	inclusă în	la	este modificată ca referință la
IAS 31 <i>Interese în asocierile în participație</i>	IFRS 2	punctul 5	IFRS 11 <i>Angajamente comune</i>
	IFRS 9 (publicat în octombrie 2010)	punctul B4.3.12 litera (c)	
	IAS 36	punctul 4 litera (c)	
	IFRIC 5	Referințe	
	IFRIC 9	punctul 5 litera (c)	
IAS 28 <i>Investiții în entitățile asociate</i>	IAS 18	punctul 6 litera (b)	IAS 28 <i>Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație</i>
	IAS 36	punctul 4 litera (b)	
	IFRIC 5	Referințe	
control comun asupra	IAS 24	Punctul 9 litera (a) subpunctul (I) și 11 (b)	controlul comun al
entitate(ăți) controlată(e) în comun	IFRS 1	titlul dinaintea punctului 31, punctele 31 și D1 litera (g), titlul dinaintea punctului D14, punctele D14 și D15	asociere(i) în participație
	IAS 36	titlul dinaintea punctului 12 litera (h) și punctele 12 litera (h) și 12 litera (h) subpunctul (ii)	
asociere(i) în participație	IAS 12	punctele 2, 15, 18 litera (e), 24, titlul dinaintea punctului 38, punctele 38, 38 litera (a), 44, 45, 81 litera (f), 87 și 87C	angajament(e) comun(e)
	IAS 21	definiția termenului „operațiune din străinătate” de la punctul 8 și punctele 11 și 18	
asociat(ți)	IAS 24	punctele 11 litera (b) și 19 litera (e)	asociat(ți) într-o asociere în participație

IFRS 1 *Adoptarea pentru prima dată a Standardelor Internaționale de Raportare Financiară*

D2 Se adaugă punctul 39I, după cum urmează:

39I IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, modifică punctele 31, B7, C1, D1, D14 și D15 și au adăugat punctul D31. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D3 Se modifică punctul D1, după cum urmează:

D1 O entitate poate alege să utilizeze una sau mai multe dintre derogările care urmează:

(a) ...

(p) stingerea datoriilor financiare cu instrumente de capitaluri proprii (punctul D25);

(q) hiperinflație severă (punctele D26–D30);

(r) angajamente comune (punctul D31);

D4 După punctul D30, se adaugă un titlu și punctul D31.

Angajamente comune

D31 Cel care adoptă pentru prima dată IFRS-urile poate aplica dispozițiile de tranziție din IFRS 11, cu următoarea excepție. Atunci când face trecerea de la consolidarea proporțională la metoda punerii în echivalență, cel care adoptă pentru prima dată IFRS-urile trebuie să testeze investiția pentru depreciere, în conformitate cu IAS 36, de la începutul primei perioade prezentate, indiferent dacă există indicii că investiția ar putea fi depreciată. Orice depreciere care va rezulta trebuie să fie recunoscută drept ajustare de rezultate reportate la începutul primei perioade prezentate.

IFRS 2 Plata pe bază de acțiuni

D5 Se adaugă punctul 63A, după cum urmează:

63A IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11, publicate în mai 2011, modifică punctul 5 și Anexa A. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IFRS 5 Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte

D6 Se modifică punctul 28, după cum urmează:

28 Entitatea trebuie să includă orice ajustare necesară a valorii contabile a activului imobilizat care încetează a mai fi clasificat drept deținut în vederea vânzării în profitul sau pierderea [notă de subsol omisă] activităților continue în perioada în care criteriile menționate la punctele 7-9 nu mai sunt îndeplinite. Situațiile financiare aferente perioadelor ulterioare clasificării drept deținut în vederea vânzării trebuie să fie modificate în consecință, dacă grupul destinat cedării sau activul imobilizat care încetează să mai fie clasificat drept deținut în vederea vânzării este o filială, o exploatare în participație, o asocierie în participație, o entitate asociată sau o parte a unei participații într-o asocierie în participație sau într-o entitate asociată. Entitatea trebuie să prezinte această ajustare în același capitol din situația rezultatului global utilizată pentru a prezenta câștigul sau pierderea, dacă există, recunoscute în conformitate cu punctul 37.

D7 Se adaugă punctul 44G, după cum urmează:

44G IFRS 11 *Angajamente comune*, publicat în mai 2011, aduce modificări la punctul 28. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 11.

IFRS 7 Instrumente financiare: informații de furnizat

D8 Se modifică punctul 3 litera (a), după cum urmează:

3 Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:

(a) acelor participații deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale*, sau IAS 28 *Investiții în entități asociate și în asocierile în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permite unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asocierie în participație utilizând IAS 39; în acele cazuri, ...

D9 Se adaugă punctul 44O, după cum urmează:

44O IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, aduc modificări la punctul 3. O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IFRS 9 Instrumente financiare (astfel cum a fost publicat în noiembrie 2009)

D10 Se adaugă punctul 8.1.2, după cum urmează:

8.1.2 IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, aduc modificări la punctul C8 și elimină punctele C18-C23 și titlurile aferente. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D11 În Anexa C, la punctul C8, modificările de la punctul 3 litera (a) din IFRS 7 *Instrumente financiare: informații de furnizat* se modifică după cum urmează:

3 Prezentul IFRS trebuie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:

- (a) acelor participații deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permite unei entități să contabilizeze un interes deținut într-o filială, entitate asociată sau asociere în participație utilizând IAS 39 și IFRS 9; în acele cazuri, ...

D12 Se șterg titlul de deasupra punctului C20 și punctele C20 și C21.

D12 Se șterg titlul de deasupra punctului C22 și punctele C22 și C23.

IFRS 9 *Instrumente financiare* (emis în octombrie 2010)

D14 Se adaugă punctul 7.1.2, după cum urmează:

- 7.1.2 IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 3.2.1, B3.2.1–B3.2.3, B4.3.12 litera (c), B5.7.15, C11 și C30 și au eliminat punctele C23–C28 și titlurile aferente. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

D15 În Anexa C, la punctul C11, modificările de la punctul 3 litera (a) din IFRS 7 *Instrumente financiare: informații de furnizat* se modifică după cum urmează:

3 Prezentul IFRS trebuie să fie aplicat de toate entitățile pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:

- (a) acelor participații deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permite unei entități să contabilizeze un interes într-o filială, entitate asociată sau asociere în participație utilizând IFRS 9; în acele cazuri, ...

D16 Se șterg titlul de deasupra punctului C25 și punctele C25 și C26.

D17 Se șterg titlul de deasupra punctului C27 și punctele C27 și C28.

D18 La punctul C30, modificările de la punctul 4 litera (a) din IAS 32 *Instrumente financiare: prezentare* se modifică după cum urmează:

4 **Prezentul standard trebuie aplicat de toate entitățile, pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:**

- (a) acelor participații deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permite unei entități să contabilizeze o participație într-o filială, entitate asociată sau asociere în participație utilizând IFRS 9; în acele cazuri, ...

IAS 7 *Situațiile fluxurilor de trezorerie*

D19 [Nu se aplică dispozițiilor]

D20 Se modifică punctele 37 și 38, după cum urmează:

- 37 Atunci când se contabilizează o participație într-o entitate asociată, o asociere în participație sau o filială, contabilizate prin metoda punerii în echivalență sau prin metoda costului, un investitor limitează informațiile raportate în situația fluxurilor de trezorerie la fluxurile de trezorerie generate între el și entitatea în care s-a investit, de exemplu, la dividende și avansuri.

- 38 O entitate care raportează participația deținută într-o entitate asociată sau o asocieră în participație prin metoda punerii în echivalență va include în situația fluxurilor de trezorerie fluxurile de trezorerie generate de investițiile sale în entitatea asociată sau în asocieră în participație, precum și repartizările și alte plăți sau încasări între aceasta și entitatea asociată sau asocieră în participație.

D21 Se șterge punctul 50 litera (b).

D22 Se adaugă punctul 57, după cum urmează:

- 57 IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 37, 38 și 42B și au eliminat punctul 50 litera (b). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 12 Impozitul pe profit

D23 [Nu se aplică dispozițiilor]

D24 [Nu se aplică dispozițiilor]

D25 Se modifică punctul 39, după cum urmează:

- 39 O entitate trebuie să recunoască o datorie privind impozitul amânat pentru toate diferențele temporare impozabile asociate investițiilor în filiale, sucursale și entități asociate și participațiile în angajamente comune, cu excepția cazului în care sunt întrunite cumulativ următoarele două condiții:**

(a) Societatea-mamă, investitorul, asociatul într-o asocieră în participație sau operatorul într-o exploatare în participație este capabil să controleze momentul reluării diferenței temporare; și

(b) ...

D26 Se modifică punctul 43, după cum urmează:

- 43 Angajamentul dintre părțile într-un angajament comun se referă de regulă la distribuirea profitului și stabilește dacă deciziile privind astfel de probleme necesită consimțământul tuturor părților sau a grupului părților. Atunci când un asociat într-o asocieră în participație sau un operator într-o exploatare în participație poate controla momentul distribuirii părții sale din profitul generat de angajamentul comun și există probabilitatea ca partea sa din profit să nu fie distribuită în viitorul apropiat, nu este recunoscută o datorie privind impozitul amânat.

D27 Se adaugă punctul 98A, după cum urmează:

- 98A IFRS 11 *Angajamente comune*, publicat în mai 2011, a modificat punctele 2, 15, 18 litera (e), 24, 38, 39, 43–45, 81 litera (f), 87 și 87C. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 11.

IAS 18 Venituri

D28 [Nu se aplică dispozițiilor]

D29 Se adaugă punctul 41, după cum urmează:

- 41 IFRS 11 *Angajamente comune*, publicat în mai 2011, aduce modificări la punctul 6 litera (b). O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 11.

IAS 21 Efectele variației cursurilor de schimb valutar

D30 [Nu se aplică dispozițiilor]

D31 La punctele 3(b) și 44 se șterge „consolidare proporțională” și la punctul 33 se șterge „consolidat proporțional”.

D32 La punctul 45 se șterge „IAS 31 *„Interese în asocierile în participație”*”.

D33 La punctul 46 se modifică ultima propoziție, după cum urmează:

- 46 ... Atunci când se aplică metoda punerii în echivalență pentru entitățile asociate și asocierile în participație se utilizează aceeași abordare, în conformitate cu IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011).

D34 Se modifică punctul 48A, după cum urmează:

- 48A În afară de cedarea întregii participații a unei entități într-o operațiune din străinătate, următoarele cedări parțiale sunt contabilizate drept cedări:

- (a) atunci când cedarea parțială are drept urmare pierderea controlului asupra unei filiale care include o operațiune din străinătate, indiferent dacă entitatea păstrează un interes care nu controlează în fosta filială după cedarea parțială; și
- (b) atunci când participația păstrată după cedarea parțială a unei participații într-un angajament comun sau după cedarea parțială a unei participații într-o entitate asociată care include o operațiune din străinătate este un activ financiar care include o operațiune din străinătate.
- (c) [șters]

D35 Se adaugă punctul 60F, după cum urmează:

- 60F IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune* publicate în mai 2011, au modificat punctele 3 litera (b), 8, 11, 18, 19, 33, 44-46 și 48A. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 24 *Prezentarea informațiilor privind părțile afiliate*

D36 Se modifică punctul 3, după cum urmează:

- 3 Prezentul standard dispune prezentarea de informații privind relațiile, tranzacțiile și soldurile scadente între părțile afiliate, inclusiv angajamentele, în situațiile financiare consolidate și individuale ale unei societăți-mamă sau ale unui investitor cu control comun sau cu o influență semnificativă asupra unei entități în care s-a investit, prezentate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate* sau IAS 27 *Situații financiare individuale*. Prezentul standard se aplică, de asemenea, situațiilor financiare individuale.

D37 Se modifică punctul 19, după cum urmează:

- 19 Prezentările de informații prevăzute la punctul 18 trebuie să fie întocmite separat pentru fiecare dintre categoriile următoare:
- (a) Societatea-mamă;
 - (b) entitățile care dețin controlul în comun sau exercită o influență semnificativă asupra entității;
 - (c) filiale; ...

D38 Se modifică punctul 25, după cum urmează:

- 25 O entitate raportoare este scutită de la aplicarea dispozițiilor de prezentare de la punctul 18 referitoare la tranzacțiile și soldurile scadente cu părțile afiliate, inclusiv angajamentele, cu:
- (a) un guvern care deține controlul, sau controlul în comun, sau exercită o influență semnificativă asupra, entității raportoare; și
 - (b) o altă entitate care este o parte afiliată, deoarece același guvern deține controlul, sau controlul în comun al, sau exercită o influență semnificativă atât asupra entității raportoare cât și asupra celeilalte entități.

D39 Se adaugă punctul 28A, după cum urmează:

- 28A IFRS 10, IFRS 11 *Angajamente comune* și IFRS 12, publicate în mai 2011, au modificat punctele 3, 9, 11(b), 15, 19(b) și (e) și 25. O entitate trebuie să aplice acele modificări atunci când aplică IFRS 10, IFRS 11 și IFRS 12.

IAS 32 *Instrumente financiare: prezentare*

D40 Se modifică punctul 4(a), după cum urmează:

- 4** **Prezentul standard trebuie să fie aplicat de toate entitățile, pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:**

(a) **acelor participații deținute în filiale, entități asociate sau asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale*, sau IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*. Cu toate acestea, în unele cazuri, IAS 27 sau IAS 28 permit unei entități să contabilizeze o participație deținută într-o filială, entitate asociată sau asociere în participație utilizând IAS 39; ...**

D41 Se adaugă punctul 97I, după cum urmează:

- 97I IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 4(a) și AG29. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 33 *Rezultatul pe acțiune*

D42 Se modifică punctele 40 și A11 și se adaugă punctul 74B, după cum urmează:

- 40 O filială, o asociere în participație sau o entitate asociată poate să emită către alte părți decât societatea-mamă sau investitorul care dețin controlul în comun sau o influență semnificativă asupra entității în care s-a investit acțiuni ordinare potențiale convertibile fie în acțiuni ordinare în filială, în asocierea în participație sau în entitatea asociată, fie în acțiuni ordinare în societatea mamă sau ale investitorilor care dețin controlul în comun sau o influență semnificativă (entitatea raportoare) asupra entității în care s-a investit. Dacă aceste acțiuni ordinare potențiale ale filialei, ale asocierii în participație sau ale entității asociate au un efect de diluare asupra rezultatului pe acțiune de bază al entității raportoare, acestea vor fi incluse în calculul rezultatului pe acțiune diluat.

- A11 Acțiunile ordinare potențiale ale unei filiale, asocieri în participație sau entități asociate care pot fi convertite fie în acțiuni ordinare în filială, în asocierea în participație sau în entitatea asociată, fie în acțiuni ordinare în societatea mamă sau ale investitorilor care dețin controlul în comun sau o influență semnificativă (entitatea raportoare) asupra entității în care s-a investit sunt incluse în calculul rezultatului pe acțiune diluat, după cum urmează: ...

- 74B IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 4, 40 și A11. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 36 *Deprecierea activelor*

D43 Se adaugă punctul 140H, după cum urmează:

- 140H IFRS 10 și IFRS 11, publicate în mai 2011, au modificat punctul 4, titlul dinaintea punctului 12(h) și punctul 12(h). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 38 *Imobilizări necorporale*

D44 Se modifică punctul 3(e), după cum urmează:

- 3 Dacă un alt standard dispune contabilizarea unui anumit tip de imobilizare necorporală, o entitate va aplica standardul respectiv în locul prezentului standard. De exemplu, prezentul standard nu se aplică la:

(a) ...

(e) active financiare, astfel cum sunt definite în IAS 32. Recunoașterea și evaluarea anumitor active financiare sunt tratate în IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* și IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*.

(f) ...

D45 Se adaugă punctul 130F, după cum urmează:

130F IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctul 3 litera (e). O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IAS 39 Instrumente financiare: recunoaștere și evaluare (astfel cum a fost modificat în octombrie 2009)

D46 Se modifică punctul 2(a), după cum urmează:

2 Prezentul standard trebuie să fie aplicat de toate entitățile, pentru toate tipurile de instrumente financiare, cu excepția:

(a) acelor participații în filiale, entități asociate și asocieri în participație contabilizate în conformitate cu IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, IAS 27 *Situații financiare individuale* sau IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*. Cu toate acestea, entitățile trebuie să aplice prezentul standard pentru participația deținută într-o filială, entitate asociată sau asocierie în participație care, în conformitate cu IAS 27 sau IAS 28 este contabilizat pe baza acestui standard. ...

D47 Se modifică punctele AG3 și AG4I litera (a), după cum urmează:

AG3 Uneori, o entitate face ceea ce ea consideră o „investiție strategică” în instrumente de capitaluri proprii emise de o altă entitate, cu intenția de a stabili sau de a menține o relație de exploatare pe termen lung cu entitatea în care se investește. Entitatea-investitor sau asociatul într-o asocierie în participație utilizează IAS 28 pentru a stabili dacă metoda contabilizării prin punerea în echivalență este adecvată pentru o astfel de investiție. Dacă metoda punerii în echivalență nu este adecvată, pentru investiția strategică respectivă entitatea va aplica prezentul standard.

AG4I(a) Entitatea este o organizație cu capital de risc, un fond mutual, un fond de investiții sau o entitate similară a cărei activitate o reprezintă investirea în active financiare în vederea obținerii de profit din rentabilitatea lor totală sub formă de dobândă sau dividende și modificări ale valorii juste. IAS 28 permite evaluarea unor astfel de investiții la valoarea justă prin profit sau pierdere în conformitate cu prezentul standard. O entitate poate aplica aceeași politică de contabilizare și altor investiții gestionate pe baza rezultatelor totale, dar asupra cărora influența sa este suficientă pentru ca acestea să intre sub incidența IAS 28.

D48 Se adaugă punctul 103P, după cum urmează:

103P IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune*, publicate în mai 2011, au modificat punctele 2 litera (a), 15, AG3, AG36-AG38 și AG4I litera (a). O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IFRIC 5 Drepturi la interese din fonduri de dezafectare, de reconstituire și de reabilitare a mediului

D49 Se modifică punctele 8 și 9, după cum urmează:

8 Contribuabilul trebuie să stabilească dacă deține controlul sau controlul în comun sau o influență semnificativă asupra fondului ținând cont de IFRS 10, IFRS 11 și IAS 28. În caz afirmativ, contribuabilul trebuie să își contabilizeze participația sa în fond în conformitate cu aceste standarde.

9 Dacă un contribuabil nu deține control, control în comun sau o influență semnificativă asupra fondului, contribuabilul trebuie să recunoască dreptul de a primi rambursări din partea fondului drept rambursări efectuate în conformitate cu IAS 37. Rambursarea trebuie să fie evaluată la valoarea cea mai mică dintre următoarele:

(a) ...

D50 Se adaugă punctul 14B, după cum urmează:

- 14B IFRS 10 și IFRS 11, publicate în mai 2011, aduc modificări la punctele 8 și 9. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10 și IFRS 11.

IFRIC 9 *Reevaluarea instrumentelor derivate încorporate*

D51 [Nu se aplică dispozițiilor]

D52 Se adaugă punctul 12, după cum urmează:

- 12 IFRS 11 publicat în mai 2011, a modificat punctul 5 litera (c). O entitate trebuie să aplice modificarea respectivă atunci când aplică IFRS 11.

IFRIC 16 *Acoperirea împotriva riscurilor unei investiții nete într-o operațiune din străinătate*

D53 Se modifică nota de subsol la punctul 2, după cum urmează:

- * Acest lucru este valabil pentru situațiile financiare consolidate, situațiile financiare în cadrul cărora investițiile precum entitățile asociate sau asocierile în participație sunt contabilizate pe baza metoda punerii în echivalență, iar situațiile financiare care includ o sucursală sau o exploatare în participație, astfel cum este definit în IFRS 11 *Angajamente comune*.

STANDARDUL INTERNAȚIONAL DE RAPORTARE FINANCIARĂ 12

Prezentarea intereselor deținute în alte entități

OBIECTIV

- 1 **Obiectivul prezentului IFRS este de a impune unei entități să prezinte informații care vor permite utilizatorilor situațiilor sale financiare să evalueze:**

- (a) **natura și riscurile asociate intereselor deținute în alte entități; și**
- (b) **efectele acelor interese asupra poziției financiare, a performanței financiare și a fluxurilor de trezorerie ale acesteia.**

Îndeplinirea obiectivului

- 2 Pentru a îndeplini obiectivul de la punctul 1, o entitate trebuie să prezinte:
- (a) raționamentele și ipotezele semnificative pe care le-a efectuat în stabilirea naturii interesului deținut într-o altă entitate sau într-un alt angajament și în stabilirea tipului de angajament comun în cadrul căruia deține un interes (punctele 7-9); și
 - (b) informații cu privire la interesele deținute în:
 - (i) filiale (punctele 10-19);
 - (ii) angajamente comune și entități asociate (punctele 20-23); și
 - (iii) entități structurate care nu sunt controlate de entitate (entități structurate neconsolidate) (punctele 24-31).
- 3 Dacă prezentarea informațiilor impuse prin prezentul IFRS, împreună cu prezentarea informațiilor impuse prin alte IFRS-uri nu îndeplinesc obiectivul de la punctul 1, o entitate trebuie să prezinte orice informații suplimentare necesare pentru a îndeplini obiectivul.
- 4 O entitate trebuie să analizeze nivelul de detaliu necesar pentru a îndeplini obiectivul prezentării de informații și câtă atenție să acorde fiecărei dispoziții a prezentului IFRS. Aceasta trebuie să prezinte informații agregate sau dezagregate astfel încât să nu obstrucționeze informațiile utile, fie prin includerea unui număr mare de detalii ne semnificative, fie prin agregarea elementelor care au caracteristici diferite (a se vedea punctele B2-B6).

DOMENIU DE APLICARE

- 5 Prezentul IFRS trebuie să fie aplicat de o entitate care deține interese în oricare dintre următoarele:
- (a) filiale
 - (b) angajamente comune (adică, activități comune sau asocieri în participație)
 - (c) entități asociate
 - (d) entități structurate neconsolidate.
- 6 Prezentul IFRS nu se aplică în cazul:
- (a) planurilor de beneficii post-angajare sau altor planuri de beneficii ale angajaților pe termen lung, la care se aplică IAS 19 *Beneficiile angajaților*.
 - (b) situațiilor financiare individuale ale unei entități, la care se aplică IAS 27 *Situații financiare individuale*. Cu toate acestea, dacă o entitate deține interese într-o entitate structurată neconsolidată și întocmește situații financiare individuale drept unicele situații financiare ale acesteia, când va întocmi situațiile financiare individuale respective trebuie să aplice dispozițiile de la punctele 24-31.
 - (c) un interes al unei entități care participă, dar nu deține controlul în comun într-un angajament comun, cu excepția cazului în care acel interes are ca rezultat o influență semnificativă asupra angajamentului sau este un interes într-o entitate structurată.

- (d) un interes într-o altă entitate, contabilizat în conformitate cu IFRS 9 *Instrumente financiare*. Cu toate acestea, o entitate trebuie să aplice prezentul IFRS:
 - (i) în cazul în care acel interes este un interes într-o entitate asociată sau într-o asocierie în participație care este evaluată la valoarea justă prin profit sau pierdere, în conformitate cu IAS 28 *Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație*; sau
 - (ii) în cazul în care acel interes este un interes într-o entitate structurată neconsolidată.

RAȚIONAMENTE ȘI IPOTEZE SEMNIFICATIVE

- 7 **O entitate trebuie să prezinte informații cu privire la raționamentele și ipotezele pe care le-a efectuat (și modificările la acele raționamente și ipoteze) în stabilirea:**
- (a) **faptului că deține controlul asupra unei alte entități, adică o entitate în care s-a investit, astfel cum este descrisă la punctele 5 și 6 din IFRS 10 *Situații financiare consolidate*;**
 - (b) **faptului că deține controlul comun al unui angajament sau are o influență semnificativă asupra unei alte entități; și**
 - (c) **tipul de angajament comun (adică activitate comună sau asocierie în participație) în cazul în care angajamentul a fost structurat printr-un vehicul distinct.**
- 8 Raționamentele și ipotezele semnificative prezentate în conformitate cu punctul 7 le cuprind pe cele aplicate de entitate în cazurile în care modificările faptelor și ale circumstanțelor sunt de asemenea natură încât concluzia privind deținerea controlului, a controlului în comun sau a unei influențe semnificative se schimbă pe parcursul perioadei de raportare.
- 9 Pentru a fi în conformitate cu dispozițiile de la punctul 7, o entitate trebuie să prezinte, de exemplu, informații cu privire la raționamentele și ipotezele importante efectuate pentru a stabili dacă:
- (a) nu controlează o altă entitate, chiar dacă deține peste jumătate din drepturile de vot ale acelei alte entități.
 - (b) controlează o altă entitate, chiar dacă deține mai puțin de jumătate din drepturile de vot ale celeilalte entități.
 - (c) este un reprezentant sau un mandant (a se vedea punctele 58-72 din IFRS 10).
 - (d) nu are o influență semnificativă, chiar dacă deține 20 de procente sau mai mult din drepturile de vot ale altei entități.
 - (e) are o influență semnificativă, chiar dacă deține mai puțin de 20 de procente din drepturile de vot ale altei entități.

INTERESE DEȚINUTE ÎN FILIALE

- 10 **O entitate trebuie să prezinte informații care să permită utilizatorilor situațiilor sale financiare consolidate**
- (a) **să înțeleagă:**
 - (i) **alcătuirea grupului; și**
 - (ii) **participația intereselor care nu controlează în activitățile și în fluxurile de trezorerie ale grupului (punctul 12); și**
 - (b) **să evalueze:**
 - (i) **natura și sfera restricțiilor semnificative privind posibilitatea acestora de a accesa și de a utiliza activele grupului și de a deconta datoriile grupului (punctul 13);**
 - (ii) **natura și modificările riscurilor asociate intereselor deținute în entități structurate consolidate (punctele 14-17);**
 - (iii) **consecințele modificărilor participațiilor în capitalurile proprii ale unei filiale, care nu au ca rezultat pierderea controlului (punctul 18); și**
 - (iv) **consecințele pierderii controlului asupra unei filiale pe parcursul perioadei de raportare (punctul 19).**

11 Atunci când situațiile financiare ale unei filiale, utilizate în întocmirea situațiilor financiare consolidate, sunt date începând cu o perioadă diferită sau sunt aferente unei perioade diferite față de perioada situațiilor financiare consolidate (a se vedea punctele B92 și B93 din IFRS 10), o entitate trebuie să prezinte:

- (a) data sfârșitului perioadei de raportare pentru situațiile financiare ale acelei filiale; și
- (b) motivul pentru care a utilizat o dată sau o perioadă diferită.

Participația pe care interesele care nu controlează o dețin în activitățile și în fluxurile de trezorerie ale grupului

12 O entitate trebuie să prezinte informații pentru fiecare dintre filialele sale care dețin interese care nu controlează și sunt importante pentru entitatea raportoare:

- (a) denumirea filialei.
- (b) sediul social (și țara de înregistrare, dacă este diferită de sediul social) al filialei.
- (c) procentul de participații în capitalurile proprii deținut de interesele care nu controlează.
- (d) procentul de drepturi de vot deținut de interesele care nu controlează, dacă este diferit de procentul de participații deținut în capitalurile proprii.
- (e) profitul sau pierderea alocată intereselor care nu controlează ale filialei în decursul perioadei de raportare.
- (f) interesele care nu controlează cumulate ale filialei la finalul perioadei de raportare.
- (g) informații financiare rezumate cu privire la filială (a se vedea punctul B10).

Natura și sfera restricțiilor semnificative

13 O entitate trebuie să prezinte informații cu privire la:

- (a) restricțiile semnificative (de exemplu, restricții statutare, contractuale sau reglementare) privind capacitatea acestora de a utiliza activele grupului sau de a deconta datoriile grupului, precum:
 - (i) cele care restricționează capacitatea unei societăți mamă sau a filialelor acestora de a transfera numerar sau active către (sau de la) alte entități din cadrul grupului.
 - (ii) garanții sau alte dispoziții care ar putea restricționa plata dividendelor sau a altor distribuiri de capital sau efectuarea sau rambursarea de împrumuturi și avansuri către (sau de la) alte entități din cadrul grupului.
- (b) natura și măsura în care drepturile de protecție ale intereselor care nu controlează pot restricționa semnificativ capacitatea entității de a avea acces sau de a utiliza activele și de a deconta datoriile grupului (de exemplu, în cazul în care o societate mamă are obligația de a deconta datoriile unei filiale înainte de a deconta datoriile proprii sau dacă este necesar acceptul intereselor care nu controlează pentru a accesa activele sau pentru a deconta datoriile unei filiale).
- (c) valorile contabile din situațiile financiare consolidate aferente activelor și datoriilor la care se aplică acele restricții.

Natura riscurilor asociate intereselor unei entități în entitățile structurate consolidate

14 O entitate trebuie să prezinte informații referitoare la orice angajament contractual care ar putea obliga o societate mamă sau filiale ale acestora să furnizeze sprijin financiar unei entități structurate consolidate, inclusiv evenimente sau circumstanțe care ar putea expune entitatea raportoare la o pierdere (de exemplu, angajamentele de furnizare de lichiditate sau factori de influențare a ratingului de credit, asociate cu obligații de a cumpăra active ale entității structurate sau de a furniza sprijin financiar).

15 Dacă, pe parcursul perioadei de raportare, o societate mamă sau oricare dintre filialele acestora a furnizat sprijin financiar sau de alt fel unei entități structurate consolidate (de exemplu, cumpărând active sau instrumente emise de entitatea structurată), fără a avea o răspundere contractuală în acest sens, entitatea trebuie să prezinte informații privind:

- (a) forma și valoarea sprijinului furnizat, inclusiv situațiile în care societatea mamă sau filialele acestora au asistat entitatea structurată în obținerea sprijinului financiar; și

(b) motivele pentru furnizarea sprijinului.

16 Dacă, pe parcursul perioadei de raportare, o societate mamă sau oricare dintre filialele acesteia a furnizat sprijin financiar sau de altă natură unei entități structurate neconsolidate anterior, fără a avea o răspundere contractuală în acest sens, iar sprijinul furnizat a avut ca rezultat controlul entității structurate de către entitate, entitatea trebuie să prezinte o explicație privind factorii relevanți care au stat la baza acelei decizii.

17 O entitate trebuie să prezinte orice intenții actuale de a furniza sprijin financiar sau de altă natură unei entități structurate consolidate, inclusiv intențiile de a asista entitatea structurată în obținerea de sprijin financiar.

Consecințele modificării participațiilor în capitalurile proprii ale societății mamă într-o filială, care nu au ca rezultat pierderea controlului

18 O entitate trebuie să prezinte o listă care indică efectele asupra capitalurilor proprii atribuibile proprietarilor societății mamă ale oricăror modificări ale participațiilor în capitalurile proprii ale acesteia într-o filială, modificări care nu au ca rezultat pierderea controlului.

Consecințele pierderii controlului asupra unei filiale pe parcursul perioadei de raportare

19 O entitate trebuie să prezinte informații privind câștigul sau pierderea, dacă acestea există, calculate în conformitate cu punctul 25 din IFRS 10 și:

- (a) partea din acel câștig sau pierdere atribuibile evaluării la valoarea justă a oricărei investiții nerepartizate în fosta filială, la data pierderii controlului; și
- (b) elementul(e)-rând din câștig sau pierdere, în care sunt recunoscute câștigul sau pierderea (dacă nu sunt prezentate separat).

INTERESE DEȚINUTE ÎN ANGAJAMENTE COMUNE ȘI ÎN ENTITĂȚILE ASOCIATE

20 O entitate trebuie să prezinte informații care să permită utilizatorilor situațiilor sale financiare să evalueze:

- (a) **natura, sfera și efectele financiare ale intereselor deținute în angajamente comune și în entități asociate, inclusiv natura și efectele relațiilor sale contractuale cu ceilalți investitori cu control comun sau cu o influență semnificativă asupra angajamentelor comune și a entităților asociate (punctele 21 și 22); și**
- (b) **natura și modificările riscurilor asociate intereselor deținute în asocieri în participație și entități asociate (punctul 23).**

Natura, sfera și efectele financiare ale intereselor unei entități în cadrul angajamentelor comune și în entitățile asociate

21 O entitate trebuie să prezinte informații cu privire la:

- (a) pentru fiecare angajament comun sau entitate asociată semnificativă pentru entitatea raportoare:
 - (i) denumirea angajamentului comun sau a entității asociate.
 - (ii) natura relației entității cu angajamentul comun sau entitatea asociată (de exemplu, prin descrierea naturii activităților angajamentului comun sau ale entității asociate și dacă au un rol strategic în activitățile entității).
 - (iii) sediul social (și țara de înregistrare, dacă este cazul și dacă țara este diferită de sediul social) al angajamentului comun sau al entității asociate.
 - (iv) procentul de participații în capitalurile proprii sau de acțiuni de participare deținut de entitate și, dacă diferă, procentul de drepturi de vot deținut (dacă există).
- (b) pentru fiecare asociere în participație sau entitate asociată semnificativă pentru entitatea raportoare:
 - (i) dacă investiția în asocierea în participație sau în entitatea asociată este evaluată pe baza metodei punerii în echivalență sau la valoarea justă.
 - (ii) informații financiare rezumate privind asocierea în participație sau entitatea asociată, astfel cum se prevede la punctele B12 și B13.
 - (iii) dacă asocierea în participație sau entitatea asociată este evaluată pe baza metodei punerii în echivalență, valoarea justă a investiției acesteia în asocierea în participație sau în entitatea asociată, dacă există un preț cotel pe piață al investiției.

(c) informații financiare, astfel cum se prevede la punctul B16, privind investițiile entității în asocieri în participație și entități asociate nesemnificative în mod individual:

(i) agregat pentru toate asocierile în participație nesemnificative în mod individual și, separat,

(ii) agregat pentru toate entitățile asociate nesemnificative în mod individual.

22 O entitate trebuie, de asemenea, să prezinte informații cu privire la:

(a) natura și sfera oricăror restricții importante (de exemplu, care rezultă dintr-un acord de împrumut, dispoziții legislative sau angajamente contractuale între investitori cu control comun sau influență semnificativă asupra asocierii în participație sau a entității asociate) asupra capacităților asocierilor în participație sau a entităților asociate de a transfera fonduri entității sub formă de dividende în numerar sau de a rambursa împrumuturi sau avansuri acordate de entitate.

(b) în cazul în care situațiile financiare ale unei asocieri în participație sau ale unei entități asociate, utilizate în aplicarea metodei punerii în echivalență sunt date începând cu o perioadă sau sunt aferente unei perioade diferite față de cea a entității:

(i) data încheierii perioadei de raportare pentru situațiile financiare ale respectivei asocieri în participație sau entitate asociată; și

(ii) motivul pentru care a utilizat o dată sau o perioadă diferită.

(c) partea nerecunoscută din pierderile unei asocieri în participație sau a unei entități asociate, atât pentru perioada de raportare cât și cumulativ, dacă entitatea a încetat să mai recunoască partea sa din pierderile asocierii în participație sau ale entității asociate atunci când aplică metoda punerii în echivalență.

Riscuri asociate intereselor unei entități în asocieri în participație și entități asociate

23 O entitate trebuie să prezinte informații cu privire la:

(a) angajamentele pe care le are față de asocierile în participație, separat de cuantumul altor angajamente, astfel cum este prevăzut la punctele B18-B20.

(b) în conformitate cu IAS 37 *Provizioane, datorii contingente și active contingente*, cu excepția cazului în care posibilitatea de a înregistra pierderi este redusă, datoriile contingente suportate în raport cu interesele deținute în asocieri în participație sau în entități asociate (inclusiv partea proprie din datoriile contingente suportate în comun cu alți investitori cu control comun sau cu influență semnificativă asupra asocierilor în participație sau a entităților asociate), în mod separat față de cuantumul altor datorii contingente.

INTERESE ÎN ENTITĂȚI STRUCTURATE NECONSOLIDATE

24 O entitate trebuie să prezinte informații care să permită utilizatorilor situațiilor sale financiare:

(a) să înțeleagă natura și sfera intereselor deținute în entitățile structurate neconsolidate (punctele 26-28); și

(b) să evalueze natura și modificările riscurilor asociate intereselor deținute în entitățile structurate neconsolidate (punctele 29-31).

25 Informațiile prevăzute la punctul 24, litera (b) cuprind informații despre expunerea la risc datorată implicării în entitățile structurate neconsolidate în perioade anterioare (de exemplu, sponsorizarea entității structurate), chiar dacă, la data raportării, entitatea nu mai are nicio implicare de natură contractuală cu entitatea structurată.

Natura intereselor

26 O entitate va prezenta informații calitative și cantitative cu privire la interesele deținute în entități structurate neconsolidate, inclusiv, dar fără a se limita la natura, scopul, dimensiunea și activitățile entității structurate și modul de finanțare al entității structurate.

27 Dacă o entitate a sponsorizat o entitate structurată neconsolidată, pentru care nu furnizează informațiile prevăzute la punctul 29 (de exemplu, deoarece, la data raportării, nu deține un interes în entitate), entitatea trebuie să prezinte:

(a) modalitatea prin care a stabilit ce entitate structurată a sponsorizat;

(b) venitul realizat din acele entități structurate în perioada de raportare, inclusiv o descriere a formelor de venit prezentate; și

(c) valoarea contabilă (la momentul transferului) a tuturor activelor transferate acelor entități structurate în decursul perioadei de raportare.

- 28 O entitate trebuie să prezinte în format tabelar informațiile prevăzute la punctul 27(b) și (c), cu excepția cazului în care un alt format este mai adecvat și să-și clasifice activitățile de sponsorizare în categorii relevante (a se vedea punctele B2-B6).

Natura riscurilor

- 29 O entitate trebuie să prezinte informații în format tabelar, cu excepția cazului în care un alt format este mai adecvat, reprezentând o sinteză a:

(a) valorilor contabile ale activelor și ale datoriilor recunoscute în situațiile financiare, în raport cu interesele deținute în entități structurate neconsolidate.

(b) elementelor-rând din situația poziției financiare în care sunt recunoscute activele și datoriile respective.

(c) valoarea care reprezintă cel mai bine expunerea maximă a entității la pierderi datorate intereselor deținute în entități structurate neconsolidate, inclusiv modul în care s-a stabilit expunerea maximă la pierderi. Dacă o entitate nu își poate cuantifica expunerea maximă la pierderi datorate intereselor deținute în entități structurate neconsolidate, trebuie să prezinte acest fapt și motivele aferente.

(d) o comparație între valorile contabile ale activelor și ale datoriilor entității în raport cu interesele acestora în entități structurate neconsolidate și expunerea maximă a entității la pierderi datorate acelor entități.

- 30 Dacă, pe parcursul perioadei de raportare și fără a avea o obligație contractuală în acest sens, o entitate a furnizat sprijin financiar sau de altă natură unei entități structurate neconsolidate, în cadrul căreia a deținut anterior sau deține în prezent un interes (de exemplu, prin achiziționarea de active sau de instrumente emise de entitatea structurată), entitatea trebuie să prezinte informații cu privire la:

(a) forma și cuantumul sprijinului furnizat, inclusiv situațiile în care entitatea a asistat entitatea structurată în obținerea de sprijin financiar; și

(b) motivele pentru furnizarea sprijinului.

- 31 O entitate trebuie să prezinte orice intenții actuale de a furniza sprijin financiar sau de altă natură unei entități structurate neconsolidate, inclusiv intențiile acestora de a asista entitatea structurată în obținerea unui sprijin financiar.

Anexa A

Termeni definiți

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS.

venit generat de o entitate structurată

În sensul prezentului IFRS, venitul generat de o **entitate structurată** include, fără a se limita la, comisioane, dobândă, dividende, câștiguri sau pierderi recurente și nerecurente la reevaluarea sau derecunoașterea intereselor deținute în entități structurate și câștiguri sau pierderi din transferul activelor și datoriilor către entitatea structurată.

interes deținut în altă entitate

În sensul prezentului IFRS, un interes deținut într-o altă entitate se referă la implicarea contractuală și necontractuală, care expune o entitate la variabilitatea rezultatelor din performanța celeilalte entități. Un interes în altă entitate poate fi dovedit prin, fără a se limita la, deținerea de capitaluri proprii sau instrumente de datorie, precum și alte forme de participare, precum furnizarea de fonduri, sprijinul cu lichidități, ameliorarea condițiilor de credit și garanții. Sunt cuprinse mijloacele prin care o entitate deține controlul sau controlul în comun ori o influență semnificativă asupra unei alte entități. O entitate nu deține, în mod necesar, un interes într-o altă entitate numai datorită unei relații tipice client-furnizor.

Punctele B7-B9 oferă mai multe informații cu privire la interesele deținute în alte entități.

La punctele B55-B57 din IFRS 10 se explică variabilitatea rezultatelor.

entitate structurată

O entitate organizată astfel încât drepturile de vot sau alte drepturi similare nu reprezintă factorul dominant în deciderea controlului asupra entității, precum în cazul în care orice drepturi de vot sunt aferente numai sarcinilor administrative, iar activitățile relevante sunt coordonate prin angajamente contractuale.

Punctele B22-B24 oferă mai multe informații cu privire la entitățile structurate.

Următorii termeni sunt definiți în IAS 27 (astfel cum a fost modificat în 2011), IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011), IFRS 10 și IFRS 11 *Angajamente comune* și sunt utilizați în prezentul IFRS cu semnificațiile menționate în respectivele IFRS-uri:

- entitate asociată
- situații financiare consolidate
- controlul asupra unei entități
- metoda punerii în echivalență
- grup
- angajament comun
- control comun
- activitate comună
- asociere în participație
- interese care nu controlează
- societate mamă
- drepturi de protecție
- activități relevante
- situații financiare individuale
- vehicul distinct
- influență semnificativă
- filială

*Anexa B***Îndrumări de aplicare**

Prezenta anexă este parte integrantă din IFRS. Anexa descrie modul de aplicare a punctelor 1-31 și are aceeași autoritate ca și celelalte secțiuni ale IFRS-ului.

- B1 Exemplele din prezenta anexă descriu situații ipotetice. Deși este posibil ca anumite aspecte din exemple să fie prezente în modele de situații reale, atunci când se aplică IFRS 12 trebuie să se evalueze toate datele și circumstanțele relevante ale unui anumit model de situație.

AGREGARE (PUNCTUL 4)

- B2 În funcție de circumstanțele proprii, o entitate trebuie să decidă nivelul de detaliu furnizat pentru a satisface nevoile utilizatorilor, câtă atenție acordă diferitelor aspecte ale dispozițiilor și modul în care va agrega informația. Este necesară aprecierea unui echilibru între încărcarea situațiilor financiare cu un surplus de detalii care nu ajută utilizatorii situațiilor financiare și obturarea informațiilor datorită unei agregări excesive.
- B3 O entitate poate agrega prezentările de informații prevăzute de prezentul IFRS, pentru interese deținute în entități similare, dacă agregarea întrunește obiectivul prezentării de informații și dispoziția de la punctul B4 și nu obținează informațiile furnizate. O entitate va prezenta modul în care a agregat interesele deținute în entități similare.
- B4 O entitate va prezenta separat informațiile pentru interesele deținute în:
- (a) filiale;
 - (b) asocieri în participație;

- (c) activități comune;
- (d) entități asociate; și
- (e) entități structurate neconsolidate.

B5 Pentru a determina dacă se vor agrega informațiile, o entitate trebuie să analizeze informațiile calitative și cantitative cu privire la caracteristicile de risc și de rezultate ale fiecărei entități pe care o are în vedere pentru agregare și importanța fiecărei astfel de entități pentru entitatea raportoare. Entitatea trebuie să prezinte informațiile într-o manieră prin care explică în mod clar utilizatorilor situațiilor financiare natura și sfera intereselor deținute în acele alte entități.

B6 Exemple de niveluri de agregare în cadrul claselor de entități definite la punctul B4, care ar putea fi corespunzătoare:

- (a) natura activităților (de exemplu, o entitate din domeniul cercetării și dezvoltării, o entitate de titularizare periodică pe bază de carduri de credit).
- (b) clasificarea sectorului de activitate.
- (c) geografic (de exemplu, țara sau regiunea).

INTERESE DEȚINUTE ÎN ALTE ENTITĂȚI

B7 Un interes deținut într-o altă entitate se referă la implicarea contractuală sau necontractuală, prin care entitatea raportoare este expusă la variabilitatea rezultatelor din performanța celeilalte entități. Analizarea scopului și structurii celeilalte entități poate fi utilă entității raportoare atunci când evaluează dacă deține un interes în entitatea respectivă și, prin urmare, dacă se necesară prezentarea informațiilor în prezentul IFRS. Acea evaluare trebuie să cuprindă analiza riscurilor pe care cealaltă entitate a fost structurată să le genereze și riscurile pe care cealaltă entitate a fost structurată să le transfere entității raportoare sau altor părți.

B8 O entitate raportoare este expusă în mod normal la variabilitatea rezultatelor din performanța altei entități prin deținerea de instrumente (precum capitaluri proprii sau instrumente de datorie emise de cealaltă entitate) sau printr-o altă implicare care absoarbe variabilitatea. De exemplu, se va presupune că o entitate structurată deține un portofoliu de împrumuturi. Entitatea structurată obține un contract de swap pe riscul de credit de la o altă entitate (entitatea raportoare) pentru a se proteja în cazul nerambursării dobânzii sau a principalului împrumuturilor. Implicarea entității raportoare o expune la variabilitatea rezultatelor din performanța entității structurate, deoarece swap-ul pe riscul de credit absoarbe variabilitatea rezultatelor entității structurate.

B9 Unele instrumente sunt concepute pentru a transfera riscul de la o entitate raportoare la o altă entitate. Astfel de instrumente creează variabilitatea rezultatelor pentru cealaltă entitate, dar nu expune, în mod normal, entitatea raportoare la variabilitatea rezultatelor din performanța celeilalte entități. De exemplu, se va presupune că a fost înființată o entitate structurată pentru a oferi oportunități de investiție pentru investitori care doresc să aibă expunere la riscul de credit al entității Z (entitatea Z nu are nicio legătură cu niciuna dintre părțile implicate în angajament). Entitatea structurată obține finanțare prin emiterea către acei investitori de efecte comerciale asociate riscului de credit al entității Z (instrumente de tip credit linked notes) și utilizează profitul pentru a investi într-un portofoliu de active financiare fără risc. Entitatea structurată obține expunerea la riscul de credit al entității Z prin angajarea într-un swap pe riscul de credit (credit default swap - CDS) cu un co-contractant la swap. CDS-ul transferă riscul de credit al entității Z către entitatea structurată în schimbul unui comision plătit de co-contractantul la swap. Investitorii în entitatea structurată primesc un profit mai mare, care reflectă atât profitul entității structurate din portofoliul de active, cât și comisionul CDS. Co-contractantul la swap nu este implicat în entitatea structurată care îl expune la variabilitatea rezultatelor din performanța entității structurate, deoarece CDS mai degrabă transferă variabilitatea către entitatea structurată, decât absoarbe variabilitatea rezultatelor entității structurate.

INFORMAȚII FINANCIARE REZUMATE PENTRU FILIALE, ASOCIERI ÎN PARTICIPAȚIE ȘI ENTITĂȚI ASOCIATE (PUNCTELE 12 ȘI 21)

B10 Pentru fiecare filială care deține interese care nu controlează și sunt semnificative pentru entitatea raportoare, o entitate trebuie să prezinte informații cu privire la:

- (a) dividende plătite către interesele care nu controlează.
- (b) informații financiare rezumate privind activele, datoriile, profitul sau pierderea și fluxul de trezorerie al filialei, care să permită utilizatorilor să înțeleagă participarea intereselor care nu controlează în activitățile grupului și fluxurile de trezorerie. Informațiile vor cuprinde, fără a se limita la, de exemplu, activele circulante, activele imobilizate, datoriile curente, datoriile pe termen lung, veniturile, profitul sau pierderile și rezultatul global total.

B11 Informațiile financiare rezumate prevăzute la punctul B10 litera (b) trebuie să reprezinte valorile înaintea eliminărilor între companii.

B12 Pentru fiecare asociere în participație și entitate asociată semnificativă pentru entitatea raportoare, o entitate trebuie să prezinte informații cu privire la:

- (a) dividendele primite de la asocierea în participație sau de la entitatea asociată.
- (b) informațiile financiare rezumate privind asocierea în participație sau entitatea asociată (a se vedea punctele B14 și B15), inclusiv, dar fără a se limita în mod necesar la:
 - (i) active circulante.
 - (ii) active imobilizate.
 - (iii) datorii curente.
 - (iv) datorii pe termen lung.
 - (v) venituri.
 - (vi) profit sau pierdere din activități continue.
 - (vii) profit sau pierdere după impozitare din activități în curs de întrerupere.
 - (viii) alte elementele ale rezultatului global.
 - (ix) rezultatul global total.

B13 În plus față de informațiile financiare rezumate prevăzute la punctul B12, o entitate trebuie să prezinte pentru fiecare asociere în participație semnificativă pentru entitatea raportoare, informații privind valoarea:

- (a) numerarului și a echivalentelor de numerar cuprinse la punctul B12 litera (b) subpunctul (i);
- (b) datoriile financiare curente (excluzând creanțele comerciale sau alte datorii și provizioane) cuprinse la punctul B12 litera (b) subpunctul (iii).
- (c) datoriile financiare pe termen lung (excluzând creanțele comerciale sau alte datorii și provizioane) cuprinse la punctul B12 litera (b) subpunctul (iv).
- (d) depreciere și amortizarea.
- (e) veniturile din dobânzi.
- (f) cheltuielile cu dobânzile.
- (g) cheltuielile sau veniturile asociate cu impozitul pe profit.

B14 Informațiile financiare rezumate prezentate în conformitate cu punctele B12 și B13 trebuie să reprezinte valorile cuprinse în situațiile financiare IFRS ale asocierii în participație sau ale entității asociate (și nu partea entității din acele valori). Dacă entitatea își justifică interesul deținut în asocierea în participație sau în entitatea asociată prin metoda punerii în echivalență:

- (a) valorile cuprinse în situațiile financiare IFRS ale asocierii în participație sau ale entității asociate trebuie să fie ajustate pentru a reflecta ajustările efectuate de entitate când a utilizat metoda punerii în echivalență, precum ajustările valorilor juste efectuate la momentul achiziției și ajustările diferențelor de politici contabile.
- (b) entitatea trebuie să furnizeze o reconciliere a informațiilor financiare rezumate, prezentată în raport cu valoarea contabilă a interesului deținut în asocierea în participație sau în entitatea asociată.

B15 O entitate poate să prezinte informațiile financiare rezumate prevăzute la punctele B12 și B13 pe baza situațiilor financiare ale asocierii în participație sau ale entității asociate, dacă:

- (a) entitatea își evaluează interesul în asocierea în participație sau în entitatea asociată la valoarea justă, în conformitate cu IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011); și
- (b) asocierea în participație sau entitatea asociată nu întocmesc situații financiare IFRS, iar întocmirea pe această bază ar fi imposibilă sau ar genera costuri neprevăzute.

În acest caz, entitatea trebuie să prezinte pe ce bază au fost întocmite informațiile financiare rezumate.

B16 O entitate trebuie să prezinte agregat valoarea contabilă a intereselor deținute în toate asocierile în participație sau în entitățile asociate nesemnificative în mod individual, contabilizate prin metoda punerii în echivalență. O entitate trebuie să prezinte, de asemenea, separat, valoarea agregată a părții deținute în acele asocieri în participație sau entități asociate din:

- (a) profit sau pierdere din activități continue.
- (b) profit sau pierdere după impozitare din activități în curs de întrerupere.
- (c) alte elemente ale rezultatului global.
- (d) rezultatul global total.

O entitate va furniza prezentările de informații pentru asocierile în participație și pentru entitățile asociate în mod individual.

B17 În cazul în care interesul deținut de entitate într-o filială, într-o asociere în participație sau într-o entitate asociată (sau o parte a participației acesteia într-o asociere în participație sau într-o entitate asociată) este clasificată drept deținută în vederea vânzării, în conformitate cu IFRS 5 *Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte*, în conformitate cu punctele B10-B16, atunci entității nu i se impune să prezinte informații financiare rezumate pentru respectiva filială, asociere în participație sau entitate asociată.

ANGAJAMENTE PENTRU ASOCIERI ÎN PARTICIPAȚIE (PUNCTUL 23 LITERA (A))

B18 O entitate trebuie să prezinte informații privind toate angajamentele pe care le-a încheiat, dar nu le-a recunoscut la data raportării (inclusiv partea acesteia din angajamentele încheiate cu alți investitori cu control comun asupra unei asocieri în participație), cu privire la interesele deținute în asocierile în participație. Angajamentele sunt acelea care pot genera o ieșire de numerar viitoare sau alte resurse.

B19 Angajamentele nerecunoscute care pot genera o ieșire de numerar viitoare sau alte resurse, cuprind:

- (a) angajamentele nerecunoscute privind contribuția la finanțare sau de resurse, de exemplu ca rezultat al:
 - (i) acordurilor de constituire sau de achiziționare a unei asocieri în participație (în care, de exemplu, se dispune ca o entitate să contribuie cu fonduri pe parcursul unei anumite perioade).
 - (ii) proiectelor cu investiții mari întreprinse de o asociere în participație.
 - (iii) obligațiilor de cumpărare necondiționate, care cuprind achiziționarea de echipamente, stocuri sau servicii pe care o entitate se angajează să le cumpere de la sau în numele unei asocieri în participație.
 - (iv) angajamentelor nerecunoscute de furnizare de împrumuturi sau alt fel de sprijin financiar unei asocieri în participație.
 - (v) angajamentelor nerecunoscute de contribuție la resursele unei asocieri în participație, precum active sau servicii.
 - (vi) altor angajamente nerecunoscute irevocabile în relație cu o asociere în participație.
- (b) angajamente nerecunoscute de achiziționare a participațiilor în capitalurile proprii (sau a unei părți a acelor participații în capitalurile proprii) ale unei alte părți într-o asociere în participație, în cazul în care are sau nu are loc un anumit eveniment în viitor.

B20 Dispozițiile și exemplele de la punctele B18 și B19 ilustrează câteva tipuri de prezentări prevăzute la punctul 18 din IAS 24 *Prezentarea informațiilor privind părțile afiliate*.

INTERESE DEȚINUTE ÎN ENTITĂȚI STRUCTURATE NECONSOLIDATE (PUNCTELE 24-31)

Entități structurate

B21 O entitate structurată este o entitate organizată astfel încât drepturile de vot sau altele similare nu reprezintă factorul dominant în deciderea controlului asupra entității, precum cazurile în care orice drepturi de vot sunt aferente numai sarcinilor administrative, iar activitățile relevante sunt coordonate prin angajamente contractuale.

B22 Deseori, o entitate structurată are unele sau câteva din următoarele caracteristici:

- (a) activități restricționate.
- (b) un obiectiv limitat și bine definit, precum realizarea unui contract de leasing avantajos din punct de vedere al impozitului, efectuarea de activități de cercetare și dezvoltare, oferirea unei surse de capital sau de finanțare unei entități sau a unei oportunități de investiție pentru investitori prin transferul riscurilor și prin beneficii asociate activelor entității structurate către investitori.
- (c) capitaluri proprii insuficiente pentru a-i permite entității structurate să își finanțeze activitățile fără sprijin financiar secundar.
- (d) finanțare sub formă de instrumente multiple legate contractual de investitorii care creează concentrări de credite sau de alte riscuri (tranșe).

B23 Exemple de entități considerate entități structurate cuprind, fără a se limita la:

- (a) vehicule de titularizare.
- (b) finanțări garantate cu active.
- (c) unele fonduri de investiții.

B24 O entitate controlată prin drepturi de vot nu este o entitate structurată numai pentru că, de exemplu, primește finanțare de la terțe părți în urma unei restructurări.

Natura riscurilor generate de interesele deținute în entitățile structurate neconsolidate (punctele 29-31)

B25 În plus față de informațiile prevăzute la punctele 29-31, o entitate trebuie să prezinte informații suplimentare necesare pentru a îndeplini obiectivul prezentării de informații de la punctul 24 litera (b).

B26 Exemple de informații suplimentare care, în funcție de circumstanțe, pot fi relevante în evaluarea riscurilor la care este expusă o entitate în cazul în care deține interese într-o entitate structurată neconsolidată:

- (a) condițiile unui angajament care ar dispune ca entitatea să furnizeze sprijin financiar unei entități structurate neconsolidate (de exemplu, angajamente de furnizare de lichiditate sau factori de influențare a ratingului de credit, asociate cu obligații de a cumpăra active ale entității structurate sau de a furniza sprijin financiar), inclusiv:
 - (i) o descriere a evenimentelor sau circumstanțelor care ar putea expune o entitate raportoare la o pierdere.
 - (ii) dacă există condiții care ar limita obligația.
 - (iii) dacă mai există alte părți care furnizează sprijin financiar și, dacă da, cât de importantă este obligația entității în raport cu obligațiile celorlalte părți.
- (b) pierderi suferite de entitate în relație cu interesele deținute în entitatea structurată neconsolidată, în decursul perioadei de raportare.
- (c) tipul de venituri primite de entitate pe parcursul perioadei de raportare din interesele deținute în entitatea structurată neconsolidată.

- (d) măsura în care entităţii i se impune să suporte pierderile unei entităţi structurate neconsolidate înaintea altor părţi, limita maximă pentru entitate a unor astfel de pierderi şi (dacă este relevant) valorile pierderilor şi ordinea în care vor fi suportate acestea de părţile cu mai puţine interese decât entitatea în entitatea structurată neconsolidată.
- (e) informaţii cu privire la orice angajamente de furnizare de lichiditate, garanţii sau alte angajamente cu terţe părţi care ar putea afecta valoarea justă sau riscul intereselor entităţii în entităţile structurate neconsolidate.
- (f) orice dificultăţi întâmpinate de entitatea structurată neconsolidată în finanţarea activităţilor proprii, pe parcursul perioadei de raportare.
- (g) referitor la finanţarea unei entităţi structurate neconsolidate, formele de finanţare (de exemplu, efecte comerciale sau obligaţiuni pe termen mediu) şi media ponderată a duratei de viaţă. Acele informaţii pot cuprinde analize ale scadenţei activelor şi finanţărilor unei entităţi structurate neconsolidate, dacă entitatea structurată deţine active pe termen mai lung finanţate prin fonduri pe termen scurt.

Anexa C

Data intrării în vigoare şi tranziţia

Prezenta anexă constituie parte integrantă din IFRS şi are aceeaşi autoritate ca şi celelalte secţiuni ale IFRS-uri.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ŞI TRANZIȚIA

- C1 O entitate trebuie să aplice prezentul IFRS pentru perioade anuale, care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Se permite aplicarea anterior acestei date.
- C1 O entitate este încurajată să furnizeze informaţiile impuse prin prezentul IFRS pentru perioade mai recente decât cele anuale, care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Furnizarea anumitor informaţii impuse prin prezentul IFRS nu obligă entitatea să se conformeze tuturor dispoziţiilor prezentului IFRS sau să aplice mai devreme IFRS 10, IFRS 11, IAS 27 (astfel cum a fost modificat în 2011) şi IAS 28 (astfel cum a fost modificat în 2011).

REFERINȚE LA IFRS 9

- C3 Dacă o entitate aplică prezentul IFRS, dar nu aplică încă IFRS 9, orice referinţă la IFRS 9 trebuie să se citească ca referinţă la IAS 39 *Instrumente financiare: recunoaştere şi evaluare*.

Anexa D

Modificări la alte IFRS-uri

În prezenta anexă sunt stabilite modificări la alte IFRS-uri, care reprezintă consecinţe ale publicării IFRS 12 de către Consiliu. O entitate trebuie să aplice modificările pentru perioade anuale, care încep de la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Dacă o entitate aplică IFRS 12 pentru o perioadă mai recentă, aceasta trebuie să aplice modificările pentru acea perioadă mai recentă. La punctele modificate, textul nou este subliniat iar textul eliminat este tăiat.

IAS 1 Prezentarea situaţiilor financiare

- D1 Se modifică punctele 119 şi 124 şi se adaugă punctul 139H, după cum urmează.

- 119 ... Un exemplu este prezentarea de informaţii privind cazurile în care o entitate aplică valoarea justă sau modelul bazat pe cost la investiţia imobiliară (a se vedea IAS 40 *Investiţii imobiliare*). Unele IFRS-uri prevăd în mod specific prezentarea anumitor politicilor contabile, inclusiv a alegerilor făcute de conducere între diferitele politici permise. ...
- 124 Unele dintre prezentările făcute în conformitate cu punctul 122 sunt prevăzute şi de alte IFRS-uri. De exemplu, IFRS 12 *Prezentarea intereselor deţinute în alte entităţi* prevede ca o entitate să prezinte raţionamentele efectuate pentru a stabili dacă deţine controlul altei entităţi. IAS 40 prevede...
- 139H IFRS-urile 10 şi 12, publicate în mai 2011, au modificat punctele 4, 119, 123 şi 124. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS-urile 10 şi 12

IAS 24 Prezentarea informaţiilor privind părţile afiliate

- D2 Se modifică punctul 15 şi se adaugă punctul 28A, după cum urmează.

- 15 Dispoziţia de prezentare a informaţiilor privind relaţiile între părţi afiliate, între o societate mamă şi filiala acesteia, este suplimentară faţă de dispoziţia de prezentare de informaţii din IAS 27 şi IFRS 12 *Prezentarea intereselor deţinute în alte entităţi*.
- 28A IFRS 10, IFRS 11 *Angajamente comune* şi IFRS 12, publicate în mai 2011, au modificat punctele 3, 9, 11 litera (b), 15, 19 literele (b) şi (e) şi 25. O entitate trebuie să aplice modificările respective atunci când aplică IFRS 10, IFRS 11 şi IFRS 12.

STANDARDUL INTERNAȚIONAL DE CONTABILITATE 27

Situații financiare individuale

OBIECTIV

- 1 Obiectivul prezentului standard este de a stabili dispozițiile privind contabilitatea și prezentările de informații pentru investițiile în filiale, asocieri în participație și entități asociate atunci când o entitate întocmește situații financiare individuale.

DOMENIU DE APLICARE

- 2 **Prezentul standard trebuie aplicat în cazul contabilizării investițiilor în filiale, asocieri în participație și entități asociate, atunci când o entitate alege, sau i se impune prin reglementări locale, să prezinte situații financiare individuale.**
- 3 Prezentul standard nu impune care entități trebuie să întocmească situații financiare individuale. Acesta se aplică atunci când o entitate întocmește situații financiare individuale care sunt în conformitate cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară.

DEFINIȚII

- 4 Următorii termeni sunt folosiți în prezentul standard cu înțelesul specificat în continuare:

Situațiile financiare consolidate sunt situațiile financiare ale unui grup, în care activele, datoriile, capitalurile proprii, veniturile, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale societății-mamă și ale filialelor acesteia sunt prezentate ca situații financiare ale unei entități economice unice.

Situațiile financiare individuale sunt acele situații prezentate de o societate-mamă (adică, un investitor care are control asupra unei filiale) sau un investitor care are un control comun sau exercită o influență semnificativă asupra unei entități în care s-a investit, unde investițiile sunt contabilizate la cost sau în conformitate cu IFRS 9 *Instrumente financiare*.

- 5 Următorii termeni sunt definiți în anexa A la IFRS 10 *Situații financiare consolidate*, anexa A la IFRS 11 *Acorduri comune* și punctul 3 din IAS 28 *Investiții în entități asociate și asocierile în participație*:

- entitate asociată
- control asupra unei entități în care s-a investit
- grup
- control comun
- asociere în participație
- asociat la o asociere în participație
- societate-mamă
- influență semnificativă
- filială.

- 6 Situațiile financiare individuale sunt cele prezentate în plus față de situațiile financiare consolidate sau în plus față de situațiile financiare în care investițiile în entități asociate sau asocieri în participație sunt contabilizate prin metoda punerii în echivalență, în alte condiții decât cele stabilite la punctul 8. Situațiile financiare individuale nu trebuie să fie anexate la aceste situații sau să le însoțească.
- 7 Situațiile financiare în care se aplică metoda punerii în echivalență nu sunt situații financiare individuale. În mod similar, situațiile financiare ale unei entități care nu are o filială, o entitate asociată sau un interes de participație într-o asociere în participație nu sunt situații financiare individuale.
- 8 O entitate care este exceptată de la consolidare în conformitate cu punctul 4 litera (a) din IFRS 10 sau de la aplicarea metodei de punere în echivalență în conformitate cu punctul 17 din IAS 28 (modificat în 2011) poate prezenta situații financiare individuale drept singurele sale situații financiare.

ÎNTOCMIREA SITUAȚIILOR FINANCIARE INDIVIDUALE

9 Situațiile financiare individuale trebuie întocmite în conformitate cu toate standardele IFRS aplicabile, cu excepția situațiilor prevăzute la punctul 10.

10 Atunci când o entitate întocmește situații financiare individuale, aceasta trebuie să contabilizeze investițiile în filiale, asocieri în participație și entități asociate:

(a) la cost sau

(b) în conformitate cu IFRS 9.

Entitatea trebuie să aplice aceeași metodă contabilă pentru fiecare categorie de investiții. Investițiile contabilizate la cost trebuie contabilizate în conformitate cu IFRS 5 *Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte* atunci când sunt clasificate drept deținute în vederea vânzării (sau incluse într-un grup clasificat drept deținut în vederea vânzării). Evaluarea investițiilor contabilizate în conformitate cu IFRS 9 nu se modifică în condițiile respective.

11 Dacă o entitate alege, în conformitate cu punctul 18 din IAS 28 (modificat în 2011), să-și evalueze investițiile în entități asociate sau asocieri în participație la valoarea justă prin contul de profit și pierdere, în conformitate cu IFRS 9, aceasta trebuie să contabilizeze respectivele investiții în același mod în situațiile sale individuale.

12 O entitate trebuie să recunoască în situațiile sale financiare individuale, în contul de profit și pierdere, un dividend de la o filială, o asociere în participație sau entitate asociată atunci când este stabilit dreptul entității de a primi dividendul

13 Atunci când societatea-mamă reorganizează structura grupului său prin stabilirea unei noi entități ca societate-mamă printr-o modalitate care îndeplinește următoarele condiții:

(a) noua societate-mamă obține controlul societății-mamă inițiale prin emiterea de instrumente de capitaluri proprii în schimbul instrumentelor de capitaluri proprii ale societății-mamă inițiale;

(b) activele și datoriile noului grup și ale grupului inițial sunt aceleași imediat înainte și după reorganizare; și

(c) proprietarii societății-mamă inițiale înainte de reorganizare au aceleași interese absolute și relative, în activele nete ale grupului inițial și ale grupului nou imediat înainte și după reorganizare,

iar noua societate-mamă contabilizează investiția sa în societatea-mamă inițială în situațiile sale financiare individuale în conformitate cu punctul 10 litera (a), noua societate-mamă trebuie să evalueze costul la valoarea contabilă a părții lui din elementele de capitaluri proprii prezentate în situațiile financiare individuale ale societății-mamă inițiale la data reorganizării.

14 În mod asemănător, o entitate care nu este societate-mamă poate crea o nouă entitate drept societate sa mamă într-un mod care să satisfacă criteriile de la punctul 13. Dispozițiile de la punctul 13 se aplică în mod similar și unor asemenea reorganizări. În asemenea cazuri, referințele la „societatea-mamă inițială” și „grupul inițial” sunt de fapt referințe la „entitatea inițială”.

PREZENTAREA INFORMAȚIILOR

15 O entitate trebuie să aplice toate standardele IFRS aplicabile atunci când prezintă informații în situațiile sale financiare individuale, inclusiv cerințele de la punctele 16 și 17.

16 Atunci când o societate-mamă, în conformitate cu punctul 4 litera (a) din IFRS 10, alege să nu întocmească situații financiare consolidate și, în schimb, întocmește situații financiare individuale, aceasta trebuie să prezinte în respectivele situații financiare individuale:

(a) faptul că situațiile financiare sunt situații financiare individuale; că a fost folosită scutirea de la consolidare; numele și locul principal de desfășurare a activității (și țara de înregistrare, dacă diferă) a entității ale cărei situații financiare consolidate conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară au fost întocmite pentru uz public; și adresa de la care se pot obține acele situații financiare consolidate.

(b) o listă a investițiilor semnificative în filiale, asocieri în participație și entități asociate, inclusiv:

(i) numele respectivelor entități în care s-a investit.

- (ii) locul principal de desfășurare a activității (și țara de înregistrare, dacă diferă) al respectivelor entități în care s-a investit.
 - (iii) proporția în capitalurile proprii (și proporția în drepturile de vot, dacă diferă) deținute la respectivele entități în care s-a investit.
 - (c) o descriere a metodei folosite pentru a contabiliza investițiile enumerate la litera (b).
- 17 Atunci când o societate-mamă (alta decât cea prezentată la punctul 16) sau un investitor care are un control comun sau exercită o influență semnificativă asupra unei entități în care s-a investit întocmește situații financiare individuale, societatea-mamă sau investitorul va specifica situațiile financiare întocmite în conformitate cu IFRS 10, IFRS 11 sau IAS 28 (modificat în 2011) la care se referă. Societatea-mamă sau investitorul trebuie să prezinte de asemenea în situațiile sale financiare individuale:
- (a) faptul că situațiile sunt situații financiare individuale și motivele pentru care sunt întocmite acele situații, dacă acest lucru nu este prevăzut de lege.
 - (b) o listă a investițiilor semnificative în filiale, asocieri în participație și entități asociate, inclusiv:
 - (i) numele respectivelor entități în care s-a investit.
 - (ii) locul principal de desfășurare a activității (și țara de înregistrare, dacă diferă) al respectivelor entități în care s-a investit.
 - (iii) proporția în capitalurile proprii (și proporția în drepturile de vot, dacă diferă) deținute la respectivele entități în care s-a investit.
 - (c) o descriere a metodei folosite pentru a contabiliza investițiile enumerate la litera (b).

Societatea-mamă sau investitorul va specifica și situațiile financiare întocmite în conformitate cu IFRS 10, IFRS 11 sau IAS 28 (modificat în 2011) la care se referă.

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI TRANZIȚIA

- 18 O entitate trebuie să aplice prezentul standard pentru perioadele anuale care încep la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Se permite aplicarea anterior acestei date. Dacă o entitate aplică prezentul standard mai devreme, entitatea trebuie să prezinte acest fapt și trebuie să aplice concomitent IFRS 10, IFRS 11, IFRS 12 *Informații de prezentat cu privire la interesele în alte entități* și IAS 28 (modificat în 2011).

Referințe la IFRS 9

- 19 Dacă o entitate aplică prezentul standard, dar nu aplică încă IFRS 9, orice referință la IFRS 9 trebuie interpretată ca o referință la IAS 39 *Instrumente financiare: Recunoaștere și evaluare*.

RETRAGEREA IAS 27 (2008)

- 20 Prezentul standard este emis concomitent cu IFRS 10. Împreună, cele două standarde IFRS înlocuiesc IAS 27 *Situații financiare consolidate și individuale* (modificat în 2008).

STANDARDUL INTERNAȚIONAL DE CONTABILITATE 28

Investiții în entitățile asociate și în asocierile în participație

OBIECTIV

- 1 Obiectivul prezentului standard este de a prescrie contabilizarea referitoare la investițiile în entități asociate și de a stabili dispozițiile pentru aplicarea metodei punerii în echivalență la contabilizarea investițiilor în entități asociate și asocieri în participație.

DOMENIUL DE APLICARE

- 2 Prezentul standard trebuie aplicat de toate entitățile care sunt investitori cu control comun sau influență semnificativă asupra unei entități în care s-a investit.

DEFINIȚII

- 3 Următorii termeni sunt folosiți în prezentul standard cu înțelesul specificat în continuare:

O entitate asociată este o entitate asupra căreia investitorul exercită o influență semnificativă.

Situațiile financiare consolidate sunt situațiile financiare ale unui grup, în care activele, datoriile, capitalurile proprii, veniturile, cheltuielile și fluxurile de trezorerie ale societății-mamă și ale filialelor acesteia sunt prezentate ca situații financiare ale unei entități economice unice.

Metoda punerii în echivalență este o metodă de contabilizare prin care investiția este inițial recunoscută la cost și ajustată ulterior în funcție de modificările post-achiziționare în cota investitorului din activele nete ale entității în care a investit. Profitul sau pierderea investitorului include cota sa din profitul sau pierderea entității în care a investit, iar alte elemente ale rezultatului global includ cota investitorului din celelalte elemente ale rezultatului global al entității în care a investit.

Un angajament comun este un acord în care două sau mai multe părți au control comun.

Controlul comun reprezintă controlul partajat al unui angajament, convenit într-o formă contractuală, care se manifestă doar atunci când deciziile legate de activitățile relevante necesită consimțământul unanim al părților care dețin controlul comun.

O asociere în participație este un angajament comun în care părțile care au control comun asupra angajamentului au drepturi asupra activelor nete ale acestuia.

Un asociat într-o asociere în participație este o parte într-o asociere în participație care are control comun asupra acelei asocieri în participație.

Influența semnificativă este capacitatea de a participa la luarea deciziilor de politică financiară și de exploatare ale entității în care s-a investit, fără a exercita un control sau un control comun asupra acestor politici.

- 4 Următorii termeni sunt definiți la punctul 4 din IAS 27 *Situații financiare individuale* și în anexa A la IFRS 10 *Situații financiare consolidate* și sunt folosiți în prezentul standard cu înțelesul specificat în standardele IFRS în care sunt definiți:

— control asupra unei entități în care s-a investit

— grup

— societate-mamă

— situații financiare individuale

— filială.

INFLUENȚA SEMNIFICATIVĂ

- 5 Dacă o entitate deține, direct sau indirect (de exemplu, prin filiale), 20 % sau mai mult din drepturile de vot ale entității în care s-a investit, se presupune că aceasta exercită o influență semnificativă, cu excepția cazului în care se poate demonstra clar că nu este așa. Dimpotrivă, dacă entitatea deține, direct sau indirect (de exemplu, prin filiale), mai puțin de 20 % din drepturile de vot ale entității în care s-a investit, se presupune că aceasta nu exercită o influență semnificativă, cu excepția cazului în care o astfel de influență poate fi demonstrată clar. O participație substanțială sau majoritară a unui alt investitor nu exclude neapărat posibilitatea ca o entitate să exercite o influență semnificativă.

- 6 Existența influenței semnificative exercitate de o entitate este de obicei reflectată în unul sau mai multe din modurile următoare:
- (a) reprezentarea în consiliul de administrație sau în organul de conducere echivalent al entității în care s-a investit;
 - (b) participarea la procesul de elaborare a politicilor, inclusiv participarea la luarea deciziilor cu privire la dividende și alte distribuiri;
 - (c) tranzacții semnificative între entitate și entitatea în care aceasta a investit;
 - (d) interschimbarea personalului de conducere; sau
 - (e) furnizarea de informații tehnice esențiale.
- 7 O entitate poate să dețină warrante pe acțiuni, opțiuni de cumpărare de acțiuni, instrumente de capitaluri proprii sau de datorii care pot fi convertite în acțiuni ordinare sau alte instrumente financiare care au potențialul, dacă sunt exercitate sau convertite, să îi confere entității drepturi suplimentare de vot sau să reducă drepturile de vot ale altei părți cu privire la politicile financiare și de exploatare ale unei alte entități (adică, drepturi de vot potențiale). Existența și efectul drepturilor de vot potențiale care sunt actualmente exercitabile sau convertibile, inclusiv drepturile de vot potențiale deținute de către alte entități, sunt luate în considerare atunci când se evaluează măsura în care o entitate are sau nu o influență semnificativă. Drepturile potențiale de vot nu sunt actualmente exercitabile sau convertibile dacă, de exemplu, nu pot fi exercitate sau convertite până la o dată viitoare sau până la producerea unui eveniment viitor.
- 8 Atunci când se evaluează măsura în care drepturile de vot potențiale contribuie la exercitarea unei influențe semnificative, entitatea examinează toate faptele și circumstanțele (inclusiv termenii exercitării drepturilor de vot potențiale, precum și alte angajamente contractuale, analizate fie individual, fie în combinație) care afectează drepturile potențiale, cu excepția intențiilor conducerii și a capacității financiare de a exercita sau de a converti aceste drepturi potențiale.
- 9 O entitate își pierde influența semnificativă asupra unei entități în care s-a investit atunci când își pierde puterea de a participa la deciziile privind politicile financiare și de exploatare ale entității în care s-a investit. Pierderea influenței semnificative poate să coincidă sau nu cu o modificare a nivelurilor absolute sau relative ale participației. Ea poate apărea, de exemplu, atunci când o entitate asociată intră sub controlul statului, al justiției, al unui administrator sau al unui organism de reglementare. De asemenea, ea poate să apară ca rezultat al unui angajament contractual.

METODA PUNERII ÎN ECHIVALENȚĂ

- 10 Pe baza metodei punerii în echivalență, investiția într-o entitate asociată sau într-o asocieră în participație este inițial recunoscută la cost, iar valoarea contabilă este majorată sau redusă, pentru a recunoaște cota investitorului din profitul sau pierderea entității în care acesta a investit, după data achiziției. Cota investitorului din profitul sau pierderea entității în care s-a investit este recunoscută în pierderea sau profitul investitorului. Distribuiri primite de la entitatea în care s-a investit reduc valoarea contabilă a investiției. Ajustările valorii contabile pot fi, de asemenea, necesare în cazul modificării interesului proporțional al investitorului în entitatea în care acesta a investit, rezultată din modificările altor elemente ale rezultatului global al entității în care s-a investit. Astfel de modificări le includ pe cele care rezultă din reevaluarea imobilizărilor corporale și din diferențele de conversie a cursului valutar. Cota investitorului din aceste modificări este recunoscută în alte elemente ale rezultatului global al investitorului (a se vedea IAS 1 *Prezentarea situațiilor financiare*).
- 11 Recunoașterea veniturilor pe baza distribuțiilor primite ar putea să nu fie o măsură adecvată a veniturilor obținute de investitor din investiția într-o entitate asociată sau o asocieră în participație, pentru că distribuțiile primite ar putea avea prea puțin legătură cu performanța entității asociate sau a asocierii în participație. Pentru că investitorul are control comun sau exercită o influență semnificativă asupra entității în care a investit, investitorul are un interes în performanța entității asociate sau a asocierii în participație și, implicit, în rentabilitatea investiției sale. Investitorul contabilizează acest interes prin extinderea domeniului de aplicare al situațiilor sale financiare, pentru a include cota sa din profit sau pierdere într-o astfel de entitate în care a investit. Ca rezultat, aplicarea metodei punerii în echivalență furnizează mai multe informații despre activele nete și profitul sau pierderea investitorului.
- 12 Atunci când există drepturi de vot potențiale sau alte instrumente derivate cu drepturi de vot potențiale, interesul unei entități într-o entitate asociată sau o asocieră în participație este stabilit în exclusivitate pe baza participațiilor în capitalurile proprii existente și nu reflectă posibila exercitare sau conversie a drepturilor de vot potențiale și a altor instrumente derivate, cu excepția cazurilor în care se aplică punctul 13.
- 13 În astfel de împrejurări, o entitate are, în fond, o participație existentă ca rezultat al unei tranzacții care îi permite în prezent să beneficieze de rezultatele asociate cu o participație în capitalurile proprii. În astfel de împrejurări, proporția alocată entității este stabilită luând în considerare eventuala exercitare a respectivelor drepturi de vot potențiale și a altor instrumente derivate care îi permit în prezent entității să beneficieze de aceste rezultate.
- 14 IFRS 9 *Instrumente financiare* nu se aplică intereselor în entități asociate și asocieri în participație care sunt contabilizate utilizând metoda punerii în echivalență. Atunci când instrumentele cu drepturi de vot potențiale acordă actualmente acces, în fond, la rezultatele asociate cu o participație în capitalurile proprii ale unei entități asociate sau ale unei asocieri în participație, instrumentele nu fac obiectul IFRS 9. În toate celelalte cazuri, instrumentele cu drepturi de vot potențiale la o entitate asociată sau o asocieră în participație sunt contabilizate în conformitate cu IFRS 9.

- 15 În afară de cazul în care o investiție sau o parte dintr-o investiție la o entitate asociată sau o asocieră în participație este clasificată drept deținută în vederea vânzării în conformitate cu IFRS 5 *Active imobilizate deținute în vederea vânzării și activități întrerupte*, investiția sau orice interes păstrat în investiția neclasificată drept deținută în vederea vânzării trebuie clasificat drept activ imobilizat.

APLICAREA METODEI PUNERII ÎN ECHIVALENȚĂ

- 16 O entitate care are control comun sau exercită o influență semnificativă asupra unei entități în care a investit trebuie să își contabilizeze investiția în entitatea asociată sau asocieră în participație utilizând metoda punerii în echivalență, cu excepția cazurilor în care investiția respectivă îndeplinește condițiile pentru scutire, în conformitate cu punctele 17-19.

Scutiri de la aplicarea metodei punerii în echivalență

- 17 O entitate nu este obligată să aplice metoda punerii în echivalență pentru investiția sa într-o entitate asociată sau o asocieră în participație dacă entitatea este o societate-mamă care este scutită de la întocmirea situațiilor financiare consolidate în virtutea excepției de la punctul 4 litera (a) din IFRS 10 sau dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) entitatea este o filială deținută în totalitate sau este o filială deținută parțial a unei alte entități, iar ceilalți proprietari, inclusiv cei care, în alte condiții, nu au drept de vot, au fost informați și nu au obiecții cu privire la faptul că entitatea nu aplică metoda punerii în echivalență;
- (b) instrumentele de datorie sau de capitaluri proprii ale entității nu sunt tranzacționate pe o piață publică (o bursă de valori națională sau străină sau o piață nereglementată (OTC), inclusiv pe piețele locale și regionale);
- (c) entitatea nu și-a depus și nici nu este pe cale să-și depună situațiile financiare la o comisie pentru valori mobiliare sau alt organism de reglementare, în scopul emiterii oricărei clase de instrumente pe o piață publică;
- (d) o societate-mamă finală sau intermediară a entității întocmește situații financiare consolidate, disponibile pentru uzul public, în conformitate cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară.

- 18 Atunci când o investiție într-o entitate asociată sau o asocieră în participație este deținută de sau este deținută în mod indirect printr-o entitate care este o organizație cu capital de risc sau un fond mutual, un fond de investiții sau o entitate similară, inclusiv fonduri de asigurare cu componentă de investiții, entitatea poate alege să evalueze investițiile în respectivele entități asociate și asocieri în participație la valoarea justă prin contul de profit și pierdere, în conformitate cu IFRS 9.

- 19 Atunci când o entitate deține o investiție într-o entitate asociată, iar o parte din aceasta este deținută în mod indirect printr-o organizație cu capital de risc sau un fond mutual, un fond de investiții sau o entitate similară, inclusiv fonduri de asigurare cu componentă de investiții, entitatea poate alege să evalueze respectiva parte din investiția în entitatea asociată la valoarea justă prin contul de profit și pierdere, în conformitate cu IFRS 9, indiferent dacă organizația cu capital de risc sau fondul mutual, fondul de investiții sau o entitate similară, inclusiv fonduri de asigurare cu componentă de investiții, exercită o influență semnificativă asupra respectivei părți din investiție. Dacă face această alegere, entitatea aplică metoda punerii în echivalență pentru orice parte rămasă din investiția sa într-o entitate asociată care nu este deținută printr-o organizație cu capital de risc sau un fond mutual, un fond de investiții sau o entitate similară, inclusiv fonduri de asigurare cu componentă de investiții.

Clasificarea drept deținut în vederea vânzării

- 20 O entitate trebuie să aplice IFRS 5 pentru o investiție sau pentru o parte a investiției într-o entitate asociată sau o asocieră în participație care îndeplinește criteriile pentru a fi clasificată drept deținută în vederea vânzării. Orice parte păstrată dintr-o investiție într-o entitate asociată sau o asocieră în participație care nu a fost clasificată drept deținută în vederea vânzării trebuie să fie contabilizată utilizând metoda punerii în echivalență până când are loc cedarea părții care este clasificată drept deținută în vederea vânzării. După ce are loc cedarea, o entitate trebuie să contabilizeze orice interes păstrat într-o entitate asociată sau asocieră în participație, în conformitate cu IFRS 9, în afară de cazul în care interesul păstrat continuă să fie o entitate asociată sau o asocieră în participație, caz în care entitatea utilizează metoda punerii în echivalență.

- 21 Atunci când o investiție sau o parte dintr-o investiție într-o entitate asociată sau o asocieră în participație clasificată anterior drept deținută în vederea vânzării nu mai întrunește criteriile de clasificare, aceasta trebuie contabilizată utilizând metoda punerii în echivalență în mod retroactiv, începând de la data la care a fost clasificată drept deținută în vederea vânzării. Situațiile financiare pentru perioadele ulterioare clasificării drept deținută în vederea vânzării trebuie modificate în consecință.

Întreruperea utilizării metodei punerii în echivalență

22 O entitate trebuie să întrerupă utilizarea metodei punerii în echivalență de la data la care investiția sa încetează să fie o entitate asociată sau o asocierie în participație, după cum urmează:

- (a) Dacă investiția devine o filială, entitatea trebuie să-și contabilizeze investiția în conformitate cu IFRS 3 *Combinări de întreprinderi* și IFRS 10.
- (b) Dacă interesul păstrat în fosta entitate asociată sau asocierie în participație este un activ financiar, entitatea trebuie să evalueze interesul păstrat la valoarea justă. Valoarea justă a interesului păstrat trebuie să fie considerată drept valoarea sa justă la recunoașterea inițială drept activ financiar în conformitate cu IFRS 9. Entitatea trebuie să recunoască, în profit sau pierdere, orice diferență dintre:
 - (i) valoarea justă a oricărui interes păstrat și a oricăror încasări din cedarea unei părți din interesul în entitatea asociată sau asocieria în participație; și
 - (ii) valoarea contabilă a investiției la data întreruperii utilizării metodei punerii în echivalență.
- (c) Dacă o entitate întrerupe utilizarea metodei punerii în echivalență, entitatea trebuie să contabilizeze toate valorile recunoscute anterior la alte elemente ale rezultatului global în raport cu respectiva investiție, pe aceeași bază care ar fi fost prevăzută în cazul în care entitatea în care s-a investit ar fi cedat direct activele sau datoriile aferente.

23 Prin urmare, dacă un câștig sau o pierdere recunoscut(ă) anterior în alte elemente ale rezultatului global al entității în care s-a investit ar fi reclasificat(ă) în profit sau pierdere la cedarea activelor sau datoriilor aferente, entitatea reclasifică câștigul sau pierderea din capitalurile proprii în profit sau pierdere (drept ajustare din reclasificare) atunci când se întrerupe utilizarea metodei punerii în echivalență. De exemplu, dacă o entitate asociată sau o asocierie în participație are diferențe de curs valutar cumulate în legătură cu o operațiune din străinătate, iar entitatea întrerupe utilizarea metodei punerii în echivalență, entitatea trebuie să reclasifice în profit sau pierdere câștigul sau pierderea care a fost recunoscut(ă) anterior la alte elemente ale rezultatului global în legătură cu operațiunea din străinătate.

24 Dacă o investiție într-o entitate asociată devine o investiție într-o asocierie în participație sau o investiție într-o asocierie în participație devine o investiție într-o entitate asociată, entitatea continuă să aplice metoda punerii în echivalență și nu reevaluează interesul păstrat.

Modificări ale participației în capitalurile proprii

25 Dacă participația unei entități în capitalurile proprii ale unei entități asociate sau ale unei asocieri în participație este redusă, însă entitatea continuă să aplice metoda punerii în echivalență, entitatea trebuie să reclasifice în profit sau pierdere partea din câștig sau pierdere care a fost recunoscută anterior la alte elemente ale rezultatului global în legătură cu reducerea participației în capitalurile proprii, dacă câștigul sau pierderea ar trebui reclasificat(ă) în profit sau pierdere la cedarea activelor sau datoriilor aferente.

Proceduri privind metoda punerii în echivalență

26 Multe din procedurile adecvate pentru aplicarea metodei punerii în echivalență sunt similare procedurilor de consolidare descrise în IFRS 10. Mai mult, conceptele care stau la baza procedurilor folosite în contabilizarea achiziției unei filiale sunt, de asemenea, adoptate în contabilizarea achiziției unei investiții într-o entitate asociată sau o asocierie în participație.

27 Partea unui grup într-o entitate asociată sau o asocierie în participație este dată de suma pachetelor de acțiuni deținute de societatea-mamă și de filialele sale în respectiva entitate asociată sau asocierie în participație. Pachetele de acțiuni ale altor entități asociate ale grupului sau ale asocierilor în participație nu sunt luate în considerare în acest scop. Atunci când o entitate asociată sau o asocierie în participație are filiale, entități asociate sau asocieri în participație, profitul sau pierderea, alte elemente ale rezultatului global și activele nete luate în considerare la aplicarea metodei punerii în echivalență sunt cele recunoscute în situațiile financiare ale entității asociate sau ale asocierii în participație (inclusiv cota din profitul sau pierderea entității asociate sau a asocierii în participație, din alte elemente ale rezultatului global și din activele nete ale entităților sale asociate și ale asocierilor în participație) după efectuarea ajustărilor necesare pentru a se putea aplica politici contabile uniforme (a se vedea punctele 35 și 36).

- 28 Câștigurile și pierderile rezultate din tranzacțiile „în aval” și „în amonte” dintre o entitate (inclusiv filialele sale consolidate) și o entitate asociată sau o asocieră în participație sunt recunoscute în situațiile financiare ale entității doar în funcție de participația altor investitori în entitatea asociată sau asocieră în participație în cauză. Tranzacțiile „în amonte” sunt, de exemplu, vânzările de active ale unei entități asociate sau asocieri în participație către un investitor. Tranzacțiile „în aval” sunt, de exemplu, vânzările sau contribuțiile de active de la un investitor către entitatea sa asociată sau către asocieră în participație. Cota investitorului din câștigurile sau pierderile entității asociate sau a asocierii în participație ce rezultă din aceste tranzacții este eliminată.
- 29 Atunci când tranzacțiile „în aval” oferă dovezi privind o reducere a valorii realizabile nete a activelor care urmează a fi vândute sau aduse drept contribuție ori privind o pierdere prin deprecierea activelor respective, pierderea trebuie să fie recunoscută integral de către investitor. Atunci când tranzacțiile „în amonte” oferă dovezi privind o reducere a valorii realizabile nete a activelor care urmează a fi achiziționate sau privind o pierdere prin deprecierea activelor respective, investitorul trebuie să recunoască cota sa din pierderile respective.
- 30 Contribuția unui activ nemonetar la o entitate asociată sau o asocieră în participație în schimbul unei participații în capitalurile proprii ale entității asociate sau ale asocierii în participație trebuie să fie contabilizată în conformitate cu punctul 28, cu excepția cazului în care aportul nu are conținut comercial, așa cum este descris acest termen în IAS 16 *Imobilizări corporale*. Dacă o astfel de contribuție nu are conținut comercial, câștigul sau pierderea este considerat(ă) drept nerealizat(ă) și nu este recunoscut(ă), cu excepția cazurilor în care se aplică, de asemenea, punctul 31. Astfel de câștiguri sau pierderi nerealizate trebuie scăzute din investiția contabilizată utilizând metoda punerii în echivalență și nu trebuie prezentate drept câștiguri sau pierderi amânate în situația consolidată a poziției financiare a entității sau în situația poziției financiare a entității în care investițiile sunt contabilizate utilizând metoda punerii în echivalență.
- 31 Dacă, în plus față de o participație în capitalurile proprii ale unei entități asociate sau ale unei asocieri în participație, o entitate primește și active monetare sau nemonetare, entitatea recunoaște integral, în profit sau pierdere, partea de câștig sau pierdere aferent activelor monetare sau nemonetare primite.
- 32 O investiție este contabilizată folosind metoda punerii în echivalență începând cu data la care entitatea devine o entitate asociată sau o asocieră în participație. Odată cu achiziția investiției, orice diferență între costul investiției și cota entității din valoarea justă netă a activelor și datoriilor identificabile ale entității în care s-a investit este contabilizată după cum urmează:
- (a) fondul comercial corespunzător unei entități asociate sau unei asocieri în participație este inclus în valoarea contabilă a investiției. Nu se permite amortizarea fondului comercial respectiv;
 - (b) orice surplus al cotei entității din valoarea justă netă a activelor și a datoriilor identificabile ale entității în care s-a investit față de costul investiției este inclus ca venit la stabilirea cotei entității din profitul sau pierderea entității asociate sau a asocierii în participație în perioada în care investiția a fost dobândită.
- Se realizează ajustări adecvate ale cotei entității din profitul sau pierderea entității asociate sau a asocierii în participație după dobândire pentru a contabiliza, de exemplu, amortizarea activelor amortizabile pe baza valorilor lor juste la data dobândirii. În mod similar, se realizează ajustări adecvate ale cotei entității din profitul sau pierderea entității asociate sau a asocierii în participație după dobândire pentru a lua în considerare pierderile din depreciere, cum ar fi pentru fondul comercial sau imobilizările corporale.
- 33 Cele mai recente situații financiare disponibile ale entității asociate sau ale asocierii în participație sunt folosite de entitate la aplicarea metodei punerii în echivalență. Când finalul perioadei de raportare a entității este diferit de cel al entității asociate sau al asocierii în participație, entitatea asociată sau asocieră în participație întocmește, pentru uzul entității, situații financiare la aceeași dată de raportare ca cea a situațiilor financiare ale entității, cu excepția cazului în care este imposibil să se procedeze astfel.
- 34 Atunci când, în conformitate cu punctul 33, situațiile financiare ale unei entități asociate sau ale unei asocieri în participație folosite la aplicarea metodei punerii în echivalență sunt întocmite pentru o dată diferită de cea folosită de entitate, trebuie realizate ajustări pentru a lua în considerare efectele tranzacțiilor sau ale evenimentelor semnificative care au avut loc între această dată și data situațiilor financiare ale entității. În orice caz, diferența dintre finalul perioadei de raportare a entității asociate sau a asocierii în participație și cel al perioadei de raportare a entității nu trebuie să fie mai mare de trei luni. Durata perioadelor de raportare și orice diferență între finalurile perioadelor de raportare trebuie să fie aceleași, de la o perioadă la alta.
- 35 Situațiile financiare ale entității trebuie întocmite utilizând politici contabile uniforme pentru tranzacții și evenimente similare care au loc în circumstanțe similare.

- 36 Dacă o entitate asociată sau asocieră în participație utilizează politici contabile diferite de cele ale entității pentru tranzacții și evenimente similare care au loc în circumstanțe similare, trebuie realizate ajustări astfel încât politicile contabile ale entității asociate sau ale asocierii în participație să fie conforme cu cele ale entității atunci când entitatea folosește situațiile financiare ale entității asociate sau ale asocierii în participație la aplicarea metodei punerii în echivalență.
- 37 Dacă o entitate asociată sau o asocieră în participație are în circulație acțiuni preferențiale cumulative, care sunt deținute de alte părți decât entitatea și sunt clasificate drept capitaluri proprii, entitatea își calculează cota din profit sau pierdere după ajustarea efectuată pentru a lua în considerare dividendele aferente unor asemenea acțiuni, indiferent dacă dividendele au fost sau nu declarate.
- 38 Dacă cota unei entități din pierderile unei entități asociate sau asocierii în participație este egală sau mai mare decât participația acesteia în entitatea asociată sau asocieră în participație, entitatea întrerupe recunoașterea cotei sale din pierderile viitoare. Participația într-o entitate asociată sau asocieră în participație este valoarea contabilă a investiției în entitatea asociată sau asocieră în participație, stabilită prin metoda punerii în echivalență, precum și orice interese pe termen lung care, în fond, fac parte din investiția netă a entității în entitatea asociată sau asocieră în participație. De exemplu, un element pentru care decontarea nu este planificată și nici probabilă într-un viitor apropiat este, în fond, o extindere a investiției entității în entitatea asociată sau asocieră în participație. Astfel de elemente pot să includă acțiuni preferențiale, creanțe sau împrumuturi pe termen lung, însă nu includ creanțe comerciale, datorii comerciale sau orice creanță pe termen lung pentru care există garanții adecvate, cum ar fi împrumuturile garantate. Pierderile recunoscute prin metoda punerii în echivalență care depășesc investiția entității în acțiuni ordinare se impută celorlalte componente ale interesului entității într-o entitate asociată sau într-o asociație în participație în ordinea inversă a vechimii lor (adică, prioritatea la lichidare).
- 39 După ce participația entității este redusă la zero, se contabilizează pierderile suplimentare și se recunoaște o datorie doar în măsura în care entitatea a suportat obligațiile legale sau implicite ori a efectuat plăți în numele entității asociate sau al asocierii în participație. Dacă entitatea asociată sau asocieră în participație raportează ulterior profituri, entitatea reia recunoașterea cotei sale din aceste profituri doar după ce cota sa din profituri este egală cu cota din pierderi nerecunoscută.

Pierderi din depreciere

- 40 După aplicarea metodei punerii în echivalență, inclusiv recunoașterea pierderilor entității asociate sau a asocierii în participație în conformitate cu punctul 38, entitatea aplică dispozițiile IAS 39 *Instrumente financiare: recunoaștere și evaluare* pentru a stabili dacă este necesar să se recunoască orice pierdere suplimentară din depreciere cu privire la investiția sa netă în entitatea asociată sau asocieră în participație.
- 41 De asemenea, entitatea aplică dispozițiile IAS 39 pentru a stabili dacă vreo pierdere suplimentară din depreciere este recunoscută cu privire la interesul său în entitatea asociată sau asocieră în participație care nu face parte din investiția netă și nici din suma respectivei pierderi din depreciere.
- 42 Deoarece fondul comercial care face parte din valoarea contabilă a investiției într-o entitate asociată sau o asocieră în participație nu este recunoscut separat, el nu este testat separat pentru depreciere prin aplicarea dispozițiilor privind testarea deprecierii fondului comercial din IAS 36 *Deprecierea activelor*. În schimb, valoarea contabilă totală a investiției este testată pentru depreciere în conformitate cu IAS 36, ca activ unic, prin compararea valorii recuperabile (cea mai mare valoare dintre valoarea de utilizare și valoarea justă minus costurile de vânzare) cu valoarea sa contabilă, ori de câte ori aplicarea dispozițiilor IAS 39 indică faptul că investiția poate fi depreciată. O pierdere din depreciere recunoscută în aceste circumstanțe nu se alocă niciunui activ, inclusiv fondului comercial, care face parte din valoarea contabilă a investiției în entitatea asociată sau asocieră în participație. În mod corespunzător, orice reluare a acelei pierderi din depreciere este recunoscută în conformitate cu IAS 36, în măsura în care valoarea recuperabilă a acelei investiții crește ulterior. Atunci când stabilește valoarea de utilizare a investiției, o entitate estimează:
- (a) cota sa din valoarea actualizată a viitoarelor fluxuri de trezorerie estimate, ce se așteaptă a fi generate de către entitatea asociată sau asocieră în participație, inclusiv fluxurile de trezorerie rezultate din activitățile entității asociate sau a asocierii în participație și din încasările aferente cedării finale a investiției; sau
 - (b) valoarea actualizată a viitoarelor fluxuri de trezorerie estimate, preconizate să apară din dividendele de primit în urma investiției și în urma cedării finale a acesteia.

Dacă se utilizează ipoteze corespunzătoare, cele două metode dau același rezultat.

- 43 Valoarea recuperabilă a unei investiții într-o entitate asociată sau o asocieră în participație este stabilită pentru fiecare entitate asociată sau asocieră în participație în parte, cu excepția cazului în care entitatea asociată sau asocieră în participație nu generează, prin utilizare continuă, intrări de numerar care sunt în mare măsură independente de cele generate de alte active ale entității.

SITUAȚII FINANCIARE INDIVIDUALE

- 44 O investiție într-o entitate asociată sau o asocieră în participație trebuie contabilizată în cadrul situațiilor financiare individuale ale entității, în conformitate cu punctul 10 din IAS 27 (revizuit în 2011).

DATA INTRĂRII ÎN VIGOARE ȘI TRANZIȚIA

- 45 O entitate trebuie să aplice prezentul standard pentru perioadele anuale care încep la 1 ianuarie 2013 sau ulterior acestei date. Se permite aplicarea anterior acestei date. Dacă o entitate aplică prezentul standard mai devreme, entitatea trebuie să prezinte acest fapt și trebuie să aplice concomitent IFRS 10, IFRS 11 *Angajamente comune*, IFRS 12 *Prezentarea intereselor deținute în alte entități* și IAS 27 (revizuit în 2011).

Referințe la IFRS 9

- 46 Dacă o entitate aplică prezentul standard, dar nu aplică încă IFRS 9, orice referință la IFRS 9 trebuie interpretată ca o referință la IAS 39.

RETRAGEREA IAS 28 (2003)

- 47 Prezentul standard înlocuiește IAS 28 *Investiții în entitățile asociate* (revizuit în 2003).
-